Темы

На

I Специальн. худ. класс

гр. Фирда

Отрицателни думи:

Свирепъ
Грозота
Дисхармония
Слабость
Смърть
Ненависть
Невежество
Порокъ
Глупость
Лъжа
Раздоръ
Мръсенъ
Мракъ
Назадъ
Долу
Ограничение
Адъ
Инволюция
Страхъ
Скръбь
Плачъ
Гордость
Падение
Проклятие
Безвѣрие
Разрушаване
Цапане
Охлузникъ
Гладенъ
Дяволъ

Отвратителенъ
Убиване
Развратникъ
Гробъ
Мързелъ
Горчиво
Грубъ
Нехранимайко
Лошъ
Измама
Тъмнота
Алчность
Недоволство
Лицемѣрие
Подлость
Мерзость
Излишъкъ
Грѣшность
Кривда
Нетърпение
Непрощение
Безумие
Страдание
Болесть
Злоба
Завистъ
Безсърдечие
Злорадство
Бездѣйство
Нещастие

Нескромность
Одумване
Скжпость
Безмилостность
Острота
Разкошъ
Надменность
Егоизъмъ
Недовѣрие
Кражба
Извергъ
Измѣнникъ
Коварство
Самохвалство
Презрение
Подигравка
Готоволство
Фарисейство
Тъмнина
Заблуда
Старость
Мъка
Упоритость
Провала
Съблазънъ
Клетва
Робство
Щесловие
Умраза
Зло

Насилие
Съмнение
Залѣзъ
Животинство
Бедность
Беда
Буря
Борба
Строгость
Студъ
Леность
Грѣхъ
Скѫвъ
Предателство
Жестокосърдечие
Отмъщение
Хула
Черно
Отчаяние
Врагъ
Клевета
Отстъпление
Немарливость
Роптание
Несполука
Изкушение
Лукавъ
Неустойчивость
Невнимателенъ
Себелюбие
Нахалность
Палавъ

Укоряване
Проклеване
Разваляне
Неприятель
Фалшиво
Ядъ
Намусенъ
Зима
Гонъ
Размирие
Дращене
Порене
Ритане
Шумъ
Хилавъ
Вехто
Хапене
Сърдитъ
Дивъ
Умора
Умиране
Спиране
Мръкване
Кусане
Магнетизмъ
Горчивина
Униние
Буенъ
Неподвижность
Жена
Бавно
Долно

Тѣсничко
Безнадеждность
Недъгавость
Сить
Страсть
Напитъ
Младъ
Глухото
Левъ
Отблъсквател…
Криво
Евтинъ
Сухъ
Назадъ
Спиране
Тежко
Малъкъ
Тъга
Мъртавъ
Война
Немилостивъ
Нечистъ
Блъсковъ
Отрова
Киселина
Плесенясъ
Амбиция
Невѣрникъ
Сатана
Несправедливо
Увличане
Престъпление

Избухване
Антипатиченъ
Изкуствено
Лъжепророкъ
Лошо
Кисо
Нисъкъ
Материалистъ
Нервенъ
Нищожно
Безжалостенъ
Гладенъ
Нощь
Слуга
Скромность
Ученикъ
Печертане
Мъчнота
Регресъ
Отчисляване
Колебливость
Край
Гранично
Поквара
Старость
Невъздържане
Зеленъ
Почиване
Демонъ
Повехване
Сиропиталищя
Простъ
[illegible]

Относително
Изсъхване
Разбойникъ
Смърдене
Пиянство
Лакомство
Хитрость
Отливъ
Отрицателенъ
Нечистъ
Слушане
Твърдо
Движение
Флегматиченъ
Залезъ
Изходящъ
Покой
Тонъкъ
Победенъ
Невидимъ
Нисъкъ
Закрито
Неморално
Подкопаване
Косвенъ
Разочарование
Взискателность
Неспособенъ
Непривикналенъ
Анемиченъ
Непаметливъ
Меланхоличенъ
[illegible]

Несиметрично
Несъгласие
Нестарателно
Непочитание
Несимпатиченъ
Неплодородие
Незначителность
Неблагодаренъ
Непризнателенъ
Неразумность
Неточность
Неустойчивость
Недовѣрчивость
Немилостивость
Нечувствителность
Несъобразителность
Непорядъчность
Непремѣренъ
Зверство
Пропадане
Мъчение
Безсилие
Развращение
Диссонансъ
Незнание
Безобразие
Жестокость
Оскъдность
Клюкарство
Стълкновение
Не
Шпионство
[illegible]

Безпорядокъ
Лудъ
Загуба
Невроятность
Небивалица
Упоритость
Неправда
Студенина
Лошевина
Нередовность

Положителни думи:

Благостъ
Красота
Хармония
Сила
Животъ
Любовь
Знание
Добродетель
Мъдростъ
Истина
Миръ
Чистота
Светлина
Напредъ
Горе
Свобода
Рай
Еволюция
Смѣлъ
Радостъ
Песень
Смирение
Изгрѣване
Благословение
Вѣра
Градя
Мед
Щедростъ
Душа
Духъ

Ангелъ
Ученикъ
Учитель
Спасяващъ
Събуждащъ
Помагащъ
Братъ
Сестра
Баща
Майка
Идея
Природа
Слънце
Разумность
Сладко
Хубаво
Интелигентность
Обичъ
Сърдечность
Доброта
Срамежливость
Порядъчность
Участие
Умность
Алтруизъмъ
Работа
Самоотречение
Самоотверженость
Добросъвестность
Достойнство

Спокойствие
Прямота
Милосърдие
Естественость
Идеализъмъ
Търпение
Доброжелателство
Искреность
Мекота
Любезность
Скромность
Честность
Тихость
Духовность
Правдивость
Светлость
Милостивость
Примиримость
Съвестность
Толерантность
Правота
Виделина
Младость
Слава
Нежность
Растежъ
Цъфтя
Пробуждащъ
Обновяващъ
Братство

Бодрость	Гъвко	Открито
Просвѣта	Редъ	Мозаично
Музика	Пълнота	Свърхсъзнание
Поезия	Мощенъ	Прѣко
Съвършенство	Оживотворяващъ	Отечествие
Вѣчность	Поздравяващъ	Храбъръ
Съзвучие	Благословенъ	Печалба
Здравъ	Приятенъ	Внимателность
Изгрѣвъ	Веселъ	Умѣлость
Много	Даващъ	Способность
Топълъ	Ставащъ	Художество
Попъленъ	Силенъ	Ученость
Топлота	Облеченъ	Осѣзание
Подкрепа	Милващъ	Енергичность
Добро	Шия	Дружба
Трудолюбие	Тя	Симфония
Кротость	Игра	Старателность
Доволенъ	Тишина	Плодородие
Вѣрность	Строенъ	Решителность
Прощение	Ново	Благодарность
Хвала	Облагороденъ	Признателность
Величие	Абсолютно	Разположение
Надежда	Създаващъ	Точность
Благодать	Пречистъ	Устойчивость
Приятель	Положително	Довѣрчивость
Постоянство	Покой	Чувствителность
Приложение	Възраждане	Важность
Сполука	Входящъ	Въобразителность
Правда	Безсмъртность	Примѣрность
Оптимизъмъ	Студенъ	Стремление
Въздържание	Победителъ	Христосъ
Симетрия	Виденъ	Небе

Смисълъ
Условия
Учтивость
Подпомагане
Увереность
Дѣйствителность
До
Благородство
Идеално
Реалность
Изобилность
Редовность
Сияние
Равновесие
Ценность
Плодородие
Дѣятелность
Красноречие
Благодѣяние
Почитателность
Сходство
Помощь
Раждане
Повдигане
Възнасяне
Достигане
Постигане
Запазване
Довършване
Съзнаване
Отпѣване
Тръгване

Напущане
Въззване
Начинание
Молитва
Молба
Моля
Всесилность
Всемиръ
Благодѣнствие
Човѣкъ
Кротувачъ
Причиненъ
Хитъръ
Уменъ
Почивка
Силенъ
Живѣхъ
Слива
Старъ
Геройство
Глухъ
Весна
Говорене
Привлекателно
Право
Скъпъ
Гладенъ
Жаденъ
Движения
Лево
Смѣхъ
Почитание

Електричество
Активность
Морѣ
Бързо
Богатъ
Височина
Ширина
Приятно
Симпатиченъ
Вкусно
Много
Богъ
Вода
Злато
Воля
Господъ
Мълчание
Възвишено
Неясно
Пророкъ
Духовенъ
Великолепно
Милостивъ
Лято
Откровенъ
Градене
День
Господарь
Разкошно
Прекрасенъ
Ученъ
Безстрашенъ

Доброволно
Прогресъ
Окипяване
Непоколебимость
Начало
Безгранично
Узрѣлъ
Блаженство
Възкресение
Разцвѣтяване.

Произхождение на юмрука

Когато човѣкъ е срѣщналъ първата сериозна прѣчка въ своя животъ, не искайки да отстъпи чувствувайки се силенъ, той е свилъ пръститѣ на ръката си и така е образувалъ юмрука, чрѣзъ който е манифести-ралъ силата си. По такъвъ начинъ юмрука се явява като изразъ на волята. Той е разумно проявление. Юмрука предшествува творчество.

Човѣкътъ изправенъ предъ дейность да свие пръститѣ си въ юмрукъ, ще рече да вложи въ тая дейность всички свои добродѣтели.

А. Д.

Животъ — смъртъ
радость — скърбь.
Обичъ — умраза
Сладко — горчиво
Младость — старость
Растене — падане
Градежъ — рушение
Топлина — студенина
Облагородяване — Вломаване
Красота — Грозота
Свѣтлина — Тъмнина
Доброта — Лошевина
Хармония — Дисхармония
Миръ — Война
Хубаво — Лошо

А. Димитровъ.

1 Истина
2 Любовь
3 Мъдростьта
4 Кротость
5 Въздържание
6 Смирение
7 Милосердие
8 Благость
9 Помощь
10 Добродетель
11 Възкресение
12 Растение
13 Раждане
14 Работа
15 Помощь
16 Святъ
17 Веселость
18 Повдигане
19 Възрастване
20 Достигане
21 Постигане
22 Затваряне
23 Довършване
24 Съзнаване
25 Отпочване
26 Тръгване
27 Излизане
28 Напущане
29 Вървене
30 Вяра
31 Надежда
32 Красота
33 [illegible]
34 Прелестьта
35 Вечно
36 Начинание
37 Нежностьта
38 Молитва
39 Молба
40 [illegible]
41 Благо
42 Висшето
43 Всемирното
44 Съзнателност
45 Доброто (сърдце)
46 Учител
47 Вселената
48 Благодарност за
49 ...
50 Човека
51 Душата

Тема

1 Послушание
2 Благодарност
3 Смисъл
4 радост
5 Условия
6 Учтивост
7 Внимателнос
8 Любезност
9 Доброта
10 Светлост
11 Подпомагане
12 Интелегентнос
13 Смиреност
14 Увереност
15 Симпатичност
16 Толерантнос
17 Действителнос
да
18 Мога
19 Благородство
20 Възвишеност
21 Идеялност
22 Реалност
23

24 Разположение
25 Изобилност
26 Благоразумие
27 Учност
28 Умелост
29 Способност
30 Редовност
Точност
31 Положителнос
32 Прилежност
33 Веселост
34 Красота
35 Сияние
36 Доброта
37 Свежесност
38 Равновесие
39 Ценност
40 Плодородие
41 Вежливост
42 Благост
43 Сполучливост
44 Деятелност

Тема

1 Послушание
2 Благодарност
3 [illegible]
4 [illegible]
5 [illegible]
6 [illegible]
7 Внимателност
8 [illegible]
9 Доброта
10 [illegible]
11 [illegible]
12 [illegible]
13 [illegible]
14 [illegible]
15 [illegible]
16 [illegible]
17 [illegible]
18 [illegible]
19 [illegible]
20 [illegible]
21 [illegible]
22 [illegible]
23 [illegible]
24 [illegible]
25 [illegible]
26 [illegible]
27 [illegible]
28 [illegible]
29 [illegible]
30 [illegible]
31 [illegible]
32 [illegible]
33 [illegible]
34 [illegible]
35 [illegible]
36 [illegible]
37 [illegible]
38 [illegible]
39 [illegible]
40 [illegible]
41 [illegible]
42 [illegible]
43 [illegible]
44 [illegible]
45 [illegible]

46 Красноречие
47 Благоречие
48 Почитеност
49 Естественост
50 сродство

Тема

Отрицателни думи

1 Скръбь
2 Неприятность
3 Умраза
4 Ядъ
5 Завистъ
6 Престъпление
7 Безобразие
8 Жестокость
9 Лицемерие
10 Отчаяние
11 Глупость
12 Заблуда
13 Зверство
14 Оскъдность
15 Егоизъмъ
16 Алчность
17 Клюкарство
18 Мерзость
19 Страхъ
20 Фалшъ
21 Лукавство
22 Мързелъ
23 Кражба
24 Падение
25 Стълкновение
26 Отрицание
27 Грубость
28 Не
29 Измама
30 Шпионство
31 Блудство
32 Негативность
33 Невежество
34 Неблагодарность
35 Неправда
36 Мръсникъ
37 Смъртъ
38 Регресъ
39 Мъсть
40 Безпорядъкъ
41 Дисонансъ
42 Лудъ
43 Загуба
~~Безобразие~~

44 Оскъдностъ
45 Недоволство
46 Нередовностъ
47 Нелотливностъ
48 Неверачтностъ
49 Небавалица
50 Упоритостъ

Положителни и отрицателни думи

Завистъ	Безсилие	Учитель
Омраза	Безволие	Господь
Злоба	Развращение	Богъ
Глупостъ	Дисхармония	Христосъ
Зло	Дисонансъ	Святостъ
Тъмнина	Ненавистъ	работа
пропадане	незнание	Небе
разрушение	скърбъ	Ангелъ
мъчение	душа	работа
Измама	Милосърдие	събуждане
лъжа	Смирение	съграждане
Материализъмъ	Кротостъ	добро
егоизъмъ	въздържание	Хармония
Убийство	баща	Святиня
разбойникъ	майка	добро
Самоквонство	братъ	мъдростъ
Нетърпение.	Сестра	Любовь.

I Вложи Истината въ душата си, и свободата, която търсишъ ще я придобиешъ

II Вложи мъдростьта въ ума си, свѣтлината ще дойде и знанието ще ти даде своята помощь.

III Вложи чистотата въ сърдцето си, любовьта ще дойде и истинскиятъ животъ ще започне

16-XII-1926

Нюдсоя - 8 в.

Тъма

Отрицателно	Думи
Грубостъ	Непаметливост
Разочарование	Мъртвец
Глупостъ	Отчаяност
Лъжа	Меланхоличен
Земрина	Неважност
Невежа	Страхливост
Утровно	Несиметрично
Отвратително	Дисхармония
Грозота	Несъгласие
Старостъ	Мръзота
Грубостъ	Разочарование
Невнимателност	Нестарателно
Взискателност	Непочитание
Хилаво	Несимпатия
Лошъ	Неплодородие
Неспособенъ	Нерешително
Немузикаленъ	Неблагодарно
Апатиченъ	Непризнателно
Мълчаливъ	Умраза
Скръбъ	Неразумност
	Невнимание

нетъчностъ
неустойчивостъ
недовърчивостъ
немилостивостъ
нечувствителностъ
неспособностъ
несъобразителностъ
непорядъчностъ
непримеренъ
Зверство

Положителни думи.

1 Доволность,
2 Обичь,
3 Сърдечность,
4 доброта,
5 Сромежливость,
6 Порядъчность,
7 Щастие,
8 Умность,
9 Алтруизъмъ,
10 Работа,
11 Самоотречение,
12 Самоотверженость,
13 Справедливость,
14 Самопожертвование,
15 добросъвестность,
16 радость,
17 достоинство,
18 разумность,
19 Животъ,
20 Послушание,
21 Спокойствие,
22 Миръ,
23 Прямота,
24 Милосърдие,
25 Хармония,
26 Естественость,

27 Нескромность

28 Порокъ

29 Одумване

30 Скръбь

31 Скритость

32 Безмилостность

33 Острота

34 Разкошъ

35 Гордость

36 Надменность

37 Егоизъмъ

38 Недовѣрие

39 Кражба

40 Скъперникъ

41 Лицемѣръ

42 Завистъ

43 Извѣргъ

44 Измѣникъ

45 Коварство

46 Самохвалство

47 Прѣзрение

48 Подигравка

49 Готованство

50 Фарисейство.

Положителни думи

Свѣтлина
Свобода
Любовь
Обичъ
Хубаво
Прелестно
Миръ
Милосърдие
Доброто
Радость
Веселие
Сладко
Силенъ
Хармония
Красота
Учитель
Приятно
Симпатиченъ
Чисто
Вкусно
Много
Богъ

Вода
Вѣра
Злато
Благость
Бѣло
Високо
Правда
Рай
Пѣя
Сила
Ангелъ
Истина
Воля
Идея
Ученикъ
Добродѣтель
Господь
Мога
Мълчание
Животъ
Търпение
Смирение

Славей
Природа
Въздържание
Младость
Възвишено
Нетленно

Отрицателни думи

Омраза
Неприятно
Грозно
Тъмнина
Отвратително
Ограничение
Война
Немилосърдивъ
Зло
Скръбъ
Отчаяние
Горчиво
Слабо
Неприятно
Нечисто
Блуткаво
Отрова
Кисела
Плесенясало
Злоба
Амбиция
Невѣрникъ
Черно

Мързелъ
Адъ
Плачъ
Завистъ
Сатана
Мрачно
Глупостъ
Лъжа
Гнѣвъ
Заблуждение
Несправедливо
Увличание
Престъпление
Нещастие
Скърбъ
Леность
Студъ
Огорчение
Разрушение
Старостъ
Мъртавъ
Робство
Съмнение

Грубость
Насилие
Избиавя
Антипатично.

1. Положителни думи:

Добро
Светлина
Топлина
Здраве
Любов
Живот
Знание
Мъдрост
Благост
Трудолюбие
Мир
Истина
Радост
Вода
Милост
Добродетел
Кротост
Вярност
Милосърдие
Прощение
Хвала
Щедрост
Слава
Величие

Вяра
Надежда
Честност
Благодат
Сила
Приятел
Постоянство
Приложение
Сполука
Щастие
Святост
Правда
Оптимизъм
Въздържание
Търпение
Красота
Симетрия
Хармония
Резонанс
Справедливост
Бог
Чистота
Ред
Пълнота
Смелост (Мощен)
Сладко

2.) Отрицателни:

Зло	Отчаяние
Тъмнина	Порокъ
Болесть	Врагъ
Страхъ	Завистъ
Строгость	Грозота
Студъ	Клевета
Умраза	Отстъпление
Смъртъ	Измама
Тъжность	Немилостивость
Борба	Роптание
Мъка	Съблазня
Скръбь	Несполука
Грехъ	Нещастие
Гнѣвъ	Изкушение
Измѣна	Пуковъ
Предателство	Подлецъ
Жестокосърдие	Слабость
Отмъщение	Горчиво
Хула	Невежество
Скъперничество	Неустойчивость
Егоизмъ	Вражда
Лицемерие	Невнимателенъ
Черно	Грубъ
Плачъ	Себелюбие
Безверие	Нахалность

Положителни и отриц. думи.

1	Светлина	Тъмнина
2	Дълга	Къса
3	Бяла	Черна
4	Еволюция	Инволюция
5	Хармония	Дисхармония
6	Електричество	Магнетизъмъ
7	Добро	Зло.
8	Обичъ	Омраза
9	Благость	Горчивина
10	Благоухание	Унение
11	Тиха	Буйна
12	Знание	Невежество
13	Топлина	Студенина
14	Активность	Неподвижность
15	Мъжъ	Жена
16	Истина	Лъжа
17	Животъ	Смъртъ
18	Бързо	Бавно
19	Богатъ	Беденъ
20	Височина	Долина
21	Работа	Нехайство
22	Ширина	Теснина
23	Миръ	Борба

Положителни и отриц. думи.

1	Светлина	Тъмнина
2	Дълга	Къса
3	Бяла	Черна
4	Еволюция	Инволюция
5	Хармония	Дисхармония
6	Електричество	Магнетизъмъ
7	Добро	Зло.
8	Обичъ	Омраза
9	Благость	Горчивина
10	Благоухание	Унение
11	Тиха	Буйна
12	Знание	Невежество
13	Топлина	Студенина
14	Активность	Неподвижность
15	Мъжъ	Жена
16	Истина	Лъжа
17	Животъ	Смъртъ
18	Бързо	Бавно
19	Богатъ	Беденъ
20	Височина	Долина
21	Работа	Нехайство
22	Ширина	Теснина
23	Миръ	Борба

24	Вѣра	Безнадежда
25	Радость	Скрьбь
26	Здравось	Недъгавость
27	Гладенъ	~~Жаденъ~~ Ситъ
28	Жаденъ	Напилсе
29	Въздържание	Страсть
30	Старъ	Младъ
31	Геройство	страхливость
32	Мѫдрость	Любовь
33	Слухъ	Глухота
34	Искреность	Лицемерие
35	Десна	Лѣва
36	Красота	Грозота
37	Говорене	Мълчане
38	Привлекателна	Отблъсквателна
39	Право	Криво
40	Свѣтъ	Чертинѣ
41	~~Влажно~~ Меко	Сухо
42	Напрѣдъ	Назадъ
43	Движение	Спиране
44	Леко	Тежко
45	Голѣмъ	Малъкъ
46	Смѣхъ	Тѫга
47	Силенъ	Слабъ
48	Свобода	Ограничение
49		
50	Почитание	Презрение

Учен. Л. 6-та
II год.
16 XII 1928 г. Варна

Положителни думи

Свѣтлина	Учитель
Чистота	Сила
Любовь	Благоухание
Младость	Бодрость
Смѣлостъ	Просвѣта
Щедростъ	Музика
Нежностъ	Поезия
Благостъ	Съвършенств
Разтежа	Вечностъ
Животъ	Радостъ
Истина	Хармония
Цъфти	Алтруизъмъ
Сладостъ	Миръ
Свобода	Съзвучие
Пробуда	Здраве
Обнова	Изгрѣвъ
Знание	Могъщ
Мъдрость	Голѣмъ
Искреность	Полезенъ
Честность	Топлина
Братство	Подкрепа

Отрицателни думи

Тъмнина
Заблуда
Старостъ
Алчностъ
Мъка
Сръбъ
Мракъ
Упоритостъ
Гордостъ
Грубостъ
Провала
Подлостъ
Страхъ
Съблазянъ
Страдания
Надменостъ
Клетва
Лицемерие
Разрушение
Робство

Щеславие
Егоизъмъ
Умраза
Дисхармония
Смъртъ
Зло
Болу
Не мога
Насилие
Съмнение
Залесъ
Завистъ
Животинско
Кражеба
Бедностъ
Беда
Буря
Измама
Болестъ
Невежество
Борба

50 положителни и 50 отрицателни думи.

Хармония — дисхармония

Истина — лъжа	Кротъкъ — гневенъ
Светлина — тъмнина	Добъръ — лошъ
Любовь — омраза	Духовенъ — материалистъ
Естествено — изкуствено	Радость — скръбь
Сладость — горчивина	Спокоенъ — нервенъ
Пророкъ — лъжепророкъ	Великолепно — нищожно
~~Мъдрость — глупость~~	Красиво — грозно
Чистота — мръсота	Милостивъ — безжалостенъ
Хубаво — лошо	Лето — зима
Нежность — грубость	Ситъ — гладенъ
Силенъ — слабъ	Откровенъ — лицемеренъ
Шич — поря	Градене — разрушителность
Богатъ — беденъ	Денъ — нощь
Вѣра — безверенъ	Надежда — отчаяние
Дълго — късо	Търпение — избухване
Високъ — низъкъ	Господаръ — слуга.

Скъпъ — Евтинъ

Развязно — скромность

Приказливъ — мълчеливъ

Ученъ — ~~простъ~~ невежъ.

Безстрашенъ — страхливъ.

Учитель — ученикъ

Смехъ — плачъ

Смирение — гордость

Топло — студенъ.

Здравъ — боленъ

Свирене — чегъртане

Леснота — мъчнота

Доброволно — насилие

Приятель — врагъ.

~~Прогресиране — регресиране~~

Прогресъ — регресъ

Окисляване — откисляване.

Непоколебимость — колебливость.

Тѣма

Положителни думи

1 Любезностъ
2 Мъдростъ
3 Истина
4 Смирение
5 Свѣтлина
6 Благоухание
7 Сладостъ
8 Благостъ
9 Красота
10 Младостъ
11 Нежностъ
12 Интелегентно
13 Внимателностъ
14 Умѣлостъ
15 Доброта
16 Способностъ
17 Музикаленъ
18 Художество
19 Радостъ
20 Ученостъ
21 Съзерцание
22 Веселъ

23 Енергичностъ
24 Бестрашие
25 Симетричностъ
26 Хармония
27 Дружба
28 Чистота
29 Симфония
30 Старателностъ
31 Почитание
32 Симпатичностъ
33 Плодородие
34 Учителностъ
35 Благодарностъ
36 Признателностъ
37 ~~Доброта~~ Разположение
38 Разумностъ
39 Внимателностъ
40 Точностъ
41 Устойчивостъ
42 Довѣрчивостъ
43 Милосърдие
44 Чувствителностъ

45 – Способность
46 – Важность
~~47 Способность~~
~~48~~ 47 – Сообразителность
~~49~~ 48 – Порядъчность
~~2~~ 49 – Примерность
50 – Стремление

	Отрицателни	Положителни
1)	Адъ —	Рай
2)	Лъжа -	истина
3)	глупость	мъдрость
4)	умраза	обичь
5)	Зло	Добро
6)	Лицемерие	искренность
7)	Крадецъ	благодѣтель
8)	тъмнина	свѣтлина
9)	черно	бѣло
10)	боленъ	здравъ
11)	безвѣрие	вѣра
12)	нетърпение	търпение
13)	палавъ	кротъкъ
14)	Неприличие	смирение
15)	убива	оживотворява
16)	укорява	поправя
17)	кълне	благославя
18)	разваля	оправя
19)	мръсенъ	чистъ
20)	неприятель	приятель
21)	фалшиво	хубаво
22)	грозенъ	красивъ
23)	ядъ	спокойствие

24) лукавъ	приятенъ
25) горчиво	сладко
26) намусенъ	веселъ
27) зима	лава
28) скръбь	радость
29) пада	става
30) гладенъ	ситъ
31) голъ	облеченъ
32) размирие	миръ
33) драски	милва
34) пори	шие
35) плаче	пѣе
36) рита	играе
37) шумъ	тишина
38) жилавъ	строенъ
39) вехто	ново
40) лѣнивъ	работенъ
41) хали	кротува
42) сърдитъ	примиренъ
43) дивъ	хитъръ
44) глупавъ	уменъ
45) умора	почивка
46) слабъ	силенъ
47) умира	живѣе
48) ~~спира~~ спира	върви

49) мъчно — лесно

50) мръква — съмва

16 XII 1923 г.

4 тема

1 Истина - Лъжа
2 Светлина - тъмнина
3 Свобода - робство
4 Мир - война
5 Добро - зло
6 Глупост - мъдрост
7 Просвета - заблуда
8 Правда - кривда
9 Любовь - коварство
10 Победа - погром
11 Възраждане - пропадане
12 Обич - омраза
13 Бяло - черно
14 Мъдрост - глупост.
15 Топлина - студ -
16 живот - смърт
17 грамотност - невежество
18 Интелигентност - простащина
19 добродетел - грях
20 Постоянство - ленивост
21 ~~Труд~~ - мързел
22 ~~[illegible]~~ Общо - частно -
23 Проза - [illegible]
24 благополучие - беда -
25 високо и низко
26 Дясно - ляво
27 придобивка - загуба
28 Точност - нередовност
29 Искреност - лицемерие -
30 радост - скръб
31 Сладко - горчиво -
32 благоухание - ~~[illegible]~~ смрад
33 рай - ад
34 Доволство - роптание
35 Хармония - раздор -
36 възпитание - вулгарност
37 Милост - жестокост
38 Кротост - буйност
39 Дружба - ненавист
40 Красота - грозота
41 Дух - плът -
42 Молитва - [illegible]
43 Търпение - бунт
44 Здраве - болест
45 Сила - немощ

46 Бодростьтъ – дрѣмливость
47 Честностьтъ – поквара –
48 ~~В~~ Вѣченъ – конеченъ
49 Твърдостьтъ – мекостьтъ.
50 – ~~[illegible]~~ – Убийство –
Съвършенство – Недостатъкъ.

—— ——

[illegible] на [illegible]
[illegible] –

– ~~[illegible] [illegible]~~

Вместо [illegible] [illegible]
за [illegible] на [illegible] –
[illegible] [illegible] [illegible] –
[illegible] [illegible] е
Бодър – [illegible]

Тема.

Положителни и отрицателни думи.

положителни	отрицателни
1 Благость	1, Свирѣпъ.
2, Красота	2, Грозота,
3, Хармония	3, Дизхармония.
4, Сила	4, Слабость
5, Животъ	5 Смъртъ
6, Любовь	6 Ненависть
7, Знание	7, Невежество
8, Добродетель	8, Порокъ
9 Мъдрость	9, Глупость
10, Истина	10 Лъжа
11 Миръ	11 Раздоръ
12 Чистота	12, Мръсенъ
13 Светлина	13 Мракъ
14 Напредъ	14 Назадъ
15 Горѣ	15 Долу
16 Свобода	16, ограничение
17 Рая	17 Ада

18 Еволюция	18 Инволюция
19 Смѣлъ	19 Страхъ
20 Радость	20 Скрѫбь
21 Смѣхъ	21 Плачъ
22 Смирение	22 Гордость
23 Изкачвамъ	23 Падамъ
24, Благословение	24 Проклятие
25 Вѣра	25 Безвѣрие
26, Градя	26 Разрушавамъ.
27, Мия	27 Цапамъ
28 Щедрость	28. Скжперникъ
29 Душа	
30 Духъ	

9. XII. 1923. год.
гр. Варна

II год. 6-Лекция.

31 Доволенъ — Гладенъ
32 Ангелъ — дяволъ
33 Чистъ Глупъ
34 ученикъ отвратителъ
35 учителъ
36 Спасявамъ убивамъ
37 Събуждамъ
38 Помагамъ
39 братъ
40 сестра
41 башта
42 майка
43 Идея Развратникъ
44 природа — грубъ
45 слънце
46 Работня мързъкъ
47 сладко горчиво
48 хубаво
49 интелегентност грубъ
50 Разуменъ Нехранимайко

Положителни и отрицателни думи

Приливъ	Отливъ
Светлина	Тъмнина
Знание	Невежество
Истина	Лъжа
Хармония	Дисхармония
Положително	Отрицателно
Нежност	Грубост
Чисто	Нечисто
Сладко	Горчиво
Сила	Слабост
Радост	Скръб
Растеж	Слизащъ
Добро	Лошо
Ново	Вехто
Силно	Слабо
Меко	Твърдо
Покой	Движение
Свобода	Ограничение
Възкачване	Слизане
Обичъ	Омраза
Бодрост	Флегматичен
Веселие	Тъга
Изгревъ	Залезъ

Младост	Старост
Денъ	Нощъ
Входящ	Изходящ
Ученъ	Невежъ
Хитрост	Глупост
Безсмъртност	Смърт
Търпеливъ	Нетърпелива
Кротост	Бурност
Движение	Покой
Ситъ	Гладенъ
Студенъ	Топълъ
Напредъ	Назадъ
Победител	Победенъ
Видимъ	Невидимъ
Више	Ниже
Естествено	Изкуствено
Приятно	Неприятно
Открито	Закрито
Морално	Неморално
Силенъ	Безсилна
Съзнание	Подсъзнание
Пряко	Косвено
Рай	Адъ

Полезенъ	Вреденъ
Отстъпление	Изстъпление
Храбъръ	Страхливъ
Нежелна	Волюба.

Отрицателни думи.

1 Край
2 Трагично
3 Омраза
4 Сиротость
5 Лъжа
6 Тъмнина
7 Поквара
8 Безсилна слабость
9 Криво
10 Дисхармония
11 Немога
12 Мразя
13 Смъртъ
14 Студъ
15 Мързелъ
16 Лошо
17 Грозно
18 Жестокость
19 Отчаяние
20 Старость
21 Горчиво
22 Не въздържание
23 Безверие
24 Страхъ
25 Грубостъ
26 Злостъ
27 Вехто
28 Погиване
29 Адъ
30 Демонъ
31 Гробъ
32 Повехване
33 Сиромашия
34 Черенъ
35 Простъ
36 Безволие
37 Жаждва
38 Отвисоцето
39 Отмъщения
40 Исъжва
41 Разбойникъ
42 Лукавъ
43 Лицемеръ
44 Смърти
45 Пиянство
46 Лакомство

47 Хитростъ

48 Егоизъмъ

49 .Зрадува

50. .Гнѣвъ

Положителни думи

1. Начало
2. Възрастично
3. Господь
4. Любовь
5. Мѫдростъ
6. Истина
7. Светлина
8. Чистота
9. Сила
10. Свобода
11. Правда
12. Хармония
13. Мълчание
14. Мога
15. Обичамъ
16. Животъ
17. Топлина
18. Движение
19. Стремежъ
20. Добро
21. Красота
22. Милосердие
23. Благостъ
24. Надежда
25. Стани
26. Младостъ
27. Въздържание
28. Сладко
29. Вѣра
30. Сѣвль
31. Нежностъ
32. Узрѣлъ
33. Ново
34. Спасение
35. Рай
36. Ангелъ
37. Блаженство
38. Говорителъ
39. Възкресение
40. Радостъ
41. Разцъфтяване
42. Богатство
43. Бѣлъ
44. Великъ
45. Воля
46. Облагородено

47 Абсолютното
48 Създава
49 Богъ
50 Миръ
Учитель
Ученик.

Резюме: **Произходъ на тояжка** –

– Когато човѣшкиятъ духъ започналъ да проявява воля и е искалъ да задържи енергиитѣ си и ги използва за благото на човѣшкия индивидъ.
– Отъ поискването на човѣка да концентрира своитѣ сили за работа.
– Когато човѣкъ е почналъ да се бори съ неизгодитѣ на съврѣменния животъ, за достигане единния смисълъ на живота –
– Когато човѣкътъ е изразилъ воля, то той е свилъ ржката си въ тояжка.
– Когато човѣкъ е поискалъ да се самозащищава.
– Когато се е родилъ подема за работа –
– Недоволството отъ условията при които се развива –
– Отъ когато човѣкъ ставалъ слабъ и предизвикалъ своите [illegible]
– Когато се е родило приложението на волята –
– Отъ грѣхопадането – борбата въ която той попада го заставя да свие тояжки –
– Отъ самосъзнанието, като владѣтель на магически сили съ които той може да се защищава –
– Осъзнаването за използването на тайни сили, които се съдържатъ въ предметитѣ –
– Когато е поискалъ да отдѣли и хармонизира силитѣ съ които разполага въ дадени моменти, за да ги употрѣби въ извѣстна насока –
– Когато духътъ се е ограничилъ и въплотилъ въ материята –
– Отъ тогава, когато въ човѣка е отпаднало Божественото, тогава се е родилъ тояжка –
– Отъ когато е почнало реализирането на всички човѣшки мисли и идеи –
– Когато човѣкъ е концентриралъ своитѣ сили и е рѣшилъ да дѣйствува –
– Отъ отдалечаването на човѣка отъ Бога е трѣбвало да работи, за да се прехранва –

Тема

Произхода на юмрука

човѣкътъ е образувалъ своятъ юмрукъ когато се намира въ затруднено положение когато ще решава много трудна задача слѣдователно юмрука е произлезълъ когато човѣкътъ за пръвъ пътъ е срещналъ трудностьта въ живота, за която трудностьтъ се изисква волята за пръвъ пътъ когато човѣкътъ е стиспалъ своя юмрукъ е проявилъ своята воля. Стиснатъ юмрукъ значи проява на воля.

3 II 1924 г
Недѣля

Произхода на юмрука.

Да се съзнае човѣкъ като могъщо сѫщество, той трѣбва да владѣе нѣщо, а за да се защити трѣбва да прояви това което владѣе. Та юмрука на човѣка произхожда отъ неговото самосъзнание като владетель на магически сили, съ които той може да се защищава.

3·II·1924 год.

Варна.

Примехода на юмрука.

Примехованата юмрука отъ тези пѣтъ сили които се съдържатъ въ пръститѣ, които се ръководятъ отъ човѣшкото съзнание. И за това тези сили които съдържатъ въ юмрука човѣкъ трѣбва да му служатъ за добри цѣли въ живота.

Произхода на юмрука.

Човѣкъ инстинктивно, безъ да му е ясно това, схваща че изъ него, главно изъ пръститѣ му, изтича сила; когато иска да събере и хармонизира силитѣ, съ които разполага въ даденъ моментъ за да ги употреби въ извѣстна насока, той свива рѫката си въ юмрукъ; каква пъкъ ~~ще~~ да бѫде насоката на силитѣ му – туй се опредѣля отъ неговото съзнание.

гр. Варна,
3. II – 1924 (К)

Произходъ на юмрука.

Недоволенъ отъ условията при които се почувствува човѣкъ, той се явява съ стиснати рѫцѣ, още при раждането си.

А отъ послѣ, при различни случаи на ядосване, при защитата на правата си, (по стария законъ) при работа и т.н.

Какъ се е явилъ той у животнитѣ? Допускамъ, че когато тѣ сѫ били на високо стѫпало на еволюция, сѫ стиснали рѫка противъ Бога, и тогава Той е казалъ: тази рѫка тъй да остане, и се е образувало юмрука – копито.

А при птицитѣ когато грабятъ.

Пръизхода на юмрука.

Разправятъ че, малките дѣца при раждането си, се раждали съ рѫцѣ свити на юмрукъ.

А у човѣка се е появилъ юмрука тогава, когато той е искалъ да се самозащитава. Защото когато поискашъ отъ нѣкого нѣщо и той не иска да ти го даде, а ти го заплашвашъ съ нѣщо, той свива рѫката си на юмрукъ и казва: „нѣма да ти го дамъ", значи съ това свиване той се огражда.

А. Димитровъ.

„Произхода на човѣшкия импулсъ."

Планетнитѣ влияние въ човѣшка-
та рѫка, упражняватъ творчество.
Следователно, импулса е произлѣ-
залъ, когато човѣшкия духъ, започналъ
да проявява воля, и е искалъ да
задържи, тия енергии, и ги изпол-
зува за благото на човѣшкия ин-
дивидъ. При свиването на прѣс-
титѣ, се образуватъ импулса, си-
литѣ биватъ въ напрѣгнато
състояние, и сѫ готови, за каква-
то и да е реакция, зависещъ
отъ разума.

1. I. 1924 г.

З. П.

Произхода на юмрука

Ще кажа какво мисля по това.

Свития юмрукъ това е змията свита 4 пъти. Когато първия човекъ е пожелалъ да създаде нещо той трѣбвало да събере силите си да не бъдатъ разпръснати и тогава той си е свилъ ръката въ форма на юмрукъ. Произхода на юмрука е отъ незапомнена древность. Самъ Богъ е свилъ ръката си значи збралъ основните сили въ Космоса и създалъ видимия свѣтъ. Кабалистите казватъ че той ще си разтвори ръцете и всички сили ще дойдатъ въ своето първоначално състояние и свѣта ще се разпръсне на своите 7 вида атоми. Змията свита на 4 което значи число на проявление въ свѣта. На формите нещо основно стабилно.

Сега като сме забравили формулата, която се казва, когато трѣбва да се свие юмрука при която формула ще можемъ да извършимъ нещо – и намѣсто

да я карамъ не стоварваме тоя
юмрукъ върху главата на нѣкого.

И тъй произхода на юмрука е отъ
пожеланието на първия човѣкъ да
концентрира своите сили за работа.

— I —

Само Божията любовь
е любовь.

Произхода на юмрука-

Юмрука се състои отъ свиване четиритѣ пръсти на рѫката подъ палеца. Когато произнесемъ думата „юмрукъ" ние чувствуваме нѣщо грубо, което разрушава и което се бори. Въ Срѣдната европейска история познаваме епохата на „юмручното право" или „право на силния"
И днесъ нѣкои хора, класифицирайки себе си къмъ това право употрѣбяватъ юмрука. Днешната европейска култура е също на юмрука.

Чувалъ съмъ стари хора да казватъ: „Стисни си юмрука, че си спечем!" Взето това юм-

ръка може да се разгледа отъ положителната страна
Той прѣдставлява онѣ човѣкъ който се бори съ
незгодитѣ на съвременния животъ за да възтиг-
не Единството на живота. Ето защо
юмрука се е употрѣбявалъ и за отрицателни
работи и за положителни и той се е образувалъ
по тѣзи два пътя.

О.Б.М.Е.М.

Произхода на човешкия Импулсъ.

Понеже въ човешката ръка има центрове за складиране на ротъ планетни влияния, които енергии се уравняватъ въ творчество. То Импулса е произлезалъ когато човешката воля е искала да задържи тия енергии и ги използва за благото на човешкия индивидъ. При свиването на импулса всички тия сили биватъ въ напрегнато състояние, и се готови за каквато и да е реакция независеща отъ разума.

Произхождението на юмрука

За да се образува известна сила, че тая сила да даде подемъ за работа — нужно е събиране на всички пръсти наедно като образуватъ юмрукъ.

Ив. Велева.

Произхода на юмрука.

Въ произхода на юмрука се крие добро и зло. Злото на юмрука е това, че като искашъ да отмастишъ на нѣкого тикъ свиешъ юмрука си и въ момента си готовъ да отмастишъ, а доброто е когато си обезсърченъ добие ти нѣкоя ~~мисълъ~~ добра мисълъ, свиешъ юмрука си, укоражишъ ~~се~~ ставашъ смелъ и си готовъ да предприемешъ това което си намислилъ.

Толкова знамъ за произхода на юмрука

Произхода на юмрука.

Свиването на юмрука у човѣка говори за проявлението на волята у него Само въ хора съ воля могатъ да свиватъ юмрукъ тѣ са хора решителни. Забелязано е че тамъ където ще приложимъ волята си свиваме юмрукъ.

Произходътъ на юмрука.

Произходътъ на юмрука е произлезълъ слѣдъ грѣхопадането на човѣка. Тогава се обяви бунътъ (човѣшката борба) на земята. Защото всѣки пѫть, когато приготви на юмрукъ рѫката си човѣкъ, той е готовъ да извърши известно дѣйствие въ една или друга посока. Въ него моментъ той привлича сили и се чувствува силенъ въ себеси, и като че му нищо нѣма да му попрѣчи въ това що има да извърши, рѣзко казано и свършено. Това показва че той взима сериозно рѣшение, и като стисне рѫката си, той е готовъ да прояви воля. Воля въ широкъ смисълъ. Не само, когато иска да бие стиска юмрукъ, човѣкъ може да стисне на юмрукъ, и да каже: отъ сега нататъкъ ще стана добъръ човѣкъ. Всѣки случай юмрукътъ е едната страна на идеята

щомъ се стъпче договоръ, обявява противна страна на този договоръ
взема се мѣрки защото има тайно нѣкѫде,
и се образуватъ два лагера, а два лагера не сѫ нищо друго освенъ война.

Кънчъ Л. 14а на Ст. Оп. Кл. II гд.

3 II 1924 гд. гр. Варна

Произхождението на Юмрука.

Юмрука споредъ менъ е произлѣзалъ когато духътъ се е ограничилъ т. е вплътилъ въ материята. Забѣлѣзалъ съмъ щомъ дѣтето се роди и веднага стиска юмрака си на двѣтѣ си рѫце, като чели иска съ това да изрази своето негодуване, че е ограничено и иска да си отмъсти, защото отъ юмрука можемъ да съдимъ какво е състоянието на човѣка.

3 II 924 год.

Д. Ефтимовъ

Произхода на юмрука

Отъ оня моментъ, когато
въ човѣка отсъствува безпрес-
тастието, и се обладаватъ лошото
~~доброто~~, се ~~проявява~~ почвава и
юмрука — изразъ на гнева,
насилие на злобата

Ибогр

3/II 1924 год.

Происхода на юмбрука.

Происхода на юмбрука е концентриране всички сили въ рѫката да дѣйствува, зависи отъ човѣшката воля, ако волята ни е слаба, щомъ се нервираме стиснимъ юмбрука и готови да набиемъ нѣкого и отмъстимъ ако е волята ни диамагнетна ще стиснемъ юмбрука и ще кажемъ съ тъзи воля ние можемъ всичко добро да направимъ

С. Б. Л. Е. Л.

Произход на музиката

Първобитния човек – почне ли се намери по-голямо същество от себе си, то той почвал да признава ~~своето~~ надмощие в силата своя мисли.

Музиката – това е първото проявление на човека, което съзнание за себе –

Създаването на музиката е дело и реализиране на човешките мисли и идеи

Произхода на сомуната.

Всяка идея, мисъль" успяла или кална и да е енергия проектирана навънъ въ проява чрезъ действие срѣща съпротива следователно по този начинъ се създаватъ формитѣ, които са годни на всякоя сомунка винаги съ своитѣ разумни сили.

И тази сомуна се е появилъ когато човекъ се е отдѣлилъ отъ Бога и почувствувалъ да работи за да се прехранва.

И днесъ той идва съ своитѣ сомуни за да завладѣе подчинено всичко на себе си да осъществи своитѣ планове, но накрай си остава съ разочарования пари разни суети, ни суетира.

Резюме — (на I-а тема – III-а година).

= Произход на Яйцето и Кокошката =

— Първом живота, а послѣ начина за проява на него, така, че кокошката прѣдшества яйцето —

— Ней е възможно посрѣдством яйца да развива рода си —

— Нито кокошката е била по-рано, нито яйцето, но че съществуват заедно —

— Яйцето е снесено от кокошка, а кокошката от где е дошла това не зная.

— Когато стане нужда да се прояви нов живот, енергията се концентрира в малка ядка — яйце —

— Винаги малкото произлиза от великото, тъй че кокошката е снесла яйцето —

— Яйцето и кокошката са от тия вечни противни сложения вътрѣ в живота, в който се влива този живот и поддържа противното —

— Кокошката и яйцето са произлезли едновременно от Бога —

— По първо трѣбва да е създадена кокошката, която да създаде условията при които да се появи от яйцето живот —

— Кокошката е яйце — развило напълно живота си; яйцето е живот, който тепърва ще се развива —

— Яйцето и кокошката са колело на стълпало чрѣз което минава постъпателната субстанция —

— Тѣ са конкретизираната идея на Божеството —

— И двѣтѣ са създадени от Бога —

— Както едното, така и другото са плод на постепенна еволюция —

— Кокошката е първа, а послѣ яйцето —

— Няма плод без родоначалник т.е. яйце без кокошка —

— Тѣ и двѣтѣ са едновременно, понеже се съдържат —

— По несъвършеното прѣдшествува съвършеното —

защото както едно-
то така и другото
е плод на мозъ-
чната еволюция

Трагизмът на Ницше и Сократизма

Всред полутъмните дебри от кипариси и палми, които придават мистична осанка на отдалечените от шум и прозаизъм хималайски възвишения, още преди хиляди години е възникнала в беловласите глави на тия обитатели на Хималаите идеята за Майя, за суетата на материята и реалността на вечния Дух.

Много по късно един от учениците ведоми в тия мистерии ни завеща една велика истина: Материалната действителност е грубо отражение на света на идеите.

Така мислеше и Сократ

Той ни препоръчва позна-
ние на това което е у нас:—
Аза – изгаря – Твоя. С поз-
нанието на нашето Аз – с аза
в вселената, той ни сочи
пътя за познание на всел-
ната.

Светът, според мистична-
та индийска философия
е един „Реrpetum
mobile" той се дви-
жи и видоизменя. Това
нещо е изтъкнато от
Ч. Дарвин в своята
теория за еволю-
цията. Всичко се тран-
сформира и видоиз-
меня. Първо източника
на всички видове е
„нещото" което е било в
„началото". Но всички
земни форми са
произлизат на нещо
които съществуват
в мира на идеите.

Въпроса за произхо-
да на яйцето е изход-
на еволюция когато
които нещата които
са в мира на идеи
това яйце е без
друго иначе не едно
живо същество —
~~животното~~ кокош-
ката. Кой кого пред-
шества, дали яйцето
или кокошката не
може да се каже

Произхода на кокошката и яйцето кое е по-напредъ?

Това е една задача която спада къмъ сложнитѣ математически формули, за да я разреша необходимо ми е познание разбиране свѣтлина.

Понеже ние отиваме отъ видимото къмъ невидимото, отъ сѣнкитѣ къмъ реалноститѣ, то трудноста е тамъ да разберешъ идеята която е преди проявата, или пъкъ причината която е създала последствието, защото тѣ едно друго се създаватъ.

И тъй като знаешъ че всички нѣща въ вселената се съдържатъ едно въ друго, както въ зародишъ така и въ проява въ своята пълнота, т.е. както цѣлото се съдържа въ своята частица, така и частицата се съдържа въ своето цѣло тѣ съ нѣщо еднакво неразделно въ всички свѣтове.

Затова можешъ да кажешъ че тѣ и двѣтѣ съ едновременно понеже се съдържатъ.

Произхода на яйцето и кокошката

Кокошката произлиза отъ яйцето, а яйцето отъ кокошката.

Добре, но явява се въпроса, кое ли напредъ се явява?

Ако се съди по аналогия, може да се каже че кокошката се е явила по рано, защото яйцето е плодъ на кокош[ката] а плодъ нема безъ родоначалникъ

ИБ

Тема

Произхода на Кокошката и Яйцето.

Споредъ мене винаги малкото произлиза отъ великото, тъй че Яйцето е произлезло отъ кокошката а не кокошката отъ Яйцето

Произхождението на кокошката.

Кокошката е прѣдшествала яйцето. Яйцето въ своето съдържание крие велика идея, която човѣчеството трѣбва да разкрие и приеме.

Ив. Велева.

Произхода на кокошката и яйцето.

Произхода на кокошката и яйцето това сѫ двѣ форми, които вѣчно сѫществуватъ въ битието. Тѣ сѫ една реализирана идея на провидението.

Задава се въпросътъ, яйцето ли произлезе да отъ кокошката или кокошката отъ яйцето. Тогава другъ въпросъ. Бащата ли произхожда отъ синътъ или синътъ бащата. Разбира се синътъ отъ бащата. Добрѣ но ако този баща не бѣше и той синъ на другиго, възможно ще да произхожда отъ него синъ — не е възможно.

Ето защо и бащата и синътъ сѫществуватъ вѣчно. и тѣ сѫ конкретизирана идея на Божеството.

Така също стои въпроса за кокошката и яйцето. Ами защо тъй да се проявяватъ и кокошка и яйце. Нашия Учитель дефинира:

Когато кокошката се

упори да е кокошка става:
яйце, а пъкъ когато яйцето се
упори ~~става~~ да яйце става
кокошка, но и двѣтѣ сѫ създа-
дени и кокошката и яйцето.

Ученикъ Л. I^ва III^а год. Нач. Ст. Окл. Хл.

30 V 1924 гд. Варна.

Гр. Х. Бабаджиевъ

Кое е било по-рано яйцето или кокошката?

-Семето дава растение, което дава много семена-

-Преди яйцето да е кокошка, била е яйце-

Преди Бог да се изяви в човека, човекът е бил идея на Бога.

Преди да дойдат съвършените хора били са самоедите, преди самоедите маймуната, преди маймуната животното ~~[illegible]~~ по-преди растението-животно, растението.

-Всяка по-несъвършена форма предшествува съвършената- ~~Преди [illegible] кокошката да~~ почне да ~~снася яйца била е зародиш в яйце~~!-

При все това яйцето и кокошката са колело
на стъпалото. Първата птица от която
започва вече, от яйце - животно, което носи
яйца, обаче кърми малкитѣ си, напр. -
(птицечовката).

т. е. яйцето и кокошката са колело на стъпалото
презъ което минава подсъзнателната
субстанция —

Ради

Възздава на кокошката и яйцето.

Възздава на кокошка. Е произлязълъ отъ този законъ Великъ законъ който далъ живота на всичко живо.
А яйцето една форма, която носи зародиша на кокошката въ свѣта. И двѣтѣ създадени отъ Бога.

V

В. Панайотова.

Кокошката или яйцето е произлѣзло по рано.

Въ своето развитие кокошката е произлѣзла отъ нѣкой другъ видъ птица. при израждане, тъй че тя е първа, а послѣ яйцето.

Иванка Отонова.

28. XI. 927 г.
Варна.

Произхода на яйцето и кокошката.

Кокошката е яйце, което е развило напълно живота си; Яйцето е животъ който тепърва ще се развива. —

К.

30. XI. 1924 г.

Париж

Произходъ на яйцето и кокошката.

Само Любовьта създава. Всичко което е създала Любовьта, то тя е вложила частица отъ себе си въ създанието. Сега, кое е създадено по-първо, яйцето или кокошката? Ако приемемъ, че първо е създадено яйцето, то явява се въпроса, може ли то съ своята любовь, която е въ спяще състояние, да създаде? Не може! То може, но се иска помощьта на нѣкоя събудена любовь, т. е. въ случая любовьта на кокошката. И слѣдва, че по-първо трѣбва да е създадена кокошката, която да създаде условията при които да се появи и отъ яйцето животъ.

V

Произхода на кокошката и яйцето

Кокошката и яйцето сѫ произлезли едновременно отъ Бога.

30 IX. 1924 г.

Произхода на Кокошката и яйцето.

Яйцето произхожда отъ тамъ отъ гдето произхожда самия животъ, а Кокошката подържа този животъ, който тече отъ великия източникъ на всемира гдето вечно и все вечно се променя.
Яйцето и Кокошката сѫ отъ тия вечни промени сложени вѫтре въ живота, въ който се влива този животъ и подържа тези промени.

Стойка

Произходъ на яйцето и кокошката

Яйцето – това е зародиша на живо~~т~~та; когато стане нужда да се прояви новъ животъ, енергията се концентрира въ ~~въ~~ малка ядка – яйце, която ядка е отъ материално естество вече.

Кокошката, това е ~~самия~~ проява ~~на~~ на самия животъ, имащъ всички способности да еволира.

Произхода на кокошката и яйцето

Яйцето е снесено отъ кокошка, а кокошката отгде е дошла, това не зная.

А. Ангеловъ.

1

Кое е съществувало по рано яйцето или
кокошката.

Това е въпросъ който се е подхвърлял
на разглеждане отъ много философи на
срѣднитѣ вѣкове и отъ много други на
древностьта но подъ друга форма.
Да се говори за кокошката и яйцето,
то е все едно да се „разглежда" причината
и следствието, но кое е причина и
кое следствие? Ако се отговори че
кокошката е причината то тогава тя
отъ кждѣ се е явила отъ яйцето
ако се отговори че яйцето е по рано
съществувало тогава това яйце от
кждѣ се е явило отъ кокошката.
Не остава нищо друго освѣнъ да се
приеме че нито кокошката е била по
рано нито яйцето но че съществу-
ватъ заедно по това може много
да се говори. Волтеръ добре е развилъ
той въпросъ. На истокъ мѫдрецитѣ учатъ
за великата птица Кала Хамса,*
която отгрявала въ хаоса яйцето от
което изниквала цѣлата вселена ако
въпроса се разгледа ограничено тука
птицата която съответствува на
кокошката съществува по рано.
Друга легенда има за птицата
феникс която вечно се възражда
отъ своята собствена пепель.
Символъ на вечно подновяващия се Кала[?]
друга още по висша аналогия.
Може да се направи за свѣтлината
и яйцеобразната аура на мѫдреца
какъ въ тая яйцеобразна аура
се ражда висшия човѣкъ.

— . —

Михаилъ

Произходътъ на яйцето и кокошката.

Напоследъкъ царствува Дарвиновата теория, като нѣщо ново за сегашния свѣтъ, въпрѣки че отдавна Питагоръ е провъзгласилъ великата истина: „Животнитѣ сѫ роднина на човѣка, а човѣкъ е роднина на боговетѣ", която истина той безспорно придобилъ отъ секретнитѣ светилища на Египетъ, гдѣто тѣ сѫ я пазили отъ ушитѣ на простолюдието тяка грижливо отъ памти вѣкове.

По тая теория може да заключимъ, че кокошката е снесла яйцето, а не то да я е създало, понеже самото то има нужда отъ кокоша топлина; при туй, яйце на кокошка, безъ съжителство на пѣтелъ, е безембрионно, — безъ зародишъ, слѣдователно изисква се родоначалникъ, който ще развие рода си споредъ съответно подходящитѣ за цѣльта начини и

срѣдства, разпрѣдѣлени между противополож-
нитѣ полове.

Кокошката по стълбата на ево-
люцията е стигнала своя си видъ до на-
стоящата си градация. Ней е възмож-
но посрѣдствомъ яйца да развива рода
си.

Ив. Тодоровъ

25/XI 1924 год.

Варна

Приказка на яйцето и кокошката!

Той който, сега живота, се проявява, въ формитѣ, общо прието е, отъ науката, за развитието на формитѣ, е волюцията на същиятъ отъ по-низшо, къмъ по-висшото, се твърди че първомъ условията, че после самия факторъ. По тукъ става дума за формата, а не, за онази свободна волева субективность която е Авторъ на всичкитѣ предвидени условия.

Азъ мисля. Ако яйцето е едно отъ тия условия за проява, съгласно отъ самия животъ. То отъ гледището на окултната наука мисля, че първомъ е потрѣсаниятъ условията, па тогава условията. Ясно казано първомъ живота, а после начина за проява на него. Така че Кокошката предшества яйцето.

Вл.

Тема: Произхода на кокошката и яйцето.

Кое по-рано е било кокошката или яйцето?
Это въпросъ, който може да послужи за една чисто философска тема и който все таки е трудно да бъде разрешенъ.

Кокошката по форма (при тази си еволюция) представлява нѣщо завършенъ и тя не е способна за по-нататъшно творчество; – тя снася яйцето в което влага всичко онова, което като идеи тя не е могла да реализира – яйцето се явява по форма незавършено и в тази форма се съдържа всичко онова, което в последствие ще се прояви като кокошка.

[illegible]

30. XI. 1924 г.

Варна.

Резюме на темата: „Ползата и вредата отъ Киселинитѣ".

— о —

Киселинитѣ стимулизиратъ волята и събуждатъ мисъльта въ повече отъ колкото е потребно за действие и правятъ отъ човѣка същество електрично, стрихаво, нервно, духъ и активно, а понѣкога тѣ действуватъ благоприятно.

Въ време на реакция въ човѣшкия духъ, отъ каквото и да е естество, киселинитѣ могатъ да изигратъ двояка роль: въ благоприятния случай може да стане едно пречистване, чрезъ горене, на човѣшкитѣ чувства, емоции, страсти и човѣкъ да се облагородява; а въ противния случай – тѣзи чувства и страсти могатъ да се увеличатъ и човѣкъ да пада.

Изисква се да бѫдемъ добри химици за да кажемъ нѣщо за ползата и вредата отъ Киселинитѣ. Защото една и съща киселина употребена въ два различни случая и при различни условия, дава два отличаващи се единъ отъ други резултата – въ единия случай благоприятенъ, а при втория – неблагоприятенъ. Всѣко нѣщо на своето време и мѣсто е полезно и обратното, е принципъ напълно приложимъ за киселинитѣ.

Разумно употребени киселинитѣ сѫ полезни, иначе тѣ сѫ вредни.

Киселинитѣ сами по себе сѫ рушителни елементи. Но той руши най-често здравото. А ако тѣ влезатъ въ реакция съ известни други елементи, но за това се изисква знающа рѫка, тѣ могатъ да дадатъ най-благоприятни резултати.

Юни 1924 г.
Варна.

Ползата и вредата отъ Киселинитѣ.

Киселинитѣ и основитѣ съответствуватъ на двата принципа въ човѣка активното и пасивното въ природата

Киселините стимулизиратъ волята и събуждатъ мисъльта въ по голѣмо количество отъ колкото е потрѣбно тѣ правятъ отъ човѣка същество електрично, сприхаво, критично слабо нервно, сухо и активно.

а въ хармонично количество действатъ благоприятно.

Ползата и врѣдата отъ киселинитѣ

Всѣка киселина каквато и да бѫде тя, като се употрѣби въ нейния размѣръ, тя дава добри резултати, като напр. здраве, свѣтлина, и чистота.

А врѣдата се състои, като безмѣрка употрѣбилъ всѣко нейно количество, взето или прѣживѣно, то носи смъртъ.

8 VI 1924 год.

Тема

Ползата и вредата отъ киселините

киселините се произвеждатъ отъ различните елементи. ние тѣхъ слѣдъжатъ как много химицитѣ съ тѣхъ ще разтопяватъ металите. въ разни форми. и съ тѣхъ още премиватъ металите отъ ржда и други нечистотии. има киселини които прочистватъ а други които разяждатъ. Металите. това е ползата от киселините, дето прочистватъ.

А вредата отъ тѣхъ е че отъ тѣхъ се добива разни отрови които съ за вреда на живота за истреблението на човека и Животните

Ползата и вредата отъ киселинитѣ.

Киселини, това сѫ волеви прояви на физическия свѣтъ. Ползата; да победимъ всички наши слабости за да се явятъ добродѣтелитѣ или стремленеъ на волята къмъ съвършенство, а вредата сѫ низшитѣ привички и желания.

Ползата и вредата отъ киселинитѣ.

Киселината като отдѣленъ елементъ отъ химията има свойството да разяжда да руши. Но когато влезе въ съставната часть на другитѣ елементи тогава тя действа добре, можемъ да правимъ различни комбинации съ нея.

Същото е и въ живота, всички противоречия това са все киселини които разяждатъ рушатъ този животъ но тѣ са необходими при създаването на разумното благородно и хубавото. Необходимо е само да познаваме законитѣ на живата алхимия за да трансформираме тези сили.

Ползата и вредата отъ киселинитѣ.

Киселинитѣ въобще разяждатъ, разрушаватъ. Взе-
мете напримѣръ нѣкой човѣкъ, като вкисне готовъ е
всичко да разруши.

Ползата е тази че, ако се употрѣбятъ върху засто-
ялите и ръждясали човѣшки възгледи, ще ги разру-
шатъ – а врѣдата – ако се сложи киселина на здраво-
ието, тя ще го разяде.

А. Димитровъ.

Полза и вреда отъ киселинитѣ.

Киселинитѣ сѫ фактори на химическитѣ процеси. Тѣ иматъ свойството да се съединяватъ съ елементитѣ и образуватъ съединенията познати подъ името соли, като при това и разлагатъ едни соли, за да образуватъ други нови, а нѣкои ги разлагатъ просто на съставнитѣ части. Въ органическия животъ киселинитѣ превръщатъ ~~най-[illegible]~~ едни сложни съединения въ други още по-сложни.

Съ основитѣ киселинитѣ се неутрализиратъ, при което пакъ се образуватъ соли.

Тамъ кѫдето киселинитѣ реагиратъ на соли и основи, или сѫ необходими да превръщатъ едни съединения въ други, тѣ сѫ полезни до толкова, до колкото не сѫ въ излишъкъ, понеже излишната киселина действува разрушително, както и излишна основа и всичко излишно реагиращо.

Природата въ своитѣ форми на животъ е построила най-хубавитѣ химически лаборатории, кѫдето покрай многото други съединения се образуватъ и нужни-

тѣ киселини, каквито срѣщаме въ всѣки организъмъ.

И въ човѣшкото тѣло също се образуватъ нѣкои киселини, които сѫ необходими за живота му, но излишнитѣ киселини врѣдятъ на здравето и причиняватъ всевъзможни~~тѣ~~ болести и недѫзи, дори и въ човѣшкия характеръ.

Ползата и врѣдататѣ киселинитѣ

Киселината е извесенъ химикалъ който е въ комбенация съ други химикали. Ползата отъ нея е, да държи въ респектъ всички други комбенирани химикали.

Врѣдата отъ нея е при ферментирано състояние тя е вредна за употребление, понеже разяжда и дразни както организмитѣ, така също и другитѣ вещества.

И така, ползата отъ нея е когато разумно се употреби. При други случаи тя е вредна.

Тема: „Ползата и вредата отъ киселинитѣ".

Принципа: Всѣко нѣщо на своето врѣме и мѣсто е полезно и обратното може напълно да се приложи и спрямо киселинитѣ. По затова се изисква добрѣ да се владѣе химията, която ще даде знанието кѫдѣ и какъ да употрѣбимъ киселинитѣ за да се получи единъ или другъ резултатъ.

8. V. 1924.

[illegible]

Ползата и врѣдата отъ кисилинитѣ

Ползата отъ кисилинитѣ ако е въ малко количество служеи зя изчиствяне на ликета и избелвяне
Врѣдата отъ кисилинитѣ е ако е въ по голѣмо количество тѣ разя-ждятъ.

Ползата и вредитѣ отъ киселинитѣ

Ползата и вредитѣ от киселината
следующата: Отъ киселината се
произвеждаха реакции въ веществата,
и следствие на което всичка гру-
ба материя се разлага и става
пречистване на веществата. Но
това е и по отношение на човѣка.
Сѫщитѣ киселини се съдържатъ
въ човѣка. И при време на реакция
когато човѣкъ избухне въ едно или
друго направление благодарение на
киселинитѣ, става горение на всич-
ки чувства, сходни страсти и по
този начинъ се пречистова вѫтрешно
и така се облагородява душата.

Юсинъ Л. 28 Сп. ок. кл. II гд.
8 VI 1924 гд. Варна

Ползата и врѣдата отъ киселинитѣ.

Прѣма и явна употрѣба на киселинитѣ въ ежедневния животъ не е тъй позната, но въпрѣки това тѣ играятъ грамадна роля при разтварянето на минерали, разлагането на съединения и разяждането на метали.

Така напримѣръ: стомахътъ си служи съ единъ много малъкъ процентъ солна киселина (0·2‰) за да извършва своята протяжна функция на храносмилането. Тоже и зълчната киселина.

Млѣчната киселина въ човѣка играе още по-голѣма роля. Така наречената ненаситена млѣчна киселина се натрупва въ човѣка когато той се прѣуморява и го прѣдпазва отъ много бѣдствия и тя е главниятъ факторъ за експелирането на потьта, която съдържа разни отровни газове и киселини отъ умрѣ-

литѣ отъ непосилния трудъ клѣтки изъ вѫтреш-
ността на организма.

Сѫщинската пъкъ млѣчна киселина играе грамадна роля въ женския полъ (въ млѣкопитаещитѣ) за откърмяне на малкитѣ.

Киселинитѣ въ по голѣма доза, както и по силнитѣ киселини сѫ отровни.

Киселинитѣ по свойства сѫ антиподиални на основитѣ.

8 VI 1924 г.

Варна

Тодоровъ

Ползата и вредата от химиитѣ.

Ползата е, че химията направи колосални стъпки в откриването и получаването на елементи в свободно състояние които без химията помощь биха си останали непознати и неизползвани съединения в природата.
От свободнитѣ елементи днешната химия комбинира нови съединения, които оказват голяма услуга на човѣка било като изследовател на процеси и явления в природата, а така също и като културен творец но своите идеи [?] винаги за „доброто" от там почва и злото...

Умното животно-човѣкът. Щом като е почнал да се мисли за всесилно същество - благодарение своите постижения - в стихиитѣ - заключи, че той е само разумний и силен и всичко може и че всички други съществувания които са извън него, нямат правото на съществувание

защото нѣмат неговитѣ разбирания и се му
пречат в неговия политичен пѫть – той ги унищожава –
Умно комбинираннитѣ класически и елементи да се
му дадѫ мощни средства за защитата с която
силата да наложи своята сила – силата на своите
съмишленици, дори и срещу своите ~~родни~~ кръвни
единородци –

Ползата и вредата отъ киселините

Ползата отъ киселините служи
за избелване на платове за
изчистване лекета. А вредата
на киселините е че те разяждатъ

Разлика между събиране и изваждане.

Събирането на духовни блага я изваждане отъ материали.

Събирането на положителни качества (добродѣтели) е изваждане на отрицателни навици. Ако не изваждаме не може да събираме и ако не събираме нѣма да изваждаме.

Събирането и изваждането и двѣтѣ действия служатъ да се постигне онова равновѣсие или числото, което е опредѣлено за всѣки човѣкъ при слизането му на земята тѣ съ радоститѣ и скърбитѣ.
Едното увеличава другото намалява споредъ случая въ терезията за равновесието въ живота ни.

къмъ 7а школ. г. общ. кл.
IV 192[illegible]

Разликата между -
Сабиране и изваждане.

- - - - - - - - - - - - - - -

Сабирането е действие когато при старото искаме да (туримъ) прибавимъ нѣщо ново.

Изваждането е обратенъ процесъ отъ събраното да извадимъ значе да освободимъ.

Резюме отъ темитѣ за огъня на 20 Лекция на специалния окултенъ класъ II година.

Произхождението на огъня е отъ невидимия свѣтъ, отъ тамъ дето произхождатъ свѣтлината и топлината. Въ него има животъ, той е единъ отъ елементитѣ на живота, като жизненъ елементъ на много и велики трансформаций. Произхождението на огъня е въ живота.

Огъня произхожда отъ великия центъръ на вселената, той е създаденъ и съществува отъ създанието мира, и съществува навсѣкждѣ, и се управлява отъ силитѣ на огъня. Огъня е по-малка температура на любовьта.

Въ момента, когато Абсолютното се пробудило отъ свой покой да сътвори видимото и невидимото, се явила първата искра - огъня. Огъня е резултатъ на движението.

Огъня е продуктъ отъ първото проявление на живота. Живота това е процесъ на горение, а горение безъ огънь не може, следователно и живота безъ огънъ може.

Огъня произхожда отъ най тънкитѣ слънчеви лъчи.

Отъ движението се родила топлината и следъ това огъня - Огъня е продуктъ отъ момента на движението (развитието) въ природата.

Знаемъ, че когато се съедини положително и отрицателно електричество, явява се искра, която може да се разпространи при наличността на горивни материали, и да произведе огънь.

присѫтствувани отъ известенъ родъ елементи, става, ~~става~~ фиксиране отъ кѫдето е произлѣзла огнена искра. Прѣданието твърди, че първитѣ хора сѫ го добили чрѣзъ търкане или движение. А окултистѣ ученикъ го добилъ, когато срѣщналъ своя учитель.

Въ всички народи, огъньтъ се счита за свещенъ, жрецитѣ бдятъ за неговото подкладане. Огъньтъ съ своята топлина и свѣтлина е силенъ двигатель въ космоса. Огъньтъ е билъ притежание на небето, и първата искра или пожаръ, небето ще по-дарило съ своитѣ гърмотевици подпалвайки дърветата.

На нашитѣ търкания се дължи произхода на огъня.

Казвахъ, че дървата бие набрана слънчева енергия, и чрѣзъ търкане на дървета е произлѣзълъ огънь, а слѣдва, че отъ слънцето произлѣзълъ огъня.

Огънь сѫ го произвели първобитнитѣ хора чрѣзъ електричество, търкане на дървета.

Всички прѣдмети, които съдържатъ тѣзи сили, черпятъ ги отъ слънцето.

Чрѣзъ търкането на двѣ дървета, сѫ дали сила топлина, и се самозапалили, и тако се произвелъ огънь

Тяма: „Произхода на огъня“.

Въ момента когато Абсолютно-
то се е пробудило отъ своя покоя за
да сътвори всичко видимо и невиди-
димо се е явила и първата искра
огънь. Защото огънь е резултатъ на
движения.

Въ момента когато ний се пробу-
димъ за съзнателенъ живот пламв
свещения мистиченъ огинъ во нашата душа.

21.III.924г.

Верна.

16·III
1924 г.

Произхода на огъня.

Огъня произхожда отъ най-
топлитѣ слънчеви лъчи.

Произходъ на огъня.

Огъня произхожда отъ центъра на огъня - Великия центъръ на вселената. Той е създаденъ и съществува отъ създанието на мира. Съществува въ природата въ много предмети и съществува въ ограничено състояние, и се управлява отъ силитѣ на огъня. Огъня е по-малка температура на любовьта - по-низшего грубо проявление тукъ на физическото поле.

Въ ограничено количество е огънь тукъ чрезъ търкане.

Къмъ Л. 20а на Сп. Окл. кл. II год.

16 III 1924 гд. Варна

Тема

Произхода на огъня.

Огъня, това е най важния елементъ на живота, безъ огънь не би имало никакъвъ животъ; огъня е произлезълъ отъ първото придвижение на живота, живота това е процесъ на горение. а горение безъ огънь не може, следователно и живото безъ огънь не може, огъня е носитель на живота той е благо за всички същества.

23 III 1924 год. [illegible]

Произхождението на огъня.

Произхождението на огъня е отъ невидимия свѣтъ, отъ тамъ отъ кѫдето произхождатъ свѣтлината и тъмнината, понеже той подразбира едновременно свѣтлина и тъмнина. Въ огъня има животъ. Той е единъ отъ елементитѣ на живота, като жизненъ агентъ на много и велики трансформации, защото представлява процесъ, при който тѣлата горятъ, окисляватъ се и се превръщатъ въ други тѣла съ нови състави и свойства. Той е преходно (~~и критично~~) състояние на тѣлата и е признакъ на животъ. Произхождението на огъня е въ живота.-

Произход на огъня

С появата на живота идва движението; в движението се е родила топлината и след това огъня —

Огъня е произлязъл от появата на движението (раздвижването) в природата —

Произхода на огъня

Знайме, че когато се съедини
положителното съ отрицателното
електричеството явява се искра.
огънь, която може да се раз-
простран[и], при наличността
на горивни материали и да
се произведе огънь. Значи огъня
е плодъ на положителна и
отрицателни сили.

[illegible]

Варна
15 III 924.

Произхождението на огъня

Всѣки знае че въ старо време хората сѫ сполучили да открият огъня чрезъ търкането на двѣ равни дървета

Произхода на огъня.

Огъня е произлѣзалъ отъ търка-
нето на двѣ дървета които сѫ
дали този силна топлина и се
само запалили и така се
получила огънътъ отъ най-
напредъ.

23 III 1924 год.

Пройзхода на огъня.

Огъня сѫ го пройзвели първобитните хора чрезъ електричество, търкали сѫ дървета едно съ друго, и добили огъня.

Н. Л. К. Б. Л.

Произходътъ на огъня.

Казватъ, че първоначално огъня е произлѣзалъ отъ търкането на двѣ сухи дървета, а казватъ че дърветата биле набрали слънчева енергия, отъ това слѣдва че огъня е дошълъ отъ слънцето. Защото сега вече и направо го получаватъ съ лупа, значи, огъня е дошълъ отъ слънцето, а е произлѣзалъ отъ търкането на сухитѣ дървета.

А. Д.

Произходътъ на огъня.

Въ всички народи огъньтъ се счита за священъ и въ много олтари, капища и светилища жрецитѣ бдятъ за неговото подклаждане. Огъньтъ съ своята топлина и свѣтлина е силенъ двигатель въ космоса.

Въ гръцката митология се говори, какво Прометей е снелъ огъня отъ безсмъртнитѣ богове на небето и го далъ на смъртнитѣ хора на земята, за да си служатъ, за което той билъ жестоко наказанъ отъ Зевса.

Огъньтъ е билъ притежание на небето и първата искра или пожаръ небето ни е подарило съ своитѣ гръмотевици, подпалвайки дърветата.

Така както уранолититѣ, болидитѣ се считатъ като паднали камъни отъ небето, така и огъньтъ е станалъ священъ за хората ——— 23 III 192

Варна

Произходътъ на огъня.

На нашитѣ търкания се дължи произхода на огъня. Когато най-първо още се е почнало търкането между хората, тогава се е родилъ огъня.

Тема

Произхода на огъня

При търкането на двѣ дървета сухи се получава огъня при зблъзкването на два гранитни камъкъ се получава огъня всички дървета камъни които съдържа тъ тези скрити сили во себеси ги черпятъ отъ слънцето значи произхода на огъня е слънцето.

✓

Произхода на огъня.

Слънчевитѣ лъчи движаще се въ космуса, препятствани отъ известенъ родъ елементи, става ~~пръв~~ фиксиране отъ кадето е произлязала първата огнена искра. Преданието твърди че първитѣ хора, съ го добили чрезъ търкане или движение, на местами или дървета. А окултния ученикъ го е добилъ когато е срещналъ своя учитель.

З. П.

Резюме на 7 л. II с.к. Предназначението на Слънцето, Месеца и Звѣздитѣ -

- Питане - значи да знаеш Истината -
Видимото е само символ, от него не произтичат идеитѣ - в него - тѣ само се отразяват - Слънцето е направено най-малко да ни събуди. То е символ на Държава - [единство]. Луната - известна религиозна система -
Звѣздитѣ - великитѣ хора -

- Господ изрази своята Идея във видимото. Писанието казва за идеята му в слънцето - месеца и звѣздитѣ: Да отличат деньт от нощьта, да бъдат знамения за времето, дни, години и събития, които стават в човѣшкото съзнание - Тѣ са които отбѣлязват и разкриват кръга на Еволюцията -

- Никой няма да узнае защо е създаден свѣта и крайната цѣль на Битието. Различието в човѣшкитѣ души съществува, защото по време и пространство тѣ не са излѣзли едновременно от Божественото Съзнание, а последователно -

- В Божественото Съзнание, всѣка душа е отбѣлязана като единица, строго определена величина - Вие вземате важна роль, мѣстото ви [illegible] във Божественото Съзнание и това което ви е предизвикало е толкова силно - щото нищо в свѣта не може да видоизмѣни тази Божествена Идея -

- На земята, силното добро излиза пред контраста - силното зло. Видимата висота е в контраста с невидимата - Вие още не сте фактори, а носители на идеи от по-висшитѣ сфери - Тѣзи идеи - Провидението е което ви заставя чрез условията да ги изявите -

- Когато искаш да познаеш ближния си мисли за себе си, а когато мислиш за Бога ще познаеш себе си - Слънцето е емблема на Бога - Великото, което дава живота - Слънцето означава Любовьта към Бога - Месечината - това е човѣка - Звѣздитѣ - това са нашитѣ ближни - за да познаете звѣздитѣ - трѣбва да мислите за месечината, а нея да познаете - трѣбва да мислите за слънцето -

- Слънцето, като се скрие ще даде своята свѣтлина на месечината, месечината като се скрие, ще даде своята свѣтлина на звѣздитѣ -

и тѣ ще станат видими –

– В Писанието се казва: „Надпреварвайте се да си отдавате почести един на друг". – Това е основата на методът, когато ви задават темата: Предназначението на Слънцето, Месеца и звездите –

– Колективна методъ е само оная, която носи благо. Първият признак на Обичьта е жертвата – Две съзнания които се обичат взаимно се жертвуват – взаимно се ползуват, увеличават си и изпълняват закона Божи на земята –

– Когато Бог се проявява в някой човѣк, той се отличава със следното: Лицето му става изведнъж крайно миловидно, има такъв един нежен израз, гласът – погледа – той нещо приятен. Когато Бог се проявява в човѣка, той е готов да даде в този момент всичко.

Великите тия прояви възвишени, които периодически се проявяват в човѣка, се дължат на Божественото Съзнание, което и поддържа Духът –

Излезе ли това Божественото Съзнание в човѣка – той става груб, недоволен и дори прибягва към престъпление – Когато отсъствува То – тогава се връщат най-низшите проявления и обратно – присъствува ли Божественото Съзнание тогава в Света се връщат най-възвишените добрини –

Бог е огледало – само в Него можем да се познаем –

Предназначението на слънцето, луната, и звездитѣ.

Предназначението на слънцето е: като стражъ и регуляторъ, да държи равновесие на окръжаващитѣ го вселени. То слънцето внася огъня на реякциитѣ за живота. Слънцето е великото условие за съзнателния животъ.

Луната е мостъ, на пътуващитѣ духовѣ за другитѣ вселени и слънцето.

Звездитѣ тѣхното предназначение е: да бъдат пристанища на духоветѣ, отъ които духоветѣ взематъ компасъ, за далечните предѣли на Божието царство.

17 II 1927 г.

В. П.

Предназначение на Слънцето, месеца и звездитѣ.

– Слънцето – да поддържа условията на сцената в която човѣшкият дух расте, а Божественият работи –

Месеца – една от многото загатки, които заставят любознанието на небето да мисли за оная вечна безконечность в срѣдата на която, каквито сме –

Звездитѣ – Езикът на Природата – това велико слово което ни говори – а тайнството на Вселената това е Ребуса написан от тия милиони звезди – защото съществува разумното – записано и вписано в нас – около нас – над и под нас – за това азбуката е математическо благовестие – в която: Истина, Красота и Висота –

Предназначението на слънцето луната и звездитѣ

Слънцето е добъръ проводникъ на
свѣтлината и топлината която
я приема отъ всемирното слънце на
живота, Божествения логосъ което
е наречено съ много други имена,
козмичното слънце, майката на
живота или любовьта.
Луната е стълбица на душитѣ
които възлизатъ на горѣ къмъ слън-
цето, тя ние още нощно свѣтило,
тя пречупва като огледало слънчеви-
тѣ лъчи, и тѣ се отразяватъ на
земната повърхность и ни освѣт-
ляватъ нощемъ.
А звѣздитѣ това съ планети и слънца
които служатъ за обиталища и
заселища на горѣшните души тѣ съ
тѣла на велики духове които съста-
вляватъ козмоса. 17 II 1924 г.

Прѣдназначението на слънцето, луната и звѣздитѣ.

Звѣздитѣ говорятъ за мъдростьта на твореца и колкото човѣкъ повече се вдълбочава въ науката за небеснитѣ свѣтила — той толкова повече се убѣждава въ дѣйствието на една разумна сила, скрита вънъ отъ всѣко съдържание. Тѣ говорятъ, но не гласно — тѣ говорятъ направо на душата. Вземете кой да е човѣкъ, слѣдъ като е отправилъ погледъ къмъ небето, да не е спечелилъ една красива мисъль, едно красиво съдържание въ живота си и да почне дълбоко да осмисля живота си. Тѣ — звѣздитѣ съ свѣтливи слова чертаятъ и всищатъ пътя на мъдрия животъ.

Отъ тѣхното годишно измѣстване е възникнала идеята за разпрѣдѣление на врѣмето, а други — за ориентировка.

Щомъ звѣздитѣ загнѣздватъ мисъль въ тоя, който имъ е отправилъ погледъ, то тѣ влияятъ и върху

всички онѣзъ, които биватъ галени отъ тѣхнитѣ лъчи. Тукъ има дума Астрологията

Съ своя чистъ чистъ нѣженъ ~~трепетъ~~ трепетъ тѣ будятъ в'нази чаръ и подканятъ ни нагорѣ в'небесата.

Въ тѣхъ ний виждаме братя, които сѫ готови да ни повдигнатъ нагорѣ отъ земнитѣ гъсти тини.

Слънцето твори и храни всѣка жива тваръ и растение въ обикалящитѣ го планети; то ги уравновѣсява, дава имъ свѣтлина, топлина.

Луната пъкъ въ тъмната нощь отражава въ минимумъ слънчевата свѣтлина.

Варна 17 II 1924 г.

Предзначението на слънцето луната и звездите

Предзначението на слънцето е да дава животъ на всичко създадено отъ Бога и събуждане човѣшкото съзнание отъ мрака.

А луната ни шепне таинствено въ безкрайното пространство на вечността

А звездите съ нежните трептения те освѣтяватъ нощния мракъ и шепнатъ чудните слова въ човѣшката душа

Прѣдназначението на слънцето, луната и звѣздитѣ.

Слънцето дава животъ на всичко – то е великиятъ Учитель на Любовьта; Луната е единъ горделивъ ученикъ, а звѣздитѣ сѫ скромнитѣ и смирени ученици.

Прѣдназначението на слънцето луната и звѣздитѣ.

Прѣдназначението на слънцето е да дава свѣтлина и топлина да оживотворява всяко живо.

Луната прѣдява тайнственость, уединение, тишина, мечтичность и хармония на музиката.

А звѣздитѣ съ своя трептенъ блясъкъ ни показва да бѫдемъ чисти като тѣхъ -

Прѣдназначението на Слънцето, месеца и звѣздитѣ.

Всѣки знае че на земята не би имало животъ ако нѣмаше свѣтлина и топлина, а тиянявия ни изпраща само Слънцето, което е великъ изворъ на свѣтлина и топлина.
Също и луната освѣтена отъ слънцето и тя изпраща своята свѣтлина
Звѣздитѣ и тѣ изпущатъ свѣтлина, но отъ само себе си, само че свѣтлината достига до насъ а топлината не, поради далечината имъ.

Тема

Прѣдназначението на Слънцето месеца и звездите

Слънцето ни носи всички елементи ~~на~~ за животъ то освѣтлява земята също праща и своята топлина Луната ~~както~~ така също съ своята свѣтлина ни освѣтлява нощно врѣме а всички звезди съ планети които отъ техъ съ погалѣ, и други помалки въ които прѣобладаватъ висши духове също така и звезди те освѣтляватъ земята.

IX II 1924 Г.

Предназначение на слънцето луната и звездите

Въ вселената има единъ великъ планъ но той е достояние само на Бога и тия които искренно го любятъ.

Какво е предназначението на слънцето, да изрази строгостьта, като му даде форма съдържание и смисълъ, да направи малкото голямо, семенцето въ вековно дърво и искрата на негасимия пламъкъ

А общо да съдействуватъ за цялостното реализиране на този планъ

Като го проявятъ въ неговата хармония разумностьта и цѣлостьта.

17/II 1924 год.

Прѣдназначението на Слънцето мѣсеца и звѣздитѣ.

Прѣдназначението на слънцето е то дава животъ на всичко, безъ слънцето не би имало животъ на физическото поле, луната тя взема свѣтлина отъ слънцето, нейното прѣдназначение е да се движи слѣдъ слънцето чрѣзъ нея опрѣдѣляме извѣстни методи, при пълна луна при расипъ и прилагаме, тѣй какго разбираме, звѣздите ние ги глѣдаме, малки свѣтли точици, и тѣ си иматъ своїто прѣдназначение, но по това незная нищо.

С. Б. Л. Е. Л.

Предназначението на слънцето, мухата и звѣздитѣ.

Когато иска човекъ да изучи механиката на една държава, трѣбва да разгледа законитѣ, отъ които се регулира сѫществуване и во всѣко държавство и организация. Само въ отъ гѫвкитѣ закони и условия можемъ да се увѣстимъ.

А когато човекъ иска да изучи механиката на природата — трѣбва да може да чете законитѣ й писанъ въ книгата на паметьта — иначе всичко казано е абсурдъ.

Предназначението на слънцето е да отдѣля отъ любовьта си за нашето сѫществувания, а на (момента) мухата е да прилага логичнитѣ мислитѣ и всевъзможни други нещастия за да ни учат

съществуването
на звездите с това
за които азъ зная само
легенди. Това що
съмъ научилъ отъ науката
е че тѣ нѣса основа
~~за които~~ действи-
телността за които
се говори.

Предназначението на слънцето, мѣсеца, звѣздитѣ;

— Като разпръсватъ лъчи на Божеств. енергии, да създаватъ условия за възрастването на душитѣ — цвѣтята на вселената. —

Прѣдназначението на слънцето звѣздитѣ и луната.

Това ся напрѣднали култури, които даватъ своето съдѣйствие за подпомагане на свърхестествения животъ. Както слънцето всѣки знае, че то дава животъ на всѣка тварь, оживотворява всичката земя и я прѣвлича къмъ себе си. Също звѣздитѣ, тѣ даватъ всичкото си съдѣйствие да ни научатъ на всички

изкуства и науки да можемъ да се докоснемъ до тѣхния висшъ животъ прѣвличатъ ни къмъ себе си. Така също и луната е планета която дава своя животъ своето съдѣйствие къмъ нѣща, които ние трѣбва да опитаме и съ своя опитностъ да докажемъ тя е повече мистична. Всички се явяватъ въ помощь на земята да и помогнатъ въ нейното усъвършенствувание.

17. III. 924 г.

Предназначението ~~Понятието отъ~~ на слънцето, мѣсеца и звездитѣ.

Слънцето е най-важния факторъ на живота. Безъ него невъзможенъ е изобщо всѣкакъвъ животъ. То буди и ~~(вьор)~~ поддържа растенето на всички сѫщества, доставяйки имъ необходимитѣ условия за това.

Мѣсеца сѫщо указва върху живота едно влияние, макаръ и второстепенно. Той, като че ли, уравновесява добититѣ отъ слънцето енергии и подпомага асимилирането имъ.

Астрологически слънцето се взема за мѫжка планета и неговитѣ енергии сѫ положителни и електрически, когато мѣсеца — за женска планета, съ негативни и магнетически енергии. При това по отношение на човѣка слънцето влияе измежду другитѣ органи най-вече и върху сърцето, а мѣсеца върху мозъка.

Следъ тѣлата отъ нашата слънчева система, звездитѣ оказватъ сѫщо влияние върху живота изобщо и частно върху човѣка. Съ най-различнитѣ си влияния тѣ подпомагатъ комбинирането на всевъзможнитѣ характери, свойства

и прояви у сѫществата и тѣхнитѣ форми, а съ туй животътъ добива по-голѣмо съдържание, съ по-голѣма обхватность. ~~което~~ Това ни подсказва, какъ небеснитѣ тѣла, влияейки си едно на друго, сѫ свързани по-между си въ много отношения и образуватъ великия организъмъ на всемира, нареченъ отъ окултиститѣ макрокосмосъ, за отражение на който считатъ човѣка, нариченъ микрокосмосъ. —

Звѣздитѣ ни говорятъ за величието на Битието и отъ тамъ на Бога, тѣ ни вдъхватъ надежди за други мирове и вѣченъ животъ. —

Прѣдназначението на: Слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ.

Слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ, така са устроени, че тѣ се виждатъ ~~отъ~~ едни други. Тѣ се движатъ по строго математически опрѣдѣленъ пѫть, къмъ единъ центъръ, който центъръ отъ своя страна ги привлича къмъ себе си, и прѣдизвиква движението (манифестацията) имъ. Тѣхната (която прѣдвечна) тенденция е: да се приближатъ до този центъръ, и какво ще стане слѣдъ, като стигнатъ, може би катаклизъмъ да има. А учительтъ утвърждава: всѣко начало, като се свърши съ своя край, се образува ново начало, и така вѣчно продължава.

И тъй, прѣдназначението на Слън. мѣсеца и звѣздитѣ е: да се виждатъ и съдѣйствуватъ едни други за поддържане и правилна еволюция на сѫществата които се намиратъ. Тъй също тѣ иматъ отношение къмъ земята, (влиятъ и съдѣйствуватъ) за еволюцията живота на земята.

къмъ л. 16 на Сп. Ок. Кл. II гд. 16 II 924 г. Варна.

Резюме на темата: „На какво сѫ символи варникъ и пепелищникъ"

— о —

- Варникъ – символъ на изграждане,
 Пепелищникъ – символъ на рушение.
- Варникъ – живота, въ който се придобиватъ добродетелитѣ.
- Пепелищникъ – мѣстото презъ което е миналъ живота.
- Варница – възкачване; пепелищникъ – слизане.
- Пепелищникътъ, това е живота на нечистотата, въ който сме живѣли до сега, а варницата – живота на чистота, къмъ който се стремимъ.
- Варникъ – чистота у човѣка.
 Пепелищникъ – утайкитѣ въ него.
- Варница – символъ на посвещението,
 Пепелищникъ – символъ на падение.
- Варница – това е символа на нашата воля
 Пепелищникъ – символъ на нашитѣ чувства.
- Варница е символъ на живота, където душитѣ се каляватъ и избавятъ отъ грубия материалъ – страданията.

 Пепелищника – символъ на миналото, което може да послужи само като добъръ торъ на настоящето заздравяване и отглеждане на едно по-добро бѫдеще.
- Варница – символъ на материята, която ще послужи да се изгради бѫдещия животъ.

 Пепелищника – материята отъ миналите култури.

ти 1924 г.
Варна

Тема: „На какво сѫ символи варникътъ и пепелищникътъ

— • —

Варникътъ — символъ на възраждане, а пепелищникътъ — символъ на рушение.

Юни 1924 г.

Верна.

Разликата между варникъ и земите
е тази че Варникътъ на отсящия
животъ, кой то уоди пристова
земелеминикатъ старня животъ

Тема

Варница Разликата между и Пепелищникъ

Варница това е всичко ново което ще градимъ от Пепелищникъ всичко което се разрушило.

На какво е символ: Варница и Чистилище.

— Варница е символ на живота в който се придобиват добродетелите.

Чистилище е символ мястото през което е минал живота и е отишъл към крайността за да утвърди трайността им.

3 Д

Емблеми

на какво сѫ

Варница и Пепелище

Варницата е символъ на сѫграждане, а пепелището — символъ на разорението или символи на възкачането и слизането.

Варна

26 IV 1924 год.

Ив. Тодоровъ

Варница и пепелищникъ на какво ся емблема?

Пепелищникътъ, това е живота на нечистотата, въ който сме живѣли до сега. А варницата, е живота на чистотата къмъ, който се стремимъ и желаемъ да достигнемъ.

20-IV. 1924 год.

Пепелище и Варовище

Пепелта това ~~символизира~~ [illegible] материята, останки, отъ стария животъ.

Грубата материя отъ която е съзиданъ този животъ.

А варьта ~~символизира~~ [illegible] материята, за новия животъ, отъ която материя се гради новия животъ — бѣлината или цвѣта на душата.

Кънчо Л. 23а на Л. Ок. Кл. II гд. 13 IV 1924.

Разликата между варникъ и пепелище.

Варника това е чистотата вò голкка а пепелище утайките въ него.

Варница и Пепелишникъ

Варница е символъ на посвещението.
А, пепелишника на падението.

На какво е символъ варницаи пепелище.

Волята, трьбва да е символъ на варница, а чувствата на пепелище

На какво сѫ символи варницата и пепелищникътъ.

Варницата е символъ на ~~[illegible]~~ на живота, кѫдето душитѣ се калявать и избавять отъ горивния материалъ — страданията.

Пепелищника е символъ на миналото, което може да послужи само като добъръ торъ на настоящето за израстване и отглеждане на едно по-добро бѫдеще.

Варница и пепелище на какво ся символа.

Въ варницата горятъ кмречъ. На пепели-
щника си хвърлятъ сметьта, последните
останали части отъ изгорелите вещества.
На какво могатъ да бъдатъ тѣ символа не-
зная.

А. Димитровъ.

Теме

на какво е подобно варница и пепелищникъ

Пепелищникъ е материята която
е служила на всички минали
култури

А Варница е материята
на която се кове бъдащия
Животъ.

Резюме

Елементитѣ на човѣшката рѣчь.

Изразяватъ се чрѣзъ разумнитѣ, слова звукове и думи. Човѣшкитѣ органи съ въздуха образуватъ звука изразъ на мисъльта. Явленията на субективната свѣтлина на съзнанието. Тѣ зависятъ още отъ елементитѣ които сѫ вложени вътрѣ въ човѣшкия умъ сърдце и воля.

Елементитѣ на рѣчьта сѫ всички благородни мисли стремежи и чувства и силни думи на една свѣтла душа. Като напр. Любовь, мѫдрость, истина, проницателность интелигентность, интуиция толерантность знание художество музика Мекота красноречие и положителность или свобода на духътъ знание на ума и любовь къмъ целъта. —

Елементитѣ на човѣшката речь.

Резюме

Човѣшки органи съ въздуха образуватъ звукъ, изразъ на мисъльта.

Варна
4-I-1923 г.

Елементитѣ на човѣш. рѣчь

Прѣди всичко, човѣкъ, когато го-
вори, трѣбва да има извѣстна идея.
Ако той нѣма идеалъ, ще бѫде
раздвоенъ, и не може да говори
Нѣма да има онзи ~~идеалъ~~ еле-
ментъ, който придава сила на
рѣчьта. Ако има идеалъ изем-
ма извѣстно намѣрение.

Въ Речьта има голѣма сила. Че
има сила се вижда отъ факти-
тѣ, които сѫ много. Мойсей казалъ
раздѣлилъ червеното море. Изви-
калъ съборилъ укрепленията. Също
така и Христосъ съ една рѣчь
вдигналъ единъ боленъ, който три-
десетъ години боледувалъ, казалъ:
стани вземи одъра си и ходи.
Същото така сѫ правили всички
Светии пророци и Апостоли
и колко сѫ такива много факти.
Ако въ речьта има елементъ
на любовь, мъдростьта и вѣра има

нѣщо, което да не се подчини
на тази рѣчь. Дананъ съ една рѣчь
тимиринъ лѣковесте и станахъ при-
ятехъ съ хлѣбъ. Човѣкъ съ една сладка
душа може да направи всичко, и
тази душа да има този ключъ.

Така също единъ ученъ философъ
поетъ писатель музикантъ, за-
виси, какво влага въ рѣчьта.

30 XII 1923 год. Варна Жанъ Л. 9ª II год на Ст. Кл.

Елементитѣ на човѣшката речь.

Слова и звукъ.

Тема

Елементите на човѣшката реч.

св I Логика II знание

III Мисъл IV изразъ V Стил

VI Художество VII Музика

Елементитѣ на човѣшката речь.

1-во Въздухътъ безъ който не би имало никаква речь.

2-ро Умътъ, сърцето и волята тѣ сѫ съставнитѣ елементи на речьта, които подтикватъ праната възприета отъ въздуха въ бѣлитѣ дробове, а бѣлитѣ дробове прѣпращатъ въ езика и езика изказва речьта.

Значи, въздухътъ, умътъ, сърцето и волята сѫ най-важните елементи на човѣшката речь.

Елементитѣ на човѣшката речь

Елементитѣ на човѣшката речь сѫ чисто обективни вѫтрешни. Но, въ проявлението имъ въ речьта тѣ сѫ комбинация на известни граматически правила. Който правила обогатяватъ и очертаватъ проектираната мисъль въ слово. Следователно, тѣ сѫ свобода на духа знание на ума, и любовь къмъ Битъта.

Френолозитѣ твърдятъ, че този центъръ като извора на речьта се намира въ прѣдната часть на главата.

30 XII 1923 г.

Венко

Елементитѣ на говшката речь.

Речьта която се произнася предъ слушателитѣ, има за цѣль или да пробуди у тѣхъ известно чувство или да насочи тѣхната воля къмъ некое решение. Произведението на речьта завис~~атъ~~ споредъ обствоятелствата и слушателитѣ,— защото ту се описва, ту се разказва, ту се разсъждава ту внася и чувствителни елементи.

Ив. Велева

Елементите на човѣшката речъ.

Обикновените елементи на човѣшката речъ е лъжелива лицемерна, егоистична изоб[…] въ нея влизатъ всички грубости които водятъ къмъ пропадъкъ.

Една отъ възвишените елементи на човѣшката речъ това е Истината, която облагородява човѣка води го къмъ пътя на успѣха.

Елементитѣ на речьта

Елементитѣ на речьта сѫ: понятията или изобщо явленията отъ една страна, а отъ друга субективната свѣтлина на съзнанието, съ която тѣ се разглеждатъ, обобщаватъ и тълкуватъ.

Елементитѣ на човѣшката рѣчь

Речьта, това е средство съ което човѣкъ изявява своя вътрешенъ миръ. Тогава пита се: какви сѫ елементите на речьта? Такива, каквито елементи човѣкъ има вътрѣ въ себе си. Ако човѣкъ има обичь въ себе си, той ще говори за обичьта; ако е мѫдъръ, тогава мѫдростьта ще блика изъ устата му и т. н.

Значи елементитѣ на рѣчьта зависятъ отъ елементитѣ които сѫ вътрѣ въ човѣка.

А. Димитровъ.

Елементи на човѣшката речь.

За да имаме речь необходими са нѣколко условия.

1-во Въздухъ и 2-ро субектъ, който да формирува речьта.

Въздухътъ, който ние вдишваме извършва двойна работа: 1-во пречиства кръвьта и 2-ро непотрѣбната частъ излизайки разтреперена отъ устатѣ и езика образува човѣш. речьта.

Видиме. Въздухътъ и човекътъ са елементитѣ на човѣшката речь.

Александровъ

Елементитѣ на говоримата речь.

Въ химията знаемъ що значи елементъ, това сѫ най-малкитѣ частици отъ които е образувано едно тѣло. А речьта е съчетание на звукове букви и думи, или комбиниране на елементите.

Всички думи въ нашата речь сѫ образувани отъ различни елементи: а именно отъ прости, сложни, основни, кисели и благородни и физични елементи. Всѣка дума може да се изнесе отъ нашитѣ [illegible] на нѣкоя силата творческа [illegible] по елементитѣ които влизатъ въ думата на човѣка.

Нѣкои всички положителни и благородни думи съдържатъ въ себе си благородни метали на [illegible] солта, златото, платината, [illegible] диамантъ [illegible] и всички съдържатъ по единъ основенъ елементъ а [illegible] съдържатъ [illegible] и рѣдко се съединяватъ съ огнь

Ние можемъ да създадемъ единъ
благороденъ елементъ само ако
малкото да се необразованъ
но трябва да владеемъ отдѣл-
ното знание. Напр. природата съ
Любовьта са необразувани, които
сѫществуватъ строежъ са [illegible]
демократа [illegible] са благород-
зумието. и т. н.

Значи елементите на работа
съ всички онѣя благородни чув-
ства които една силна душа може
да пригрѣжава, а не съ любов-
ността мира [illegible] благо-
милосърдие вѣра кротость въздър-
жание и всички благородни и
разумни чувства.

— и —

Тема

Елементите на човешката реч.

Любовь
Мъдрость
Проницателность
Логика
Интуиция
Интелигентность
Толерантность.

30/XII/1923 год.

Елементитѣ на човѣшката рѣчь.

Елементитѣ на човѣшката рѣчь сѫ състоятъ отъ букви, срички, но има елементи, които се влагатъ отъ самия изразителъ на рѣчьта, при изговарянието се влага, мекота, звучность, приятность, красноречие, чувство, вѣра положителность и пр.

С. Б. С. Е. С.

В. Петрова.

Резюме на темитѣ:

„Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ."

Тѣ даватъ животъ, украсяватъ природата съ нейната безкрайность, ширина и дълбочина.

Водата изобщо е душата на земята, всички растения, животни и човѣка, също и на разнитѣ минерали.

Тя е земенния флуидъ на земята, съ центрове рѣкитѣ и моретата, които оживотворяватъ всичко.

Тѣ се явяватъ като неизчерпаеми акумулятори на суровия материалъ, нуженъ за появата на атмосфернитѣ явления. Рѣкитѣ носятъ съ себе си голѣмо количество електрическа енергия, а моретата и океанитѣ сѫ складове на магнетизма.

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ е да направятъ земята плодородна, въздуха чистъ, сушата разнообразна, да дадатъ условията, въ които човѣшкитѣ идеи да се приложатъ.

Да доставятъ нужната влага, чрезъ която никне и възраства животътъ.

Тѣ сѫ източници на влагата.

Тѣ сѫ едни отъ факторитѣ на всѣкаква култура и представляватъ сѫдове и артерии на голѣмото тѣло — земята, хранятъ и обновяватъ живота му.

Урегулирватъ климатическитѣ условия, даватъ възможность за растенето на всички култури, за улесняване и сѫществуване на живота.

Рѣкитѣ регулиратъ и пренасятъ скрититѣ богатства отъ земята, а морето и океана сѫ откритото богатство предъ атмосферата.

Тѣ се явяватъ като регулятори на температурата и влагата.

Водата като влага дава условия за възрастване

Рѣкитѣ, моретата и океанитѣ даватъ дъждоветѣ, които оплодотворяватъ почвата, омекчаватъ климата и го правятъ умеренъ.

Тѣ поддържатъ влагата и разхладяватъ цѣлата земя.

Поддържатъ живота на земята.

Оживотворяватъ и пречистватъ всичко живо въ природата.

Тѣ с едни отъ главнитѣ фактори, които указватъ значително влияние за разцъфтяването на економическия и стопански животъ на една страна.

Ползата отъ океаните, Моретата и реките

Жизнения флуидъ на земята това е водата, а центровете на този флуидъ сѫ реките и Моретата реките това сѫ вените и артериите Ползата отъ тѣхъ, е че тѣ оживотворяватъ всичко по земята движението на водата е цѣла наука. Моретата и реките ще измиятъ греховете ни.

Всички държави искатъ Михаил да бѫдатъ достѫпъ до Море по реките на една страна Море да се опредѣли културата на тая страна.

Ползата отъ рѣкитѣ моретата
и Окияните

Че тѣ даватъ животъ Окрасяватъ
природата съ тази Безкрайностъ
ширина и дълбочина въ живота

Ползата отъ рекитѣ моретата и океанитѣ.

Единъ отъ главнитѣ фактори, които оказватъ значително влияние за развиването на икономическия и стопански животъ на една страна сѫ и водитѣ. Рекитѣ, моретата и океанитѣ сѫ най-евтиния превозенъ пѫть на разни обработени и сурови артикули, отъ цената на които зависи и благоденствието на единъ народъ, а също и развоя на търговията и индустрията, които пъкъ сѫ мерило за културния му напредъкъ. Водитѣ сѫ естественъ даръ за онѣя страни които ги притежаватъ, защото отъ тѣхъ зависи богатство стопанство, освенъ това тѣ го поддържатъ и въ всѣко отношение му даватъ своята помощь. Всички дълги пѫтувания и откритието на нови земи древния човѣкъ дължи на тѣхъ

Варна
9. мартъ 1924.

Н. Пск

Ползата отъ рѣкитѣ моретата и океанитѣ.

Водата изобщо е душата на земята, всички растения животни и човѣка също и различнитѣ минерали растатъ и се развиватъ чрѣзъ помощьта на водата, така също и въздухътъ се прѣчиства чрѣзъ водата.

Рѣкитѣ даватъ своята полза на малката околность до тяхъ, а моретата и океанитѣ далече раздаватъ своитѣ благословения съ помощьта на на облацитѣ, които изтеглятъ водата и я прѣпращатъ въ далечнитѣ страни на земята.

9 · III · 1924 год.

Варна.

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ.

Рѣкитѣ, моретата и океанитѣ сѫ източници на всичката оназ влага, необходима за живота на земята. Тѣ сѫ едни отъ факторитѣ на всѣкаква физическа култура, а отъ тамъ имаме ~~и~~ подпомагане и на духовната еволюция у човѣка. Рѣкитѣ, моретата и океанитѣ сѫ сѫдове и артерии на голѣмото тѣло - земята, хранятъ и обновяватъ живота му.

[illegible]

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ.

Рѣки има тихи и луди. За тихитѣ рѣки казватъ, че тѣ сѫ като тихитѣ дъждове, а лудитѣ – като поройнитѣ дъждове. И тия рѣки, това сме ние съ нашитѣ своеобразни характери.

Морето, което приема въ себе си и еднитѣ и другитѣ, това сѫ великитѣ издигнати души, Учителитѣ, които ни приематъ съ всичкитѣ ни погрѣшки, и съ своитѣ учения на любовь, мѫдрость и истина – това сѫ проходитѣ – ни въвеждатъ при Бога – Великия Океанъ отъ кѫдѣто сме излѣзли.

Та ползата, споредъ мене, може да бѫде тази, до колко ние можемъ да извлечемъ поука.

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ.

Рѣкитѣ поятъ полята; изтичащи отъ височинитѣ, слизатъ долѣ за да донесатъ своето благо. Всички рѣки се стрѣмятъ къмъ моретата и океанитѣ, гдѣто тѣ се сливатъ въ една площь и образуватъ силата. Силата на моретата и океанитѣ е голѣма. Когато слънцето пече — издигатъ се пари нагорѣ за да паднатъ отново въ видъ на благословение на земята. Рѣкитѣ прѣнасятъ нечистотиитѣ къмъ моретата, гдѣто тѣ (последнитѣ) се утаяватъ по дъната имъ, служащи за храна на рибитѣ.

Варна, 9 Мартъ 1924 год.

Казата от рѣкитѣ моретата и океанитѣ –

– Да направятъ земята плодородна; въздуха чистъ – сушата разнообразна.

– Да дадатъ условията в които човѣшкитѣ идеи да се приложатъ и опитатъ, а от това в тѣхнитѣ души да блесне Оная Свѣтлина на Божественото – Неизмѣнното над вѣчнитѣ промѣни; Вѣчното, безконечното от което сме часть и в което трѣбва да се познаем и бъдем Едно –

3

С.Б.Л.Е.Д.

Ползата отъ рекитѣ, моретата и океанитѣ!

Да доставятъ нуждната влага, презъ която никне и възраства живота.

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и окиянитѣ.

Ползята отъ тѣхъ е че тѣ ожен-вотворяватъ причинетатъ всичко живо въ природата.

8/III 1924 год.

Ползата отъ рѣкитѣ моретата и океанитѣ.

Ползата отъ рѣкитѣ е много, край рѣкитѣ растатъ разни цвѣтя хубави върби и други дървета който сѫ ползни, има рѣки съ силна бутна вода която кара, воденици, тепавици, въ рѣкитѣ се въдятъ и живѣятъ много риби отъ който се ползватъ хората; Моретата и океанитѣ сѫ ползни защото чрѣзъ тѣхъ сѫ улеснили пѫтуването съ параходитѣ по далечнитѣ страни; Морската вода е лековита, придобива се и морска соль отъ която се ползваме, въ морето се вливатъ всички нечистотии но се причиства по единъ природенъ законъ.

Ползата отъ рѣкитѣ моретата
и океаните

Ползата е следующата че
рѣкитѣ ни даватъ живот
оплодоряватъ почвата а морета-
та и океаните олесняватъ при
минаването (пътуването) отъ една страна-
на друга също става голѣмо
изпорение на водата и веде-
твие на това валятъ дъждо-
ве, ползата е следующата че
те омекчаватъ климатъ и го
правятъ умеренъ.

Ползата отъ рѣкитѣ, морета-та и океанитѣ.

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата
и океанитѣ е слѣдната: Отъ рѣкитѣ,
моретата и океанитѣ се напоя-
ва ~~тъ~~ цѣлата земя съсъ, като се из-
парятъ и се превръщатъ на: дъждъ
и снѣгъ и земята дава изобилие
плодородие, което плодородие слу-
жи за храна на всички сѫщест-
ва по лицето на земята. По мо-
ретата и океанитѣ се прѣнасятъ
материали отъ единия край до дру-
гия, става бързо и лесно съобщение
на цѣлото човѣчество и по този
начинъ се култивира разпростра-
нява по цѣлото човѣчество култу-
рата. Водата е още благата, ко-
ято дава условие за възрастване
и развиване. Затова водата се си-
блема на живота. Рѣкитѣ, мо-
ретата и океанитѣ сѫ: Възхвала-
та и Артериалната части
на земята. Камъ Л. 19 II гд. 9 III 924 г. Варна.

Прѣдназначението на рѣкитѣ езерата и моретата.

Тѣ сѫ важни като регулатори на температурата и влагата –

Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и Океанитѣ.

Ползата отъ рѣкитѣ е тѣ събиратъ водата отъ всичкитѣ ручей и потоци, чрѣзъ тѣхъ се почистятъ много гради и гр. подържатъ влага. Каратъ мелници, тепавици въобще тѣ сѫ проводникъ на водна енергия съ която по много мѣста се ползуватъ.

Ползата отъ моретата е, че която държава граничи съ море, тамъ търговията, културата и поминакътъ е по-голямо отколкото на вътрешнитѣ държави.

Ползата отъ Океанитѣ е още по голямо тамъ плаватъ много голѣми параходи каквито въ моретата не плаватъ

чрѣзъ които можешь да прика-
сане разни материали и про-
дуктитѣ които се произвеждатъ
въ далечнитѣ страни, тѣ подкупватъ
властьта и разкладчававатъ почти
цѣлата земя.

Ц-Варна

9 III 924 г.

Ефтим

Ползата отъ Рѣкитѣ моретата и окиянитѣ.

Рѣкитѣ тѣ регаш-
ратъ и прѣнасятъ скри-
титѣ богатства отъ
земята. Морето и акияна това е
откритото богат-
ство въ атмосве-
рата, което отъ своя
страна съ помощьта
на слънчевата свѣт-
лини и топлина
прѣнася въ форма
на роси капки
живота на расти-
телния и животи-
нски свѣтъ.

„Ползата отъ рѣкитѣ, моретата и океанитѣ
– Тя е, че тѣ се явяватъ неизчерпае-
ми акумулятори на оня суровъ матери-
алъ, нуженъ за проявата на голѣма часть
отъ атмосфернитѣ явления, които сѫ необхо-
дими за правилната проява съвкуп-
ния животъ на нашата планета.

При това рѣкитѣ слизайки отъ
високитѣ планински върхове носятъ

съ себе си голѣмо количество елект-
рическа енергия, изледата отъ която
тъй много се чувствува въ низки-
тѣ мѣста, а моретата и океанитѣ
— сѫ складове на магнетизма —

Ползата отъ рѣкитѣ моретата и Океанитѣ.

Ползата е тази, че тѣ урегулиратъ климатическитѣ условия, влиза въ състава на всички елементи и дава възможность за растенето на всички култури и за улесняване и съществуване на живота.
Безъ тѣхъ всичко би било пусто тукъ на земята, и би приличало на безкрайна пустиня въ която не сѫществува животъ.
И той само тогава вали дъждъ свѣтото се благославя, и тогава нѣкои тѣхната земя превъзрадва всичко и дава своя плодъ.
Тѣ влизатъ въ състава на четиритѣ основни елемента отъ които е образувано всичко въ вселената.
Представляватъ единъ отъ свѣтовете въ който сѫществува животъ
И най-после водата пази равновесие въ сѫществуването на този

дживоръ.
Следъ всичко що носи да дживора каишара се връща въ своя удочникъ.

12 ш. л.

Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката Любовь.

Тази Любовь, която ние хората проявяваме помежду си е неразумна любовь.

Любовьта се проявява само при едно силно интензивно желание да бъдемъ мъдри.

Слѣдователно, Любовьта всѣкога мисли не за своето, а за благото на другитѣ, и Любовьта на Бога включва благото на всички хора, и на всичко което съществува по лицето на земята и въ цѣлия миръ.

Затова <u>Богъ е Любовь.</u>

„Отличителнитѣ качества на Божия-та и човѣшката любовь"

Качествата на Божията любовь сѫ слѣднитѣ: тамъ се проявява Божий духъ, тя е безгранична, има хармония, разумность, истина, чистота, свѣжесть, тя никога не забравя, жертва, има красота, съ една речь дѣйствува въ закона на хармонията, красотата и истината. Всички обича еднакво, добрата страна гледа въ всички, тя разширява живота.

А човѣшката любовь е обратно: тя е въ рамки въ ограничената ~~са~~ смалява повече и повече, има гордость, ревнуване, завистъ, самохвалство, мързелъ, користолюбие, нервность, крамоли, всички дисхармонии, съ една речь въ закона на контраститѣ.

6 X 1926 г.
Варна

Къмъ 12 лекции на Общ. Окл. кл. IV г.

Отличителнитѣ качества на Божествената и човѣшката любовь.

на Божествена любовь

са: мъдрость, истина, правда, доб-рота, чистота, смирение, кротость, търпение, и въздържание.

Божествената любовь всичко обхваща въ себе си, цѣлата вселена е пропита отъ нея. Тя дава импулсъ на живота. Тя на всичко се радва, на злото и на доброто, всичко търпи, на всичко вѣрва и напад-злия гледа съ надежда, чака го до добро се съзнае и изправи.

За Божествената люб. можемъ да съдимъ по вселенната ако не бѣ този великъ законъ на любовьта толкова щедаръ, щеше ли преди всичко да съ-ществуватъ толкова милиарди звѣзди, които се движатъ въ въздушното пространство, и никой на никого не пречи, всѣко си върви по своя пъть.

За любовьта на човѣка можемъ да се убедимъ отъ отношенията му спрямо неговитѣ ближни. Търпи ли ги той, отстъпва ли, прощава ли

имъ?—

По-нѣкога хората като се ядосатъ, забравятъ се и заприличватъ на свощин-ски звѣрове.

Да дойде Богъ на мѫдростьта, Истин-ната и правдата да засилвъе въ насъ въ всичката си пълнота, и да бѫде слава на Бога! Аминъ!

12. шк. лек. Об. Окул. Класъ. IV год.

Отличителнитѣ качества на Божията и човѣшката любовь.

Божията, е безгранична,

а човѣшката ограничена.

12 дк. 926 гд.

7/VII 1926 год.

Най важната мисъль отъ
9 та школна лекция.

Най важената мисъль е да вът-
воримъ царството Божие въ себе, си
да въсприемимъ Любовьта както
Богъ иска да живеемъ съ всички
въ хармония.

С. И. В. К. Ж.

Коя мисъль е най-важна за всеки едного отъ васъ отъ тази беседа.

Всичкитѣ разумни енергии, които обитаватъ въ нашето съзнание, тѣ сѫ, които ни правятъ богати.

н. а. т.

Коя мисъль е най-важна за всѣки едного отъ васъ отъ тази беседа.

Човѣкъ, който иска бързо да прѣживѣе, който иска да израсте изведнажъ, който иска много нѣща, той бързо и остарѣва.
Който бързо расте, бързо и остарѣва; който бързо остарѣва, бързо и осиромашѣва.

Илк. IV к. учен.

Най важната мисъль отъ 9 шк. лек. II г. об.ок.к.

Най-важната мисъль за мене: „Да дойде царството Божие на земята" да се водвори „Мирътъ и Хармонията" тукъ на земята, между хората!

А за това се изискватъ три условия, казва учителя: Да имаме богата кръвь (наследствено разположение за този стремежъ) да имаме духовенъ животъ, и Божественъ Духъ.

Чрезъ изпълнението волята Божия, всичко се постига.

Тема.

Най важната мисълъ. 9 лекция по общия класъ IV годин.

Когато твоята любовь на земята достигне до своя зенитъ, тогава духовната любовь ще започне своето разоряване.

Най важната мисъль въ тая беседа е да въдворимъ Царството Божие въ себе си.

гр. Варна
7. VII 1926 год.

Най важната мисъль.

Бѫдете благодарни на туй, което имате, на тозъ животъ и на всички блага около него, които Богъ е вложилъ въ васъ. Благодарни ли сте за въ бѫдаще ще дойде по добро.

Тема

„Най-важната мисъль за мене отъ 9 лекция на общия класъ".

Тъй че първо ти ще дойдешъ до Божественото въ тебе, и отъ това Божествено начало ще слъзешъ въ разумното начало на твоя умъ.

15/VI 1926 год.

С.Б.

Разлика между събиране и изваждане

Събирането и изваждането са два процеса които се намиратъ въ дѣйствувание на всѣкѫдѣ въ природата.

Разликата е тази, че тѣ сѫ точно два противоположни процесса въ природата. Всичко може да се събира и изважда, но въпроса е че какво може да се събира и изважда. Събиране и изваждане значи всѣкога въ всѣки моментъ да се използуватъ условията за благоприятствуване характера и развитието на човѣка, Именно събирането и изваждането се отнасятъ до човѣшкия характеръ.

И тъй разликата между събиране изваждане е: да изваждаме всичкитѣ лоши навици, които спъватъ човѣка, а Събиране е да събираме нѣщата, които повдигатъ човѣка. Тъзи е разликата.

16 юни 1926 год. Л. Кът общ. Окл. на IV г.
Варна

бр. Г. Кабадж

16/VI 1926 г.

"Разликата между събиране изваждане!"

Като се говори за събиране
и изваждане се подразбира
два процеса, като кажемъ
събиранние чувстваме прият-
ность; при изважданието
чувстваме че губимъ нѣщо,
но и въ много случаи изваждани-
ето прѣнася голѣма полза;
разликата е въ разбиранието
въ разните случаи ~~на~~ на събиране
и изваждане.

С. И. В. К. Ж.

Разликата между събирание и изваждание.

Разликата между събирането и изваждането е дефекта отъ мина-лиятъ ни духовенъ животъ, поради липса на свѣтлина.

7. ш. л. об. ок. кл.
отъ IV год.

„Разликата между събиране и изваждане."

Ако разумно събираме ще предобиваме, и ако умеемъ разумно да изваждаме ще се освободимъ. Разликата между събиране и изваждане е Разумностьта.

1926 год.

16/VI

С.В.

тема разликата между

събрани и изваждани
намеримъ нейди хубави
плодове съберемъги и тогава
ставами приятно посгими
пригежами ако намеримъ
лоши измижду техъ ние
ги изваждами или хвърлями
акога намеримъ нещо
цено ние го събрами и
тогава ни става приятно
а Какато ние се стремимъ
да съберемъ отъ плода
на божията Любовь още
по приятно

16. Ч.

М. П. Н.

Разлика между събиране и изваждане.

Събиране на добри мисли и изваждане на лоши и двѣтѣ сѫ полезни и добри, а събиране на лоши мисли и изваждане на добри и двѣтѣ сѫ вредни.

Разлика между събиранне и изваждане.

Има и Духовно събира не има и Духовно изаждне има и на физическия свѣтъ изваждане и сабиране отъ тука когато не изваднтъ тамъ става събиране, когато от Горѣне не изваждатъ или изгонятъ отъ рая тогава тукъ става събиране. за туи е добро и изваждането и събирането въ Господа изваждането отъ злото.

Н Л К Г Л.

Резюме за
Разликата между нравствения и духовенъ човекъ

Нравствения човекъ, това е човекъ моралистъ който се придържа въ вярванията на хората които всички хора вярватъ и прилагатъ.
Духовния човекъ работи независимо отъ другите и се води по Божествените закони на мъдростта.
Нравствения човекъ схваща външната страна на живота и прилага неговата видима страна а, духовния човекъ прилага видимата и невидима страна.
Нравствения човекъ се ръководи своето поведение отъ собствения си разумъ, а духовния се ръководи отъ Божествения духъ и живее съобразно законите на природата.
Нравствения човекъ е възпитанъ тъй както външния строй изисква по буквата на живота, а духовния мисли и действува по духъ и етика той е интелегентенъ въ пълната смисъль.
Нравствения човекъ пази моралността на обществото
Духовния служи на на висшия Божественъ моралъ
Нравствения човекъ се води по етикета на материалистичните науки и знания, а духовния по окултните принципи и методи на живота придобити съ чистотата и святостъ
Нравствения човекъ върви по пътя на ученичеството и го учи да работи, а духовния човекъ е нещо завършено който дава своите плодове на миналото отъ него винаги лъха благоухание на чистотата и любовь

любовь

Нравствения човекъ се стреми за развиването на
добрите наклоности въ живота а духовния же се
за п правилното имъ използуване

Нравствения човекъ се занимава съ елементар-
ните работи въ живота, а духовния съ дълбоките
причини въ живота.
Нравствения човекъ е човекъ съ ограничени
разбирания той схваща нещата по форма и
съдържание а не по смисълъ и принципъ.
Духовния човекъ схваща нещата по принципъ
по духъ и има широки схващания за живота.

Тема

Разлика между Правствения и Духовния човекъ.

Нравствения човекъ е човекъ на формалнос-
тите човекъ на догмите въобще външната
страна на живота човекъ съ ограничени ра-
збирания А духовния човекъ е човекъ на мъ-
дростьта който принципално разрешава
всички въпроси има широкъ хоризонтъ
на възгледи и свободна мисъль и воля и държи
всегда въ положителната страна на
живота

М Желев

Разлика между духовния и нравствения човекъ.

Нравствения човекъ спазва отношенията, възникнали между хората, готовъ е да се жертвува за благото на другите движимъ отъ благородни чувства, а духовния надживява тия отношения влива, одухотворява живота, внася въ него лъха тишина, чистота и миръ. Нравствения човекъ е на дълга, а духовния на постояненъ изблик на енергия и чистота.

Ив. Атан. Отонова

30. I. 924 г.

Варна.

Тема

Разликата между Нравствения и духовния човекъ.

Въ духовния човекъ съ пробудени Божествените принципи той се стреми къмъ по съществени разбирания А Нравствения човекъ въ него е пробудено лицето той се занимава съ много елементарни работи.

Тянко

„Разлика между Моралния и Духовния човѣкъ:"

Въ нравствения човѣкъ е девиза, Разумно приложение ~~на~~ принципи-те на душата.

Въ Духовния Олицетворение на свръхъестественото великото.

3

Разлика между нравствения и духовния човѣкъ.

Нравствения човѣкъ това е човѣкъ моралистъ който се придържа в вѣрвания и нравитѣ обичаитѣ на своитѣ бащи дѣди и прадѣди.

А духовния това е човѣкъ който работи разумно и съзнателно за своето управление за своето повдигане който съгражда своя живот върху основнитѣ принципи на Божествения животъ

Разликата е тази че единия гради живота си върху принципитѣ на духа, а другия върху своя умъ. върху вѣрата.

Я.

Разликата между Нравственния и Духовний човѣкъ

Нравственния човѣкъ е същество, което уважава разбиранията на срѣдата в която живѣе без да ги сподѣля —

Духовнийтъ човѣкъ е същество, което в гори пламъкътъ на Вѣчното и прѣдъ неговата свѣтлина се открива гоготата на заблудата и сочи пътя на Безсмъртието —

Разликата между нравствения и духовния животъ

Нравствения животъ клони къмъ истинския въртежъ на живота, защото нравствените закони показватъ онова което трѣбва да бѫде, и онова което е въ сѫщность. А цельта на духовния животъ е да се придобие висшето благо или съвършенство. Да се посочи пѫтьтъ за неговото постигане зависи отъ развитието на всички духовни сили

Ив. Зелева.

Разликата между Нравствения и духовния човѣкъ.

Разликата между Нравствения и духовния човѣкъ е тази че нравствения човѣкъ който се ръководи отъ своето собственото си съзнание и материални блага. А духовния човѣкъ който се придържа на извѣстни закони които регулиратъ неговия животъ къмъ нещо висшо.

Разлика между нравствения и духовния човѣкъ.

Нравствения значи моралния. Но споредъ съвременния моралъ мизантропинъ, тъй както съвременния строй го изисква, всичко на външната форма, - механически става.

А духовниятъ човѣкъ, мисли, желае и дѣйствува по духъ, той е на приложението. Той - всичко по духъ върши нещата. Той е въ пълната смисълъ интелигентенъ.

Кънъ Л. 9ᵃ Нач. Сп.-Ок. Ко. II гд.

30/I 1925 гд.

Варна.

Разликата между нравствения и духовния човѣкъ

Нравственния човѣкъ е човѣкъ на мѫдрос-
тьта, той разбира доброто, а духовния е
човѣкъ на чувствата и мѫдростьта, той не
само и разбира доброто но го и [illegible]-

[illegible]

Варна
30 I 1925 г.

Разлика между Нравств. и Духовния човекъ

Нравствения човекъ това е човекътъ който е започналъ да живѣе чистъ животъ. Той върви къмъ свѣтлината. Надъ себе си усърдно работи, като върши своя дългъ, слуша своя вътрешенъ гласъ и е въ стадията на ученичеството. Той има единствената цель да живѣе строго въ нравственото моралното но не е още духовенъ, въ него има материя която не е изгоряла.

Духовния човекъ е чистия човекъ върху когото дълго време е работилъ Божествения Духъ и всичко в него лъха на извънземното. Струитѣ които излизатъ отъ него сѫ отъ висшъ порядъкъ. Той е нещо завършено солидно, изгоряло е всичко. Нисшитѣ бури отдавна сѫ затихнали, нищо не смущава мистичния покой на еговото вътрешно сѫщество.

Михаил

Неговия девизъ е Любов!

Разлика между нравственния и духовния човѣкъ.

Нравственниятъ човѣкъ пази моралитета на обществото, духовниятъ пъкъ слуша на висшия, на Божествения моралъ.

Първиятъ, нравственниятъ се жертвува за благото на обществото, а духовниятъ става жертва надъ олтаря на Божията правда и истина.

Нравственниятъ е еманципиранъ или по-право дресиранъ въ кръга на обществените нрави и обичаи, а духовниятъ човѣкъ е възпитанъ чрезъ божията любовь въ духа на Божията мѫдрость.

Варна
25 I 1925 год.

Г. Тодоровъ

Разликата между нараствения и духовния човѣкъ.

Нараствения човѣкъ е който рѫководи своето поведение отъ собственото си съзнание което е вложено въ него.
Духовния човѣкъ който се рѫководи отъ Божествения духъ и живѣе съобразно законитѣ на природата.
Неговото съзнание винаги е свързано съ Бога.

Разлика между дѣление и умножение.

Както, събирането и изваждането така и дѣлението и умножението, съ първитѣ технически възможности на творческия човѣшки духъ. Съ които процеси, вѣчно стремящия духъ, систематизирва, уравновесява, прецѣнява, и комбинира, всички онѣя вложени възможности въ човѣшкия умъ.

Съществената разлика, между тия на процеса, е следната: дѣлението, подразбира, преценка, на нещата, а умножението съчитание.

В

13.XI.926 г.

Разликата между умножение и деление

Това което ни е дадено
да работимъ върху него
съобразно своите знания, т.е.
като ни дадатъ единъ талантъ
да го умножимъ. да не мазаме
на минералъ който не се размножава

А делението това което
сме получили при умножението
да видимъ на колко е равно

Разлика между дѣление и умножение.

Разумно дѣление и глупаво дѣление, да дѣлишъ отъ своето и да дадешъ това е разумно, а да не дадешъ това е своесзично.

Умножение въ материалното това е падение а да умножишъ своитѣ знания въ Божественото това е разумното умножение.

п.а.

Разликата между Дѣление и Умножение.

- Дѣлението е дѣйствие при което се провѣрява дали извѣстно число е взето точно число пѫти като събираемо.

- Умножението е дѣйствие при което вземаме, събираемо, едно число само към себе си толкова пѫти, колкото показва множителя-числото съ което множимъ.

— Човѣкъ трѣбва да умножава добродѣтелитѣ си толкова пѫти, колкото е числото на Доброто — вѣчно голѣмо, най-голѣмо. Значи добродѣтелитѣ вѣчно трѣбва да се умножаватъ.

Човѣкъ трѣбва да дѣли грѣховетѣ на смъртьта, който ограничава съ числото на добродѣтельта за да може да подѣли смъртьта и получи възможноститѣ, които сѫ безгранични и само въ Доброто.

Р. Е. Л.

Разликата между Дѣлене и умножение.

Разликата между делене и умножене е да се разделяме отъ старото, а пъкъ умножаение да се увеличаватъ Божиитѣ добродѣтели въ насъ.

Н Л К Б Л.

Разлика между дѣление и умножаване.

Трѣбва да раздѣлимъ доброто отъ злото, или да увеличимъ доброто Божественото отъ което ще се издигнемъ Духовно. А да намалимъ злото отъ което тъй страдаме.

23 VI 926 г.
8 л. IV г.

Разлика между дѣления и умножения.

Те сѫ два процеса, на ума, и на сърдцето. Когато умътъ и сърдцето, не сѫ въ хармония има дѣление. А когато сѫ въ хармония, има умножение, и разширение на съзнанието.

Умнож. е увеличав. - единичното нещо. ТВ
и добавяне напредъ въ природата.
Богъ създава условия за умножение на растен. презъ пролетьта. Богъ създава и на насъ условия за да умножаваме доброто въ насъ

~~Дѣлението и имане раздѣлиме~~

Дѣлене е да раздѣлимъ да споделимъ на отдѣлностите имащъ плодове раздѣлимъ ги между братята и сестрите.

И тъй както Богъ презъ пролетьта умножава, тъй и ний по образъ и подобие негово да умножаваме всичко добро което имаме.

Раздѣлете доброто което имате съ вашите братя и сестри и изваждането отъ тебе

Когато умътъ и сърцето сѫ въ хармония имаме цѣло знание а когато не сѫ въ хармония двоение.

Дѣлението символизира словото а умножението – плода. Значи делението сѣе, а умнож: – жъне.

разлика между
дѣлене и умножение

разликата между дѣлене
и умножение е да раздели
мъ злото съ добро за да може-
мъ да разделимъ требва ни
любовъ и търпение
умножение то е да
умножимъ добродетели-те
си.

„Разлика между деление и умножение“

Делението е неприятно действие умножението е приятно; разликата е че въ делението има два процеса а въ умножението единъ процесъ.

И. В. К. Ж.

И тъй както Богъ чрезъ Провиз-
та умножава, така и ний по
образъ и подобие Нему, да умножа-
ваме всичко що ни е далъ.
— да умножаваме добродѣтелитѣ
му (петьтѣ добродѣтели).
Раздвижи (сподвижи) твоитѣ
добродѣтели съ Нуждающитѣ
се братя-сестри.

С'кочи Богъ.

мията е качество за разпределение на енергиитѣ, на благата и т. н..

Пестеливостьта е чувствено разположение, а икономията е проява на ума.

20 II 1925 год.

Варна

Ив. Тодоров

Разликата между умножение и деление.

Разликата между тия двѣ действия се обуславя отъ два закона физически, по то по отношение на духовнитѣ ни течения има иматъ и духовно значение. Да дѣлишъ значи да дробишъ, да късашъ, да отнемашъ нѣщо отъ цѣлото, а да умножишъ значи ти да притуришъ нѣщо, да увеличишъ съ нѣщо цѣлото. Слѣдователно тази е разликата: да отнемемъ или да прибавимъ нѣщо на нашето духовно тѣло.

По 8 ш. л. отъ IV година

23 II 1926 г.
Варна

7/IV г.

„Разлика между събиране и изваждане."

Събирането е нещо положително, - Божествено, а изваждането е нещо отрицателно.

гр. Варна, 16/VI 1926 Георги.

9 тема от 8 шк. лек. IV г. на Об. О.К.

гр. Варна 23/VI 1926

„Разликата между делене и умножение"

Разликата между делене и умножение е следнята: делението е действие, което символизира Словото, а умножението – Плода, значи делението сее, а умножението – жъне. На тях почива безконечността на Живота в Вселената. —

Георги

Резюме на темата

„Разлика между умножение и деление.“

Разликата между тия двѣ действия се обуславя отъ два закона физически, по тѣ по отношение на духовнитѣ течения иматъ духовно значение.

Да дѣлишъ, значи да дробишъ, да късашъ, да откъснешъ нѣщо отъ цѣлото.

Раздѣляй доброто което имашъ ти е дадено съ твоитѣ братя и сестри — по съвършенно умножавай (обогатявай) духовния си миръ.

„Разликата между умножение и дѣление“

Умножението е умножение, единицитѣ трѣбва да ставатъ множество това се забѣлязва въ растителното и животинското царства, както живата и умножава една семка дава множество плодове....

Богъ умножава презъ пролетьта или – пролетьта умножава.

Дѣлението: да множеството да го раздѣлимъ, да го сподѣлимъ на отдѣлноститѣ.

имамъ плодове раздѣлимъ ги между братята – сестритѣ си.

Събраното множество отъ урожая на пролетьта, раздѣлимъ го между нуждаящитѣ се

Зимата и есеньта раздѣля събраното множество презъ пролетьта и лѣтото.

И тъй както Богъ презъ Про-
та унищожава, така и ний по
образъ и подобие Нему, да унищо-
ваме всѣко що ни е долъ.
— да унищожаваме добродѣтелти-
му (петьтѣхъ добродѣтели).
Раздвижи (сподвижи) твоя
добродѣтели съ Нуждающи-
се братя-сестри.

С'Коши Богъ.

Резюме на темата: „Разлика между подсъзнание и свръхсъзнание".

Подсъзнанието дѣйствува и се проявява като стремежъ въ сърдцето, а свръхсъзнанието — като принципъ въ духа.

Въ подсъзнанието е вложенъ инстинкта за самосъхранението, когато въ свръхсъзнанието работи Божествената Мъдрость.

Подсъзнанието е влагалището на човѣшката душа, тамъ сѫ вложени всички богатства на миналото и всички минали опитности, когато свръхсъзнанието регулира всички съзнателни стремежи на човѣшката душа къмъ Бога и е връзка между човѣка и Бога.

При подсъзнанието човѣкъ се държи въ формитѣ и материалното, а при свръхсъзнанието той започва да работи въ по-високитѣ сфери.

Въ подсъзнанието животътъ се проявява безъ да се съзнава като самостоятеленъ животъ, когато при свръхсъзнанието знае се вече смисъла на живота.

Подсъзнанието владѣе физическото поле, а свръхсъзнанието — причинния свѣтъ.

При подсъзнанието човѣкъ води единъ вегетативенъ животъ и е резултатъ на всичко окръжающето, а при свръхсъзнанието — човѣкъ вече всичко може, защото той знае и вижда — той е въ пълна хармония съ великитѣ закони на Живата природа.

Подсъзнанието е ограничено, — свръхсъзнанието безгранично

Подсъзнанието е ограничено, – свръхсъзнанието безгранично.

Въ работата на подсъзнанието не са ангажирани съзнанието и самосъзнанието, когато за да се домогне човекъ до свръхсъзнанието трѣбва тѣзи последнитѣ да ги развие напълно и ги обработи.

1. VI. 924 г. – Варна.

Разликата между подсъзнанието и свърхсъзнанието.

Въ подсъзнанието се зараждатъ Божественитѣ нѣща (независимо отъ нищо), а въ свърхсъзнанието се проявяватъ.

Разлика между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Това сѫ двѣ области, между които сѫ степенувани съзнанието и самосъзнанието. Въ подсъзнанието е инстинкта за себесъхранение. А когато въ свръхсъзнанието работи божествената мѫдростъ, която прѣлива въ жертва неизчерпаемитѣ живото-сили и свѣтлина, въ полето на другитѣ области.

2

Тема

Разликата между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Въ подсъзнание човѣкъ се държи винаги въ формите и въ материалното. А когато дойде въ човѣка свръхсъзнанието той забравя вече всички форми всичко материално и той почва да работи въ повишени сфери той чувства Божествено мисли Божествено люби Божествено.

Тема

Подсъзнание и свръхсъзнание
Подсъзнанието е влогалището
на човѣшката душа, тамъ съ
вложени всички богатства на
миналото. и всички минали
опитности.

А свръхсъзнанието регулира
всички съзнателни стремежи на човѣшката душа къмъ
Бога и е връзка между
човѣка и Бога

Разлика между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Въ подсъзнанието животътъ се проявява безъ да се съзнава като самостоятеленъ животъ. Когато пъкъ въ свръхсъзнателния животъ знаятъ и причините защо живѣятъ и какъвъ е смисъла на живота.

А. Димитровъ.

<u>Разликата между подсъзнанието и свръхсъзнанието.</u>

Това сѫ основа и височина. Два антипода. Това е конопецътъ на Заратустра, опнатъ отъ маймуната до свръхчовѣка, т. е. пѫтьтъ между инстинкта и интуицията, между животното и причинния свѣтъ (арупа).

И така се редятъ полетата: Подсъзнанието – инстинктътъ владѣе физическото поле; самосъзнанието – астрала; съзнанието – ментала и най-послѣ свръхсъзнанието – ни прави господари на причинния свѣтъ.

Между подсъзнанието и свръхсъзнанието се вие тѣсниятъ, ~~[illegible]~~ трънливъ, каменистъ и пустъ пѫть на всемирната еволюция и само единъ погледъ отправенъ винаги нагорѣ, ще ни води безпрепятствено по тоя изнурителенъ пѫть на всенагорната еволюция. —

Варна, 26 IV 1924 год. Ив. Т.

Разликата между подсъзнанието и свръх-съзнанието.

Подсъзнанието и свръхсъзнанието произхождатъ отъ Едното Съзнание – Божественото, затова сѫ и Божествени. Това Едно Съзнание като прониква и заработи въ човѣка съставя съзнанието и самосъзнанието му.

Разликата между подсъзнанието и свръхсъзнанието е тая, че въ работата на подсъзнанието не сѫ ангажирани съзнанието и самосъзнанието, че подсъзнанието не зависи отъ тѣхъ, когато за да се домогне човѣкъ до свръхсъзнанието трѣбва да развие напълно съзнанието и самосъзнанието си и ги надрастнѣ.

Чрезъ подсъзнанието се иде до съзнанието и самопознанието, а чрезъ свръхсъзнанието до познанието на Бога.—

А.Д.

Тема: „Разликата между подсъзнание и свръхсъзнание".

— · —

Разликата е, че при подсъзнанието човѣкъ води единъ вегетативенъ животъ и е резултатъ на всичко окръжающе го, а при свръхсъзнанието — човѣкъ вече всичко може, защото той знае и вижда — той е въ пълна хармония съ великитѣ закони на живата природа.

10 Май 1924 г.

Варна.

Разликата между Подсъзнание и Свръхсъзнание

Подсъзнанието е което разбърква и раздухва цялата душа, подразбира онай вътрешна стаина о които сме дошли, за да можем да разбираме, че сме били и че може да бъдем иначе не сме били и не може да бъдем —

Свръхсъзнанието у човека е онай кулминация на развитие в което духът има своето пълното свое ~~развитие~~ възможното развитие тук на земята. Да знаеш че всеки миг ти трябва да бъдеш проявеното Тое заради самого Него, извън Когото Ти не си —

С. Б. Л. е Л.

Разлика между подсъзнание и свръхъ-съзнание

Подсъзнанието е атрибутъ на свръхсъзнанието.

Разликата е, че първото е ограничено, а второто безгранично.

[illegible]

Варна
6. Априлъ 1924.

Разликата между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Подсъзнанието е растения къмъ реалното. възвишенията Божествения свѣтъ. Човѣкъ трѣбва да премине отъ подсъзнанието. къмъ свръхсъзнанието, кадето нещата въ Божествения свѣтъ, нито се променятъ, нито се изменятъ но Вечно съществуватъ.

Разлика между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Подсъзнанието събужда заспалите досега сетива въ човѣка за обширното заживяване въ Божествените закони. А свръхсъзнанието прѣживѣва великите Божествени закони съ, които завършва своята еволюция.

13 IV 1924 год.

Разликата между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Подсъзнанието или инстинктивний умъ, както още го наричатъ, този субектъ действува и се проявява, като стремления въ сърдцето. Подсъзнанието проявява всички инстинкти и действува автоматично. Въ човека въ когото надделява низшата природа, е оставенъ на произвола на съдбата, като това поводъ на всички инстинкти, като низшите страсти и много други да се проявятъ. Тукъ се проявява и физическата любовь.

Всички животни действуватъ въ подсъзнанието, тъй също въ растенията даже и въ минералите.

Човекътъ не е спасенъ отъ животнитѣ въ случай ако се остави на това съответствие въ подсъзнанието. А животнитѣ не са толкова опасни, понеже се управляватъ отъ друга воля.

и ничй тѣ се проявяватъ естествено. Отъ
кожката чорѣка.

Но въ подсъзнанието човѣкъ може да извърши много нѣщо, ако възприема директивитѣ отъ свръхсъзнанието, и стане автоматъ на свръхсъзнанието.

Свръхсъзнанието, се ~~затвора~~ проява и дѣйствува, като принципъ въ духа. Проявленията на свръхсъзнанието: тамъ нѣма никакви противоречия, тамъ нѣма зло, а с всичко добро всичко се уравнява и въ всичко нѣма добро нѣма различия. Тамъ нѣщата се схващатъ непосрѣдствено за истината. Отъ тамъ поетитѣ, музикантитѣ и други черпятъ вдъхновение, а други се усъвършенствуватъ. Тамъ е принципиалната любовь за която Апостолъ Павелъ говори, че любовьта не завижда, зло не прави никому, а само се жертвува т. н.

Кънчо Л. 22а на Ст. Ок. кл. II гд. 5 II 1924 г. Варна

Икономия и пестеливость.

Въ икономията се проявява разума, а въ пестеливостьта сърцето.
Икономията е присъща на душа чиста, разумна и внимателна къмъ материялнитѣ блага, взима подъ внимание благоразумнитѣ съвѣти на разума.

Иванка Отопова.

27. 1925 г.
Варна.

Разлика между икономията и пестеливостьта.

Днесь въ света тия думи се отнасятъ само до парите, обаче те иматъ по широко значение и приложение. Тѣ се отнасятъ до самиятъ животъ, до средствата, силите и условията които бѣхъ ни да за нашето съществуване, значи да знаешъ да можешъ да икономисваме" да посрещнемъ Божественото.

Икономията значи отъ това средневното, необходимото което ти се дава полага да можешъ да отделишъ една частъ за заръ запасъ., а пестеливостьта да можешъ да знаешъ да го запазишъ за по бъдно, да го вложишъ въ Държавната банка.

Този пазителъ никъ що послужи за твоето повдигане или за доброто на другите.

Разликата е че икономията отъ това което му се полага може да отдели до икономиса една частъ.

Нещастливия къмъ това икономи-
ческото може (умее) да го запази за по-
дълго врѣме.

Икономичното обаче не значи не-
щастливостъ защото, такъ икономи-
ческиятъ отъ едно може да го изха-
рчи за друго.

И тъй само съзнателнитѣ,
само разумнитѣ и само мъдрия
знае кадѣ да и по колко да хар-
чи своитѣ срѣдства сили и
знания.

Б.

Разлика между Икономия и пестеливостъ

Може да се каже за нѣкого че е икономистъ, а за другиго икономиченъ. Икономистъ е всѣки който добре владее науката „Икономия" напр. Адамъ Смитъ Рикардо и др. а икономиченъ е онъ човѣкъ който се старае да живее съ по малко средства, съ по малко блага, по скромно, безъ излишества и трябва да живее безъ разкошъ. Икономичния човѣкъ не е още пестеливъ но има тенденция да пести а човѣкътъ който отдѣля часть отъ известни блага които може да ги изразходва и отделеното го натрупва съ извѣстна цѣль а може да трупа и безъ цѣль както това е въ скъперника и който чувството за пестене е превишило разумното такова.

Пестеливия може да живее разкошно и пакъ да пести часть отъ своитѣ блага. примеръ въ литературата на извѣстенъ скъперникъ ни е изнесълъ Молиеръ.

Михаилъ

Разлика между економия и пестеливость.

Пестеливостьта е по-близо до скъперничеството, а економията е запазване на излишека. Пестеливиятъ намалява своитѣ нужди и желания, а економистътъ пъкъ следъ като задоволи своитѣ нужди и желания остатъка скътва, за да го пласира тамъ гдѣто има недоимъкъ.

Пестеливостьта мяза на блато, а економията на езеро, въ което се втича и изтича винаги свѣжа вода.

Пестеливостьта е присъща на Гоголовия Плюшкинъ, а економията се осъществява въ ибсеновитѣ драматични герои.

Пестеливостьта е черта на жената, а економията — на мъжа.

Пестеливостьта е мания, — болесть, която може да се изроди въ порокъ, а еконо-

Тема

Разлика между икономия и пестеливостъ

Разликата е слѣднята че икономията е намаляване на нещата а спестяване е намаляване на врѣме. и ух

16. тема. **„Разлика между икономия и пестеливостъ.“**

Младия, умния, и порядъчния човѣкъ бива икономисъ.

Старния, мързеливия непредвидливия човѣкъ, е спестеливъ.

Кой е съществената разлика въ тия качества? Азъ мисля, че икономиста е себе пожертвувателенъ, но въ разумното. Когато пестеливия, е себе ограниченъ. Той държи своите срѣдства за черни дни, Той е доволенъ отъ малкото но сигурно. Когато пъкъ икономиста пласирва своите срѣдства за да икономиса тѣхнитѣ цѣнности. Той е по-уменъ отъ пестеливия.

И тъй, икономията е посѣтото жито на нивата.

и честливостьта събраното жито въ житницата.

Велко.

Разлика между економия и пестеливость. 13 лекц. III год.

Има хора, които и въ економията пестятъ.

Да економисвашъ, то е отъ редъ съображения. А пестеливостьта, то е стиснатость, или както казва българина, циганщина.

Разликата между економия и пестеливость

Економията е свързана съ тая добродѣтель смирението защото гледа да се задоволи само съ най-необходимото а пестеливостьта да съхранява всичко и използва тогава когато му дойде времето.

Разликата между економия и Пестеливостьтъ.

— Икономичния отдѣля разходитѣ без които се може в страната, за да има по малъкъ разходъ

— Пестеливия отдѣля отъ всичко при все че търпи оскѫдица, а изобщо това се домогва до по голѣма от резерви—

Резюме

Разлика между икономичностьта и Пестеливость -

Да бѫдешь икономистъ ще рече най-напредъ да бѫдешъ разуменъ, да имашъ единъ тънъкъ математиченъ умъ да схващашъ потънкоститѣ живота, за да можешъ да разпредѣлишь правилно скромнитѣ блага. Да прокарвашъ въ едно отношение, където може съ по-малко, по-скромно, за да прибавишъ къмъ друго където има липса, така да можешъ да уравновѣсишъ своитѣ нужди, съ малкото което имашъ.

Пестеливостьта подразбира едно желание, едно чувство къмъ отдѣляне, къмъ тру-

пане, понѣкога съ извѣстна цѣль, а понѣкога и безъ цѣль и тогава тя се обръща въ мания, и отива къмъ ексцентричностьта.

4 III 25 год

Варна

Разлика между економия и пестеливостъ

Разлика между економиѧ и пестели-
востъ е тази, че економията човѣкъ
нѣщо си малко прѣживѣва Сльчина
държи за вѣчно.
Пестеливостъ този човѣкъ нѣщо
отъ труда богатѣва нѣщо мисли
за напрѣдъ да има.

Разликата между икономия и пестеливость.

Икономия е когато имашъ въ излишъкъ и го икономисвашъ а пестеливость безъ излишъкъ отъ малкото да направишъ нещо.

Резюме

Ролята на червенитѣ и бѣли кръвни тѣлца.

Ролята на червенитѣ тѣлца, самия червенъ цвѣтъ емблема на живота, свидѣтелствува, че тѣ сѫ носители на живота и поддържатъ този животъ въ организма, също сѫ носители и на магнетическитѣ енергии.

Бѣлитѣ кръвни тѣлца пъкъ сѫ стражитѣ, носителитѣ на хармония въ организма, като се борятъ съ атакитѣ на тъмнината микроорганизмитѣ, носителиra на разнитѣ разрушителни влияния, и причинителитѣ на разнитѣ болести, съ това тѣ правятъ чистилна дѣйства, тѣ сѫ носители на електрически енергии

Червенитѣ носятъ живота, бѣлитѣ мира бѣлитѣ т.е. новото силното въ живота иде да замѣсти старото безсилното.

2. I. 1925 год.

Варна.

Роль на бѣлитѣ и червенитѣ кръвни телца на човѣшкото тѣло.

Бѣлитѣ кръвни телца изпълняватъ санитарна служба въ човѣшкото тѣло, понеже убиватъ влезлитѣ въ тѣлото микроби.

Червенитѣ кръвни телца съдържатъ кислородъ, който е необходимъ за живота,

27 XII 924
Варна

Тема

Длъжностьта на червенитѣ кръвнитѣ и бѣли тѣлца въ човѣшкото тѣло

Червенитѣ кръвни тѣлца с чрѣзъ тѣхъ става окиселяване на кръвьта въ тѣлото.

А Бѣлитѣ кръвни тѣлца пречистватъ всички микроби въ кръвьта които приемаме отъ пространството.

т. Дикова

Ролята на белитѣ и червенитѣ телца въ кръвьта.

Кръвнитѣ телца плаватъ въ кръвната течность и сѫ два вида: бели и червени. Бѣлитѣ кръвни тѣлца сѫ малки и безцвѣтни. Червенитѣ сѫ по малки отъ бѣлитѣ, на брой обаче сѫ повече, по тая причина цвѣта на кръвьта е червена. Ролята на тия телца е да унищожаватъ всѣкакви чужди тѣла (микроби) които сѫ се вмъкнали въ кръвьта или въ некои заболели тъкани.

Ив. Велева.

Ролята на бѣлитѣ кръвни кръвни телца въ човѣка.

Бѣлитѣ кръвни телца пречистъ-ватъ, и отблъскватъ всѣки ми-кробъ отъ човѣшкото тѣло.

Червенитѣ кръвни телца въ човѣшкото тѣло те поддържатъ живота, и храни организмътъ

Ролята на белитѣ и червени кръвни телца

Кръвьтата се състои отъ бели и червени кръвни телца, и следъ това дали преобладаватъ белитѣ или червенитѣ, (човѣкъ който) здравето ни е разстроено или не

Варна
27 XII 1927

[illegible]

„Ролята на червенитѣ и бѣли кръвни тѣлца въ кръвьта".

Червенитѣ телца сѫ условие при които могатъ да се вмъкватъ въ организма разни други отрови въ кръвьта, подъ червената имъ краска те правятъ кръвьта червена. Тѣ иматъ ролята да поддържатъ магнетичнитѣ енергии. Тѣ сѫ малки братчета, които неуморно работятъ.

А бѣлитѣ кръвни тѣлца, тѣ сѫ стражи, центрофуга, които иматъ роля да филтриратъ, вмъкналитѣ се отрови подъ червената краска въ кръвьта, тѣ сѫ условие за електрическитѣ енергии действуващи въ кръвообращението. Тѣ сѫ малкитѣ ангелчета, които бдятъ за хармонията въ тази сложна инсталация.

Бѣлитѣ кръвни унищожаватъ въ организма различнитѣ ненужни части или вредни външни тѣла, проникнали въ организма. Тѣ защищаватъ тѣлото отъ разрушителнитѣ влияния на проникналитѣ въ организма причинители на болести микроорганизми. Тѣ обладаватъ несъмнено влечение къмъ бактериитѣ и ги откриватъ. Тѣхната отличителна черта — постоянното движение. Служатъ за образуване на нови клетки въ организма. Тѣ се приспособяватъ къмъ всички бактерии, даже и къмъ тѣзъ които първоначално биха предизвикали смъртьта на организма — следователно иматъ грамадно значение въ живота

на човѣка – благодарение на тѣхъ става възможенъ живота въ среда гъмжаща отъ микроорганизми/ носители на всички болести.

На едно бѣло кръвно тѣлце се падатъ 5.10 червени кръвни тѣлца.

Ролята на червенитѣ и бѣлитѣ кръвни тѣлца въ кръвьта.

Червенитѣ поддържатъ живота въ организма, а бѣлитѣ го прѣдпазватъ.

Червенитѣ това е остариятъ животъ, а бѣлитѣ новиятъ който иде да го замѣсти.

27 XII 1924 г.

Варна

Я.

Ролята на червенитѣ и бѣлитѣ кръвни тѣлца въ кръвьта.

Нормалната кръвь се състои отъ една течность наречена серумъ, въ която спокойно плуватъ една малка часть бѣли и повече червени кръвни тѣлца. Прѣимуществото на бѣлитѣ е, че тѣ прѣдпазватъ организма отъ заболѣвания и се борятъ съ агентитѣ — причинителитѣ на болеститѣ. Въ така нареченитѣ малокръвни хора — прѣобладаватъ бѣлитѣ кръвни тѣлца — признакъ, че организмътъ е боленъ и тогава бѣлитѣ кръвни тѣлца се размножаватъ, за да могатъ да устоятъ на напора на опасностьта, която застрашава организма. Тогава тѣ воюватъ съ червенитѣ тѣлца. Слѣдъ като мине опасностьта, излишнитѣ бѣли кръвни тѣлца измиратъ като ненужни и се натрупватъ прѣдъ гърдитѣ или на гърба, пльщкитѣ като се изхвърлятъ въ видъ на храчки. Тѣ вършатъ истинска жертва.

Червенитѣ пъкъ способствуватъ за храненето и поддържането живота на организма. Тѣхниятъ цвѣтъ е червенъ благодарение на

хемоглобина, който се съдържа въ тѣхъ и който има свойството моментално да се окислява и овъглява. Кръвьта нахлува по капилярит̂ѣ около мехуритѣ на дробоветѣ и чака вдишането да донесе въздухъ, отъ който хемоглобинътъ приема само кислорода и така прѣкръстенъ окси-хемоглобинъ ($H^m O_{1,2,3} \ldots$) или окисленъ хемоглобинъ (съ аленъ цвѣтъ) тръгва по артериитѣ да храни клѣткитѣ на тѣлото. Тамъ става замѣна. Протоплазмата на клѣткитѣ, като по-силна, алчно отнѣма кислорода на хемоглобина, последниятъ никога не може да стои свободенъ и веднага се овъглява и става карбо-хемоглобинъ ($H^m C_{1,2} \ldots$) съ вишнявъ цвѣтъ.

Хемоглобинътъ въ разнитѣ хора и животни подобно на пигмента (и хлорофилътъ у растенията) е различенъ и ако се смѣси кръвьта съ друга кръвь, хемоглобинътъ придобива егоистичното свойство да става хемоглобиненъ вѫглеокисъ ($H^m CO$) или вѫгледвуокисъ ($H^m CO_2$) и изгубва своята пъргавина. При първия случай $H^m CO$ при дробоветѣ става $H^m CO_2$ и орга-

низмътъ живее, но кретее въ една безводна пустота. Такива хора сѫ сухи, безводни. При втория случай $H^{m}CO_2$ при дробоветѣ става хемоглобиненъ въглетриокисъ – $H^{m}CO_3$ (хемоглобинътъ има свойството да усилва валенцията на елементитѣ). Тогава киcлородътъ съ мѫка се отдѣля отъ това химическо съединение и при всички усилия на хемоглобина да усилва валенцията на въглерода, не допринася полза за организма. Цвѣтътъ на кожата потъмнѣва, придобива моравъ цвѣтъ или така наречена лоша кръвь и човѣкъ се задушава. Това се случва въ венеричнитѣ заболѣвания, затлъстяванията и ядене недопечено месо.

Но хемоглобинътъ е приятна храна за микробитѣ и тѣ се натрупватъ по стенитѣ на дробовитѣ мехури и се мѫчатъ да пробиятъ цилата имъ и да влѣзатъ за да се хранятъ съ него. Бѣлитѣ кръвни тѣлца – стражата на кръвьта нахлуватъ върху червенитѣ и става борба – червенитѣ незнаейки причината на това ненадѣйно нападение на приятелитѣ си и подтиквани отъ живитѣ микроби че води ужасна борба, която човѣкъ не подо-

зира на първо врѣме. Тукъ е включенъ вѣчниятъ законъ. Човѣкъ става подигравка на хората и съ това петни името на цѣло общество, а когато тия отъ обществото искатъ да убиятъ смѣшното въ него, той развѣва знаме за борба! Въ тази борба падатъ и бѣли и червени тѣлца — тогава човѣкъ храчи и червени кръвни тѣлца, които, ако сѫ по цвѣтъ тъмни, даватъ надежда за подобрение, но почнатъ ли да придобиватъ цвѣтъ алено червенъ, т. е. да бѫдатъ храчени направо отъ мехуритѣ на дробоветѣ — е лошъ признакъ. Нѣма нищо по-лошо отъ болна кръвь. Въ нея има 49 потенции — скрити енергии, които се развиватъ било въ лошо или добро направление.

Добрата, приятната атмосфера; чистиятъ, прѣсниятъ въздухъ, неомърсенъ отъ никакви газове и микроби — ето какво трѣбва да прѣдпочита човѣкъ.

Имаме три вида дишане: повърхностно, умѣрено и дълбоко. Последното е най-доброто, защото кръвьта се разпрѣдѣля по всички капиляри и тогава хемоглобинътъ може да се снабди съ по нѣколко атома кислородъ, което разбира се е доста освѣжително за организма.

При непълното дишане има и непълно окисляване, поради което кръвьта наново влачи съ себе си по нѣкого оставащи отъ въглеродни съединения, които минаватъ и прѣзъ сърдцето, отиватъ въ мозъка и т. н...

Варна 26/27 XII 1924 г. Ив. Тодоровъ

Основната идея на личния мой животъ.

Основната идея на живота ми ~~това~~ е да изуча великата тайна на живота и да я излея въ вечността достойна нея.

3-та год. при

младежк. окулт. класъ.

Тема

Основната идея на нашия личенъ животъ.

ъ Правилна мисълъ чисти желания милосърдие.

Тема

Ползата отъ Богаството и сиромашията.

Ползата отъ богаството е следующата човѣкъ може да усъвършенства всички науки и искуства като напримѣръ музиката Ползата отъ сиромашията е човѣкъ може да бъде голъми оттпости въ живота и е по близо до Бога.

Никола

Основната идея на нашия личенъ
Животъ
е съвършенството въ Любовьта
Мъдростьта и Истината, въ Мисьлъ
чувство и действия.

X тема

Основната идея на личния нашъ животъ.

Да се стремя къмъ съвършенството, което ни е завещалъ Христосъ.

Основната идея на личния нашъ животъ.

Идеята която имаме трѣбва да включва въ себе си онитѣ елементи, които ще послужатъ като основа да прѣдѣлятъ нашо бѫдаще.

Идеята на личния нашъ животъ е слѣдната, да събудимъ Божественото въ себе си, да разширимъ да повдигнемъ съзнанието, за да може да дадемъ основа разумно движение отъ центъра къмъ периферията — което ще ни повдигне на желаемата висота.

Основната идея на личния вашъ животъ

е

Себепознанието.

Стремежъ къмъ узнаване първичния тласъкъ на битието.

Варна

22 Януарий 1925 год.

К. Тодоровъ

Основната идея на моя живот е награмадяване на знания които да ми ръководят в живота. Аз смятам че трябва да се учим на мъдростта и да си служим с любовта. За това старая се да се уча на мъдростта и да постъпвам с любов.

I тема. „Основната идея на личния вашъ животъ".

Да излѣзимъ отъ стихиитѣ на
развълнуваното море на живота, и
се изкачимъ на високия връхъ, на
знанието и културата. Да имаме
за основа разумния Божественъ
Духъ.

Резюме:

Признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висша степень въ най-висока форма

Въ служене на истината и святостьта, въ всички прояви и постъпки себеконтрола, и искреность къмъ себе си.

Става събуждане на колективното съзнание, да знаемъ отъ где сме дошли защо и какво е нашето предназначение.

Придобива стойность въ живота, примирение въ любовьта мъдростьта и Истината.

Слива се съ вечното и влиза въ хармония съ Божественото съзнание или да трепти въ унисонъ съ него. Да се вслушва въ вътрешния си гласъ, който го води къмъ истината и свѣтлината.

Когато мисъльта е насочена къмъ най-мъдрото, реалното и неизменното, ако е въ съзвучие съ мировия разумъ. Ако сърдцето е пълно съ миръ любовь чистота и най-благородни чувства, тогава се явява жертвата или самопожертвуване отъ любовь за благото на своитѣ ближни.

Признацитѣ на проявеното Божеско съзнание въ въ най висша степень въ най висшата си форма

Всяко едно действие проявено тукъ, что изхожда отъ неговото съзнание въ низша или висша форма. Какъ може да се (разбере) [позная] отъ каква ~~на~~ степень на съзнание е тази проява! Казано е: „По дѣлата имъ ще познаете". Следователно ако човѣкъ престане отъ да върши дѣла се (проявява) въ груби и низши дѣла, и въ замѣна на тѣхъ, той върши се (проявява) въ съвършени дѣла, ние ще наблюдаваме и откриеме че неговото съзнание е въ най висша степень ~~на~~ най висшата си форма. Не само отъ дѣлата може да се познае, но и отъ самия него въ трепетно и външно се познава, какво е неговото съзнание, като се видимо даде.
той е личенъ се отличава

Това сѫ признацитѣ на севтинкото възнание.

Учн. Л. 10ª II гд. 6 I 1924 г. Варна

6/I – 1924 год.

Признацитѣ на провеното човѣшко съзнание въ най-висшата степень въ най висшата форма.

Признацитѣ на човѣшкото съзнание съ абсолютната истина – Свѣтлината и абсолютната Божия Любовь; значи Любовьта е най висшата форма

С. Б. Л. Е. Л.

В. Петрова

Варна.

5-I-1924 г.

Признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висшата степенъ, въ най-високата си форма.

Да се прояви човѣшкото съзнание въ най-висшата си степенъ то е да има отличность въ всѣко отношение, а когато тази отличность се прояви тя се явява въ най-високата си форма.

Тема

Признацитѣ на проявлението човѣшко съзнание въ най вишата си степенъ въ най вишета си форма.

Когато въ човѣка се е пробудило вишето съзнание той бива всички си постъпки примеренъ, обикновено той не говори много нито пъкъ малко въ него преобладава любовьта мъдростьта истината той има даръ на слово въ него е развита ентоицията той също е доста развита възприемчивостьта

Признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най вишата си степенъ въ най-високата си форма.

Човѣшкото съзнание минава отъ матерялното и става събуждане на колективното съзнание у човѣка.

Да приложимъ любовьта като стремежъ надолу, като чувство въ душата на горѣ и като една сила която дава разширение на ума, която има въ себе си разумния принципъ, да знаемъ защо живѣемъ, защо сме дошли, отъ кѫдѣ сме дошли и какво е нашето прѣдназначение на земята.

Признацитѣ на проявеното човѣшко
съзнание въ най вишата си степенъ
въ най_високата си форма.
Растящъ развиване Уадене управлява своитѣ
мисли и упътва къмъ свръхъ съзнанието..

Признацитѣ на
проявеното човѣшко
съзнание въ най-висшата,
въ най-високата си форма.

Жертвата
съ любовь.

Н.

Признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висшата му степенъ въ най-високата му форма.

Самопожертвуване за благото на своитѣ ближни.

Съзнанието се явява като степенъ въ въ своитѣ идеи и стремежи. А като форма въ своитѣ разумни дѣла или прояви въ живота. Когато се ограничи явява се формата

Признаците на най ви-
сокото съзнание в човека в
най високата си форма

Много са признаците на най
високото съзнание и в ума и в
сърцето, волята лицето погледа
говора, вървежа постъпките и др.
Но най важните които мисля са:
ако мисълта на човека е насочена
само към най мъдрото, реалното
неизменното, ако умът е в съзвучие
с Мировия разум това е един
велик признак за висшо състояние
на съзнанието
ако сърцето е пълно с мир, това
чистота стремежа на човека към
най благородни чувства, ако чувството
за единение с цялия космос
с всички разумни души това е
важен признак
и още един. ако човек който
много благородно постъпва във всичко
което говори, което върши е за полза
на другите. Това са трите важни признаци

Признакътъ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висшата си степенъ и въ най-високата си форма.

Да се прояви човѣшкото съзнание въ най-висшата си степенъ ще рече да може да се слива съ Великото; а да се прояви въ най-високата форма — да се яви, като великъ Учитель.

[illegible]

Варна

5-I-1924 г.

Предназначението на дихателната система

Дихателната система тя ни служи за вдишване и издишване. За пречистване издигване наште мисли към Бога.

Дихателната

Прѣдназначението на дихателната система.

Дихателната система по своята сложность прѣставлява, велика лабаратория гдето великия химикъ Духътъ работи.

Тамъ става трансформиране на всички природни въздухообразни елементи. Дихателната система е скрита страна тя не се подава на изучаване въ своята сложность. Сега азъ дишамъ! Ако нѣмаше дишанъ. Азъ го нѣмаше. Отъ това следва

че азотътъ се хрие въ недрата на дихание-
ето. Слѣдователно прѣдназначение на
дихателната система е да поддържа
живота на индивида.

Ценко

16 XII 1923 г.

Признацитѣ на пробудено-
то човѣшко съзнание въ най
вишата степень — въ най ви-
шата си форма.

Признацитѣ на човѣшко-
то съзнание е да не се смущ-
ава отъ никого, — а да се вслу-
шва дълбоко въ вѫтрешния си
гласъ който го води къмъ Исти-
ната и свѣтлината.

Признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висшата степень, въ най-високата си форма.

Прямота и естественость въ поведението, абсолютно безкористенъ животъ въ служение на Истината, чистота и святость въ всички прояви и постъпки, въ всички мисли и желания, пълна себеконтрола, проявяваща се въ искреность къмъ себе си, ето нѣкои отъ признацитѣ на проявеното човѣшко съзнание въ най-висшата му степень. А всичко това ще трѣбва да съотвѣтствува, разбира се, на единъ животъ съ добродетели, изразъ само на любовьта къмъ ближнитѣ ни.

Б.Д.

Предназначението на дихателната система.

Дишането представлява единъ отъ най-важнитѣ процеси за живота. Да дишашъ, то значи да живѣешъ, да дѣйствашъ, да мислишъ, разумно, съзнателно, споредъ разумнитѣ закони на природата.

Дишането има за задача да пречиства, освежава, подновява, храни и поддържа тозъ животъ що тука се ражда, презъ него се трансформиратъ, хармонизиратъ всички сили въ вселената и въ насъ.

Вдишването представлява зараждащия се животъ, а издишването животътъ който се проявява.

Това е вечното движение на Битието.

Прѣдназначението на дишането

Прѣдназначението на дишането е да прѣчисти тѣлото.

С. Б. Л. Е. Л.

Предназначението на дихателната система

Дихателната система приема въздуха въ бѣлите дробове който носи елементите на живота отъ които едни отиватъ въ стомаха на храносмилането други въ черния дробъ други въ сърцето и други въ мозъка и тъй, колкото по пълно дишаме толкова мисъльта е по силна и по интензивна също и чувствителността ни са по силни. При нормално дишание се получава и нормално състояние на тѣлото

Тѣма

Прѣдназначението на дихателната система.

Дихателната система служи
за поддържане на живота като
приемаме чистия въздухъ издишва
ме мръсния въ слѣдствие на това
става едно горѣне въ нашия органи
зъмъ при вдишването на въздуха
нашите гърди се разширяватъ а при
издишването те се смаляватъ.

Предназначението на бѣлитѣ дробове.

Предназначението на бѣлитѣ дробове е да приематъ кислородъ въ кръвьта и да отдѣлятъ отъ организма въглеродвуокисъ кой-то се образува при разлагане сложнитѣ органични съединения.

16 XII 1923 год.

Недѣля.

6 1/2 часа

[illegible]

Прѣдназначението на дихателната система.

Прѣдназначението на дихателната систе-
ма е да възприема енергия отъ въздуха.
Колкото дихателната система възприема
по правилно въздуха толкова и ние ще
мислимъ чувствуваме и дѣйствуваме пра-
вилно.

Прѣдназначението на дихателната система.

Прѣдназначението на дихателната система знае всѣки, но какво тѣ крие въ себе си, или какво ние можемъ да научимъ. А ние можемъ да имаме тая поука отъ дробовеТѣ, да се разширяваме и смаляваме като тѣхъ и пакъ да сме туй, което трѣбва да бъдемъ, и, като прѣчистяме всѣка нечистотата, която минава

прѣзъ насъ, да си оста-
нитѣ чисти, както мо-
гатъ да бѫдатъ чисти и
здравитѣ, които за 24 ча-
са прѣчистятъ толко мно-
го кръвь. (споредъ науката
около 20,000 литри)

Прѣдназначението на дихателната система.

Прѣдназначението на дихателната система е възприемането на Божествените енергии.

16·XII.
1923г.

тема 5-то

„Прѣдназначението на дихателната система."

Дава животъ на организма, разширява знанието, подържа силата, възобновява душата и чрѣзъ нея Духътъ се вселява.

Предназначението на дихателната система.

Дишането е процесъ на горене, при който нечистата кръвь се превръща въ чиста. При горенето нечистотиитѣ изгарятъ, за да се възстанови чистотата.

Дихателната система има за предназначение да възстановява чистотата на кръвьта, а съ туй и общата чистота на тѣлото и отъ тамъ на душата.

При по-здравитѣ дихателни органи дишането е по-правилно и всички онѣя енергии, които съдържа въздуха, се използуватъ най-добрѣ и носятъ по-голѣма свѣжестъ и за тѣлото и за душата, още повече ако всичко това става ~~съ~~ известна свѣтлина по въпроса и при по-голѣмо съзнание за важностьта на процеса. –

Н. Л. К. Б. Л.

Предназн. на дихателната система.

Да пречиства кръвьта, т.е. да я освободи отъ непотребния баластъ, съ кой-то тя е натоварена и да ѝ даде това, отъ което тя се нуждае — да я нахрани и ѝ даде новъ животъ.—

гр. Варна,

17.XII-1923 г.

(П.)

Предназначението на дихателната система.

Предназначението на диха-
телната система е да прѣ-
чиства нечистата кръвь коя-
то се завръща отъ краищата
на тѣлото въ сърцето, и отъ
тамъ въ бѣлия дробъ именно
кадѣто става срѣщането съ
въздуха, и кадѣто нечистотий
ите изгарятъ и останала-
та здрава кръвь се връща
пакъ да работи и поддържа
живота въ организма

А. Димитровъ

Предназначението на дихател-
ната система;

Дихателната система е пред-
назначена да изпълнява една най
важна роль въ човѣшкия органи-
змъ, да дима чизия въздухъ
и издима нечистия въздухъ да
пречиства кръвьта и препраща
въ сърдцето.

Прѣдназначен. на дихат. система

Чрезъ дихателната система човѣкъ диша. Дишането е най необходимо ~~срѣдство~~ за човѣка, за поддържане организма и тѣлото. Чрезъ дишането става прѣчистване. Поглъща изобилно храна, която е именно жизнената сила, тя се поглъща отъ всички клѣтки. И по този начинъ, всички клетки ставатъ жизнено способни. И казваме че човѣкъ е здравъ, значи правилно функционира, а това още растене, посрѣдствомъ правилното дишане. Дава се повече на положителнитѣ микроби, а отрицателнитѣ, които иматъ за цель да разяждатъ организма и тѣлото се загушаватъ.

Това е прѣдназначението на дихателната система.

Към. Л. 7-а II гд. 16 XII 1923 гд. Варна

Разликата между Духътъ и душата

Обратната страна на Духътъ е душата. А Духътъ е най-вътрешната страна (сърдцевината) на всичко проявено, отъ което изхождатъ всички побуждения на проява за животъ, като: съзнание мисъль, желание, чувства, взаимодѣйствия, това въ купомъ, както се проявява е душата.

Да вземемъ, за примеръ, единъ плодъ съ една семка. Най вътрешната страна на плода съ семката е Духътъ, а всички обвивки отъ вънъ заедно съ семката е душата.

Това е разликата между Духътъ и душата.

Кл. 6 Л. II гд. 9.XII 1923 гд. Варна

Тема

Разликата между духа и душата

При произнасянето на думата духъ ни подразбираме нещо велико, силно. А душата това е една частица отъ този велика едени ца.

Разлика между Душата и Духътъ.

Душата това е ограниченото.
или човекътъ който страда
А Духътъ е безграничното
което носи свобода и благото за
Душата.

Тѣло

Разликата между духътъ и душата

Душата е тѣло на духа
тя е оная сила която странства
изъ вселената и преминава
презъ всичкитѣ форми на
битието и ги потиква отъ
нисшето къмъ висшето, отъ тъ-
мнината къмъ свѣтлината
по пѫтя на Божествената еволю-
ция. А Духътъ е оная сила
която крепи формитѣ отъ разла-
гане и имъ дава животъ,
въ резюме Духътъ е владете-
льтъ а душата служителятъ

Духътъ обгръща безграни-
чното (а дългото времето
(неизменното)) и пространството

Разликата между душата и духътъ.

У човѣка духътъ е принципъ, сѫщность. Душата е дрехата на духа. Тя е посредница между тѣлото и духа, между физическия и духовния свѣтъ.

Духътъ и душата представляватъ, като че ли, една хармонична двойка — мѫжътъ и жената у човѣка. Душата има за мисия да извика пълното проявление на духа.

Колкото повече една душа е чиста — съ чисти чувства, пориви и стремежи, толкова и духътъ е по-проявенъ, по-силенъ, съ по-голѣма дѣйность. Чистата душа има бѣлъ цвѣтъ, а само тя дава условия за правилното проявление на духа. Духътъ е единенъ, а между душитѣ има различие до толкова, до колкото сѫ съ различни цвѣтове. Еднакви могатъ да бѫдатъ само душитѣ съ бѣлъ цвѣтъ.

А. Л. К. Б. Л.

Адк

Разликата между душата и духа.

Центарътъ чрѣзъ който се проявява духътъ, това е човѣшкия умъ, а неговите свойства сѫ да внася свѣтлина — да освѣтява нѣщата. Седалището му въ човѣшкия организъмъ е главата

Центърътъ чрѣзъ който се проявява душата въ човѣка е сърцето, а свойствата и сѫ да внася топлина, нежность, мекота въ човѣшкия характеръ.

Значи разликата между душата и духътъ е тази, че духътъ внася

свѣтлината, а думата
влагата, условията въ ко-
ито растътъ и се развиватъ
нѣщата.

А. Димитровъ.

Разликата между Духътъ и Душата.

Духът е който твори!
а душата е инструмента.
То значи: Духътъ е слънцето
а душата лъчъ отъ него.
и чрезъ него.

6. лек. II год.

Велко.

1) Елементитѣ на повествователната реч.

2) Самоопредѣление въ живота.

Разликата между Духътъ и думата

Духътъ е свободенъ а думата
е ограничена.

Разлика между душа и духъ

Душата има раздѣл-ность а духътъ — общность, душата гледа съ едно око, а духътъ е съ много.

Разликата между душата и духътъ.

Душата това е царицата на всемира, а духътъ – царятъ.
Душата това е геометрията. Духътъ – алгебрата на великата Математика

Душата е носителъ на Любовьта
Духътъ на Мѫдростьта.

Душата е едната половинка от кръга, а духътъ другата и двѣте съставятъ едно. Душата е Луната, а слънцето духътъ

Душата е изразителъ на безкрайно големите величини, а духътъ на безкрайно малките величини

Душата е нѣжна, деликатна, чиста свѣтла, тиха съ кротость, благость.
Духътъ е Могѫщъ, силенъ благороденъ.
Даже когато пиша това въ сѫщность

това да е една малка частица от това което е в действителността. За пълната разлика между душата и духът може да я изтъкне само този който е душа и дух — с други думи само Мъдрецът.

Разликата между Духа и душата

Духътъ е свободенъ, а душата е ограничена.

Резюме на темата

Разлика в философските възгледи на Аристотеля и Платона.

Философските схващания на Платона и тия на неговия ученик Аристотел в принципните си черти са различни. Но това не пречи на двамата философи на много пунктове в разсъжденията си да си съвпадат; така например и двамата твърдят че „Само единь мъдрия т.е. човек който притежава научно знание, е добродетелен и щастлив в истинската смисъл на думата. И двамата имат един девиз: Живей природосъобразно"

Но мирогледът на Аристотеля е съвсем различно от това на Платона. Така Аристотел разглежда битието като форма и възможност, сила и материя. Той изследва възможностите на отделните представи. За него душата е по-скоро функция отколкото сѫщина. Видимия свет твърди Аристотел е самата действителност в която работят изявените идеи. За него идеята и формата сѫществуват заедно. Но тук прави една корекция и казва че в началото е имало една идея която е дала тласък на битието. Тая първоначална според Аристотел, е Бог който след тоя момент е оставил света си своята намеса. Той е абсолютен и счита че опита и индуктивния метод са пътищата на знанието. Това си твърдение той подкрепя така: Човек, разсѫждава Аристотел, се отличава с разумя си; животните — с общите си усещания и желания; растенията — с своите растителни функции, но човек сѫдържа в себе си качествата на животните и растенията и за познание на битието човек трябва да впрегне в работа и растителното и животното и човека

в себе си, т.е да се стремим към познание по пътя на ми-
сълта и чувствуването което той реализира в опита.
Аристотел е еволюционист; той първи е очертал макар
и не съвсем точно произхода на видовете, което много по-
късно Дарвин подкрепи със наблюдения и опит. Накрай
нека подчертаем че Аристотел е енциклопедист, той първи
е турил началото на всички днешни научни дисциплини. В
неговите съчинения срещаме разсъждения и факти от
естествената история, физиката, общественознанието, рето-
рика, логиката, етика, психология, естетика и др. В
етиката той говори за щастието на човека което той
намира в формите на идеята.

Неговия всеобхватен ум му е дал възможността да се
издигне всред много съвременните и предшествениците философи — Емпедо-
кл, Парменид, Демокрит, Хераклит, Анаксагор и др
и да стане законодател и баща на древната фи-
лософия и днешната наука.

Платон е посветен в мистериите на Изтока. Той учи
за царството на идеите, които съществуват независимо из-
видимия свят нещо по-вече той твърди че видимото
е рефлекс - отражение на един реален свят - светът
на чистите идеи - ноумените. От тук той заключава че
че идеята предшествува видимото битие и дефинира
така: "Съзнанието определя битието" Той твърди че
"когато" човек победи видимото ще заживее в реал-
ното. А за него реалното е Идеята - Бог.

Доброто и справедливостта според Платона съществуват напълно независимо. Етиката се отделя от него, като неразделна от

щастието за човека е търсене и намиране доброто в идеята.

метафизиката. Светът е цялостна идея в възходяща степен към добро — това е влечението на ума в противовес на животинските страсти. Човешката душа, твърди Платон, като е произлязла като искра от лоното на мировата душа [демиурга], трябва да се запази чиста и неопетнена. Удовлетворението на чувствените страсти отстои далеч от неговото гледище.

Най-висшия път на познанието за човека според Платона е съзерцанието. Философията на Платона е крайно идеалистична.

Варна 23 I 925

Младежки окръжен клас.

Тема

Отличителните черти на кротостьта съ спокойствие, безстрашие и великодушие а на въздържанието съ твърдость воля и устойчивость.

II Тема за цвѣтовете

червенъ емузуоние
оранжевъ подрежность
желтъ подкрепа
зеленъ начало
синь приятелство
т-синь упование
виолетовъ благознание

Б. Желя

4/I 925 г.
Варна

Тема

За седемтях основни цветя

I ∨	Червенъ	I ∨	Умрасга
II ∨	Оранжевъ	II ∨	Щастлавие
III ∨	Желтъ	III ∨	Велико-душие
IV ∨	Зеленъ	IV ∨	Итин-желания
V ∨	Синъ	V ∨	Справедливость
VI ∨	тъмно-синъ	VI ∨	Хармония
VII ∨	Виолетовъ	VII ∨	Възвишеность.

т. Инковъ

Защо природата е създала благоуханието на цвѣтята.

Цвѣтята чрезъ благоуханието си канятъ пчелитѣ (насекомитѣ) чрезъ които ~~ги~~ предаватъ поздрави на другитѣ. Цвѣтята по тоя начинъ се оплодяватъ. Благоуханието е издишане на природата, то пречиства атмосферата и ни напомня, че има други висши мирове къмъ които се стреми съ всичката си сила човѣшката душа.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието е тази: Въ съзнанието съществото се съзнава че живее, но не може да се самосъзнае какви сѫ неговите отношения спрѣмо целокупния животъ, т. е. животътъ който живее дали е съгласенъ съ целокупния животъ или не.

А който живее въ самосъзнанието, той въ всѣко свое проявление се преценява, право ли постъпва или не. Животътъ който живее съгласенъ ли е съ законитѣ на природата, или не. И може на всѣка своя постъпка да направи прѣценка: дали е тя добра или не.

А. Димитровъ.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието — между подсъзнанието и свръхсъзнанието.

Съзнанието — това е съзнателния животъ у човѣка. Въ съзнанието ние само съзнаваме че ставатъ извесни промени, а съ самосъзнанието ги следиме и проследяваме.

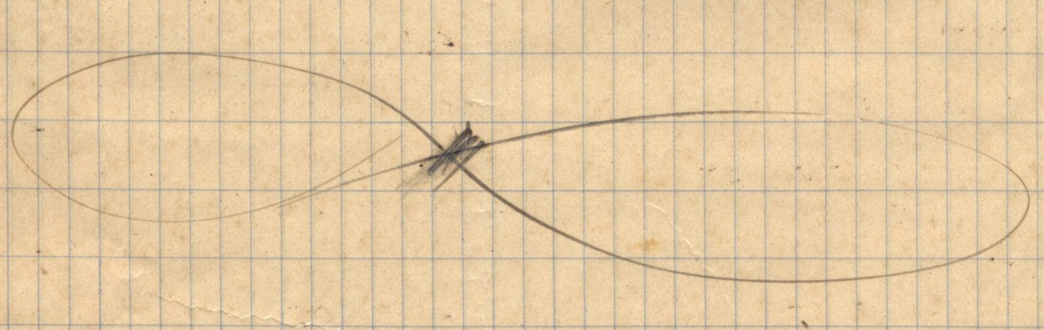
Подсъзнанието е, което прониква въ нанието съзнание и самосъзнание за да образува корени а клонитѣ са свръхсъзнанието или проявеното Божествено съзнание

Резюме, на темата:

„Произхода на колелото."

Появилъ се живота, завъртяло се е колелото, започналъ е вечниятъ процесъ на еволюцията. Частицата се отделила отъ цялото, отъ Вечниятъ Атлантиния, неизменния центъръ. Въ стремлението си да Го познае, частицата тръгнала около Него задвижила се е въ кръгъ. Диференциралъ се е Кръга на множество движения въ кръгъ, получило се едно сложно движение на безбройни кръгове въ единъ Великъ Кръгъ — Вечността — символизиранъ въ змията, захапала своята опашка.

Всичко въ Природата се движи въ кръгъ всички сили се движатъ въ кръгъ, живота на човека е единъ кръгъ. Отъ тукъ е и появата идея у човека за кръга, идея, която той вижда реализирана въ небеснитѣ свѣтила. Явява се колелото като творение на човешкия умъ, поставя се то като най-съществена частъ при движението създадено отъ човешката ръка —

I тема

Отношение между психология, логика и етика.

Логиката е наука за правилното мислене, т.е тя опредѣля законитѣ за образуване на правилната мисъль.

Психологията изучава душевни, чувствени, емоционални живота на човѣка. Нейнъ прѣдметъ сѫ всички вътрешни душевни състояния и прояви ~~на човѣка~~

Етиката — дава нормитѣ за върховното добро. Тя занимава се съ въпроситѣ за висшето, нравственото в живота.

Областьта на логиката е ума, на психологията душата, на етиката интуицията.

21. XII 924, Етиката отива по и двете, тя се служи съ тѣхъ при разискване, при изслѣдване, на основни идеи на доброто предизвикване от етичната интуиция. [illegible]

Варна.

Най-разумниятъ методъ за работа.

Задружно, комунално, търпеливо, прилежно, спокойно, последователно внимателно и на време, като едновременно взематъ участие умътъ и сърдцето.

Тѣло

Съзнание и самосъзнание

Съзнание е обективния дѣлъ
з. човѣка който се занимава
съ оформите съ външната страна
на живота.

А самосъзнание е субективния
дѣлъ въ човѣка който се занимава
съ вътрешната страна на живота
оформяване на индивида като
личность като душа.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието

Е тази, че въ съзнанието ставатъ промени, трѣбва да се появи съзнанието — за да бъде самосъзнанието, където ние констатираме нашитѣ погрѣшки, добри или лоши

Разликата между съзнанието и самосъзнанието.

Съзнанието има отношение съ човешкия свят, а самосъзнанието съ Ангелския свят.

Съзнанието подразбира умственъ процесъ а самосъзнанието завършенъ умственъ процесъ

Съзнанието е процесъ висшо състояние на подвижнато същество а Самосъзнание е на същество изучило себе си и знае всичките свои състояния.

Разлика между съзнание и самосъзнание.

Съзнанието е висшо чувство у човѣка, чрѣзъ което се различава доброто отъ злото. То е вѫтрешна свѣтлина.

Когато човѣкъ насочва съзнанието си върху самия себе, изучава себе си, своята вѫтрешна природа, и така изработва отношенията си, поведението си, той се самосъзнава.

До като съзнанието е различаване, самосъзнанието е приложение и коригиране. Първото още не ни налага нищо, но второто ни чертае пѫть единственъ, по който само можемъ да се движимъ. Защото само чрѣзъ самосъзнанието се идва до познаване себе си. Но както съзнанието тъй и самосъзнанието растатъ, еволюиратъ.—

Разликата между съзнанието и самосъзнанието.

Съзнанието, този субектъ, действува и се проявява съзнателно, като чувство въ душата. Така напримеръ, душевна любовь се проявява, и е почти мѣстото на любовьта. Това е именно братската любовь.

А самосъзнанието е нѣщо повече. Самосъзнанието, действува и се проявява, като сила въ ума.

Тукъ вече човѣкъ се самосъзнава, и и заставя себеси, като се абстрахира отъ всички обекти, и идва въ дълбините на себеси, на своето вътрешно азъ и прави усилия да разреши този проблема. тукъ човѣкъ разбира и прави разлика отъ добро и зло, и го направя себеси, посрѣдствомъ добра волята. Понеже тукъ волята е твърда, и заради това самосъзнанието се проявява, като сила въ ума, понеже умътъ е просвѣтленъ тукъ.

Тукъ човѣкъ проявява любовьта съзнателно, и се жертва съзнателно и е готовъ да защити една кауза на свои-идеитѣ съ жертва.

Учн. Л. 22 на Специаленъ окултенъ класъ II година.

4 VI 1924 г. Варна

Разликата между съзнание и самосъзнание

Съзнанието е функция, една идея въ проектъ, една сила неизползувана.

Самосъзнанието е приложение на идеята и използване на силата разумно.

4 V 941.

Ефтов

Тема

Съзнание и самосъзнание

Когато бъди съзна-нието въ човека
той почва да чувства че е силенъ
не има некой сила която го ръково
ди тогава той се взира по дълбо
ко в нещата тогава той се вслуш
ва в божественото и изпълнява
всичко което казано Великата Кни
га на Бога А самосъзнанието кото
бъди човекъ мисли че каквото роди не
говата глава само тое верно и не
изка никакви мнения отъ хората
по умни и по издигнати

Разликата между съзнание и самосъзнание.

Разликата е следната: Съзнание притежаватъ всички същества, а самосъзнанието го притежаватъ само чисти, пробудили се птвъдщи, разбрали смисъла на живота и подвизаващи се въ единъ святъ и чистъ животъ при стремежа си къмъ Бога.

4 Май 1924 год.

Варна.

Разликата между съзнание и са-
мосъзнание,

Съзнанието и самосъзнанието ра-
ботятъ едноврѣмено — разликата е че
самосъзнанието, проумява нѣщата
и ги опрѣдѣля.

Разлика между съзнанието и самосъзнанието

Съзнанието е разбулването на спящия духъ въ материята, то е, процесъ, който е светлина.
Самосъзнанието е Дейността, на духа вътре въ този процесъ.

№

Разликата между съзнанието и самосъзнанието.

Съзнанието е нѣщо абсолютно, единъ барометъръ, по който можемъ да градуираме степеньта на нашето самосъзнание, до колко то е въ хармония съ великото, абсолютното съзнание.

Самосъзнанието, въ своята отрицателна проява, довежда човѣка до гордость, тщеславие, надменность.

Самосъзнанието и съзнанието сѫ двата фокуса на всемирната елипса, чийто афе́лий е подсъзнанието, а перихе́лий е свръх-съзнанието.

Самосъзнанието е първата стъпка на еволюцията на човѣка, прѣходътъ отъ подсъзнанието къмъ съзнанието; съединителното звено между физическото поле и ментала.

Варна, 26 IV 1924 год. Ивко

Разликата между съзнание и самосъзнание.

Да имашъ разбирания за Великото, значи да го съзнавашъ, а самосъзнанието ще рече да охарактеризирашъ себеси.

[illegible]

Варна

6. априлъ 1924.

Разлика между съзнание и самосъзнание

Обективно разглежда света съзнанието, а субективно-самосъзнанието.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието.

Разликата между съзнанието и самосъзнанието е това че въ съзнанието ние съзнаваме че ставатъ ~~нѣкои~~ невестни промени въ насъ.

А самосъзнанието, ние усещаме, че нѣкои постѫпки сѫ прави, а нѣкои не сѫ.

Разлика между съзнание и самосъзнание.

Съзнание ще рече знание т. е. да имамъ онова положително знание за истинитѣ които да почива върху опитноститѣ на човѣка.

А самосъзнанието се отнася къмъ познаване себе си, да се самосъзнаешъ като велико малко въ което сѫ вложени всички сили и възможности за да постигнешъ това което истински пожелаешъ

И пъкъ съзнанието се отнася къмъ нормалното знание на човѣка, да знае какъ да постѫпва и се справя съ всички прояви на живота.

А самосъзнанието да познае себе си.

Разликата между съзнание и самосъзнание.

Процеса при който всеки индивидъ може да схване своето истинско азъ, направо да го опознае съ неговитѣ положителни и отрицателни прояви - наричаме самосъзнание.

Съзнанието, не е нищо друго освенъ схващане на предметитѣ, явленията и състоянията вънъ насъ.

Резюме на темата: „Разлика между Мъдрость и Знание".

— • —

- Мъдростьта е Божественно знание.
 Знанието е човѣшка мъдрость.
- Мъдростьта е пъть-творителка къмъ Божественното.
 Знанието — гради къмъ човѣшкото.
- Мъдростьта е вѣчна; знанието — временно, преходно.
- Мъдростьта — свѣтлина на слънце;
 знание — свѣтлина на свѣщь.
- Мъдростьта — качество на душата;
 знанието — качество на ума.
- Мъдростьта — подразбира Висшия порядъкъ въ природата, обектъ на сърдцето, ума и разумната воля.
 Знание — това сѫ опититѣ въ обектив. и субективния свѣтъ.
- Мъдростьта е смирение, кротость, търпение, незабелязване чуждитѣ погрѣшки и недостатъци, освѣнъ своитѣ.
- Знанието безъ мъдростьта има обратнитѣ качества.
- Мъдростьта е творческа сила, тя гради.
 Знанието — това е градивния материалъ.
- Познаване природнитѣ закони е предметъ на знанието, а разумното имъ прилагане въ живота — е предметъ на мъдростьта.

Юний 1924 год.
Варна.

Разлика между мъдрость и знание.

Знанието разширявя, обгръща човѣшката мисъль, дава и еластичность да разбира живота въ неговата пълнота.

А мъдростьта коригира, опрѣдѣля живота точно по неговата пълнота.

Съ една речь, знанието е свѣщь която ни води къмъ свѣтлината на мъдростьта.

мъдрость, значи свѣтлина, мярка на всички нѣща.

15. VI. 1924 год.

Варна

Тема: „Разлика между мѫдрость и знание".

Мѫдростьта е Божествено знание;
Знанието е човѣшка мѫдрость.

15. V. 924 г.
Варна.

Разлика между знание и мъдростъ.

Знанието е качество на умътъ, а мъдростьта качество на духътъ

Съ умътъ познавамъ есенцията на нещата, а съ духътъ тѣхната същина

Да знаешъ ще рече да имашъ познания върху земята, а да си мъдъръ, да си прѣживялъ този земниятъ и имашъ опитности върху него.

Тема

Разликата между мъдрость и знание

Мъдростьта твори, а знанието гради

Разлика между мъдростъ и знание.

Познаване природните закони е предметъ на знанието, а разумното имъ прилагане въ живота – е предметъ на мъдростьта.

А. Димитровъ.

Разлика между знание и мъдрость.

Знанието не е мъдрость.

То става мъдрость, когато се опита, когато се живѣе, когато се втъче въ човѣшкия духъ.

Знанията сѫ само трупила и ако не се асимилиратъ чрезъ живѣне, трудъ и страдания и така да се превърнатъ въ мъдрость, тѣ обременяватъ човѣка, като попадатъ въ услуга на низкитѣ му наклонности.

Мъдростьта е висша способность: тя включва въ себе си знанието, когато знанието не подразбира още мъдрость.

Разликата между мъдрость и знание е тая че мъдростьта е творческа сила, тя гради, когато знанието може да бъде най-много градеженъ материалъ.

Разлика между мѫдрость и знание.

Мѫдростьта е смирение, кротость, търпение, незабѣлѣзване чуждитѣ грѣшки и недостатъци, освѣнъ своитѣ. А знанието безъ мъдрость има обратни на мѫдростьта качества.

Разлика между „знание и мъдрость".

Знание подразбирамъ фактитѣ, и опититѣ, на ума, въ полето на субективния свѣтъ.

Мъдростъ, подразбирамъ. Вишия порядъкъ въ природата, обектъ на сърдцето, ума, и разумната воля.

Разликата между Мядростьтѫ и знание

Мядростьта е на душята тя е носителка на свѣтлината.

Знанието е на ума проявление на човѣку като

Разликата между мъдростьта и знанието.

Мъдростьта включва в себе си знанието но не и обратното. Знанието е ограниченото а мъдростьта неограниченото.

Единъ човѣкъ може да знае много но да не бъде мъдъръ и обратното.

Разлика между мъдрость и знание.

Разликата между мъдрость и знание е следната:
Мъдростьта е която определя формитѣ, дава начинъ методъ да се получи знанието. А знанието прави опититѣ — материала въ който се проявява мъдростьта.

Кънчо Л. 28-а на сп. окл. кл. II гр.
15 VI 1924 год. Варна

Размика между мѫдростьта и знание.

Знание безъ мѫдрость не може да получи това душевно разположение, защото истината се изразява само чрезъ мѫдростьта. Мѫдростьта внася свѣтлина въ умътъ, а свѣтлината знание.

Разлика между мѫдрость и знание

Знанието е относително и въ разнитѣ случаи то бива положително и отрицателно.

Мѫдростьта винаги е положителна.

Безъ знание не може се постигне мѫдрость, мѫдростьта е необходима за знанията за да ги канализира.

Тодоровъ

Варна

Юний 1924 год.

Тема

Разлика между мъдростьта и знанието

Разликата е слѣднята мъдростьта е качество на душата а знанието е качество на умъ Мъдростьта е Божественото у човѣка а знанието е Человѣшко Само единъ свѣтъ и чистъ по душа човѣкъ може да притежава мъдростьта а знанието всѣкий който има условия може да се домогне до разни училища и да добие знания

Разликата между Знание и Мъдростъ –

–Знанието е обширен сбор от познания, в които има приложени и не приложени идеи, обаче няма още отражение в развитието на цялостно-светлото; твърдо-полезно; вселенско и вечно.

Мъдростьта е оная светлина в която знанията като приложение вече имат резкостъ: като вселенната-вечностъ; ползата на едното в Общото и ползата на Общото в едното; Светлината в периферията - прави в центъра и светлина в центъра с лъчи към периферията

Разликата между знание и Мъдрость

Да имашъ знание значи да имашъ богатство, а да бъдешъ мъдъръ значи да умеешъ да употребишъ това богатство

Знанието е временното, Мъдростьта вечното

Знанието е спечеленото, а мъдростьта тая способността която печели.

Този който има знания значи притежава бои, цветове, а този който е мъдъръ умее отъ тия бои да рисува

Знанието имат отношение къмъ умътъ а Мъдростьта къмъ Интуицията. Човекъ може да има знания а да нема Мъдрость и обратно.

— . —

Разликата между Мъдроста и знанието
е тази че Мъдроста е пътя, и
творителка към Божественото
А знанието създава и уреди към
човешкото.

Резюме

Разлика между прилежание и трудолюбие.

Трудолюбивия човѣкъ неуморно работи, той е готовъ винаги да отслужи, физически проявява, създава условия, основа за неговото прогресиране, то опрѣдѣля неговата самостоятелность да има упование и вѣра въ себе си. то е повече вѫтрѣшенъ пламъкъ на индивида, той се рѫководи отъ своето сърдце отъ любовь къмъ дѣйность.

Трудъ разумно подрѣденъ, обмисленъ и съ система - това е прилежание.

Прилежанието пристѫпва къмъ дѣйность даже и безъ да има нужното настроение, води се отъ ума и волята, той е винаги вниматеденъ възприемчивъ, донѣкѫдѣ се придобива чрѣзъ разработване.

прилежанието е качество на добрия и разуменъ ученикъ то се отнася до неговия моралeнъ и умственъ животъ, той е смиренъ и благороденъ, сроденъ съ извѣстна работа идея или нѣкое друго изкуство.

Разликата между прилежание и трудолюбие

Прилежанието отъ трудолюбието се отличава отъ това съ силна воля която не допуска никакви отлагания и понася всички трудности на живота

Ив. Велева

Разлика на прилежание
и трудолюбие.

Трудлюбивия човекъ винаги
се стреми да осъвършенства
работата въ най красивата
имъ ворма А прилежание
то е образеца на работа
та която е извършена.

Разлика между приложение и трудолюбие.

Приложението е ~~тръ~~ последователенъ, постояненъ трудъ ~~за~~ постигането на известна цель.

Трудолюбието е желание, характерно у човѣка да работи неуморно и съ любовь къмъ труда безъ определена цель.

И така приложението е минало действие а трудолюбието настояще.

Разлика между прилежание и трудолюбие!

Прилежанието е качество на добрия и разуменъ ученикъ, що се отнася до неговия моралень умственъ животъ, той трябва да бъде исправенъ спрямо себе си, да е настойчивъ за да се учи.

Трудолюбието пъкъ е неговото физическо проявление създаване условията, основата за неговото прогресиране, що определя неговата самостоятелность, да има упование и вяра въ себе си, що трябва да бъде качество на всеки индивидъ за да бъде полезенъ както за себе си така и за другите. отъ него се определя дѣйността му за добро.

Само трудолюбивиятъ се радва и ползва отъ благата на природата и всичко необходимо за живота му. И само прилежния ученикъ има право да се ползва отъ богатството

и тайнитѣ на живата природа.
И тъй разумнитѣ и прилежнитѣ ученици се учи, а добритѣ се труди.
Само прилежния ученикъ има успѣхъ и само трудолюбивиятъ може да почне да направи едно добро. —

Б.

Разлика между прилежание и трудолюбие.

Прилежанието е плодъ на любовьта а трудолюбието на мѫдростьта

[illegible]

Варна
20 VI 1925.

Разликата между прилежание и трудолюбие.

Разликата между прилежание и трудолюбие. Прилежание, човѣкъ съ поведение внимателенъ къмъ всичко бързо възприемчивъ къмъ знания.
А трудолюбието човѣкъ съ воля който работи мъчейки да постигне извѣстна цѣль въ живота.

Разлика между прилежание и трудолюбие.

Ако единъ човѣкъ проявява извѣстно постоянство въ работата си, въ своите занимания безъ да гледа дали въ даденъ моментъ му е неприятно, но гледайки какво неговия умъ му казва че всичко това така трѣбва да бъде за този човѣкъ казватъ че той е прилеженъ. А човѣкътъ на трудолюбието се отличава по своята любовь къмъ работата къмъ каква да е работа само и само той да не е бездѣятеленъ. Трудолюбивия човѣкъ се импулсира отъ своето сърдце отъ любовьта къмъ дѣйностьта а не толкова отъ разума и волята. Когато прилежния ще пристъпи къмъ дѣйностьта даже и безъ да има вътрешно настроение води се отъ ума и волята.

Михаилъ.

Разлика между прилежание и трудолюбие!

Прилежанието е усилено внимание къмъ работата, която се прѣподава, а трудолюбието е готовъ да изпълни работата която му е прѣподадена

20 · II · 1925 г.

Р.

Разликата между прилежание и трудолюбие.

Прилежния човекъ е смиренъ съ благороденъ характеръ, който се стреми да се издигне до висши знания.

Трудолюбивиятъ човекъ не си щади труда, той е готовъ винаги да услужва и неуморно работи.

Разлика между трудолюбие и прилежание

И двѣтѣ сѫ качества на волята и се толкова приближаватъ, че едва ли не съставляватъ двѣ скупени стрѣки на съзнателния животъ.

Който се труди — той се не чуди; който залѣга — нему всичко прилѣга. Прилежанието донѣкждѣ се придобива чрѣзъ разработване, а трудолюбието е повече вѫтрѣшенъ тласъкъ на индивида. Антиподътъ на трудолюбието е мързельтъ, отъ който сѫ обхванати съврѣменнитѣ окултисти; противното на прилежанието е непохватностьта, съ която пъкъ обикно сѫ надарени претенциознитѣ, надути фарфарони, късокрили окултисти.

Съ трудъ и прилежание, вѣрвамъ, да обновимъ свѣта, но не сам' с' пѣсни, молитви или пъкъ съсъ астрални воювания, психически кражби, духовни убийства и т. н.

Варна
19 II 1925 год. 9 1/2 ч. в.

К. Тодоровъ

Разлика между прилѣжание и трудолюбие. 14 л. III г.

Прилѣжанието е единъ плюсъ къмъ трудолюбието.

Трудъ, разумно подрѣденъ, обмислѣнъ и съ система — това е прилѣжание

А само трудолюбие, то може да бѫде и една несистемна работа, дѣто казватъ едно за главата друго за краката. (каквато е моята).

Разликата между Прилежание и Трудолюбие.

— Прилежание имаме, когато работата с която се занимаваме ни се подава и ние проявяваме известна сръчность.

— Трудолюбието е постоянстванието в известно полезно направление.

Постоянството води към сръчность, т.е. трудолюбивите любят да бъдат прилежни.

— Трудолюбие с постоянство е основа на всяко прилежание.

Разлика между „Прилежание и трудолюбие“

Прилежанието е свойствено качество на сър-
дцето, Прилеженъ човѣкъ, значи: човѣкъ който
е сроденъ на извѣстна работа идея, или нѣкоя дру-
го изкуство, тамъ се проявяватъ чувствата.
Когато въ трудолюбието волята. Тру-
долюбивия човѣкъ е производителенъ. Понеже
взема участие и ума, Когато прилежания
е повече на системата, естественото.

14 тема.

Зен.

Резюме на темата

„Предназначението на гръбначния стълбъ"

Гръбначния стълбъ е главната опорна точка на цялото ни тѣло. Благодарение на него маса животни на физическия свѣтъ (каквито сѫ и хората) могатъ безъ затруднение да се движатъ. Самата му структура е така нагодена, че позволява, лекость, леснoподвижность и гъвкавость на (за) тѣлото. Въ нѣкои животни той е чрезмѣрно развитъ, че имъ служи даже при ходенето — напр. змията. Гръбначния стълбъ е центъръ и хранилище на симпатичната нервна система и главна свръзка междуъ краищата на тѣлото; също, той е и пазителъ на равновесието въ правоходящитѣ животни.

Н. Петров

Варна

1. III 1925 год.

Разлика между гордость и щеславие.

и ползата отъ тѣхъ

Както учительтъ ги опрѣдѣли, гордостьта е порокъ на ума, а щеславието - на сърцето

Въ такъвъ случай хората на науката, понеже тѣ работятъ въ умствената область, и които иматъ нѣкои малки придобивки, направятъ нѣкои нови открития, тѣ се гордеятъ, като мислятъ че само тѣ могатъ да направятъ това.

А военните са пъкъ хора на щеславните чувства. Те като се биятъ съ нѣкого и го победятъ въ тѣхъ изпъква една щеславна гордость.

А ползата отъ тѣхъ каква може да бъде? За пр. единъ горделивъ човѣкъ, понеже иска да бъде пръвъ въ ако го впрегнешъ на нѣкоя работа, то ще употрѣби всички усилия за да я свърши пръвъ.

и цеславнията човѣкъ и той така постъпва
И той прилага всички усилия да я свърши за да
го похвалятъ. И тѣй полза може би има, но
ако умѣе нѣкой да ги впрѣгне въ нѣкоя работа
полезна за човѣчеството.

А. Димитровъ.

Разлика между щестлавие и Гордость.

Понеже учителя толкова много свѣтлина хвърли съ лекцията си върху щестлавието и Гордостьта че каквото да кажа за тѣхната разлика всичко ще може да се намери въ горе казаната лекция

Само нѣколко думи ще кажа за добрите и лоши страни.

Добрата страна на щестлавието е че личностьта която е щестлавна въ желанието си да блѣсти, да покаже своите съкровища да знаятъ за него той работи надъ много и полезни неща

Лошата страна, е че човѣкъ показвайки своето богатство бива често обиранъ и умътъ вече не се храни, а личностьта чувства отзадъ на главата.

Само въ единъ случай щестлавието може да ни издигне до небеса. именно: Колкото силно желаешъ личната си слава толкова да желаешъ

Бодрията слава.

Добрата страна на гордостьта, че тя прави човека мълчаливъ и понякога твърдъ и издържливъ на големи страдания.

а лошата страна е човекъ оглупява и се смалява. - и изгубва и чувдата и своята любовь.

~~ако~~ Гордостьта да се прилага само когато човекъ е нещастенъ, при съблазни-искушения. Има едно окултно правило Само когато си оплютъ, подигранъ беденъ изоставенъ, нещастенъ Само тогава можешъ да бъдешъ гордъ въ страданието си казва това окултно правило, а когато си богатъ, съ приятели, здравъ, силенъ уменъ трѣбва тогава да си смиренъ.

На еврейски думата гордость се превежда съ върхъ значи човекъ който иска да ~~стърчи~~ се издига като самотенъ върхъ, но тамъ е студено.

Само Божията Любовь
е Любовь.

Михаил.

Разлика между гордостьта и щеславието

Гордиятъ мълчи, щеславниятъ протяга своята ръка.

Щеславниятъ е по-лесно достѫпенъ. Гордиятъ и щеславниятъ поставятъ себе си въ центъра на положението, което заематъ. И гордостьта се характеризира като движение отъ периферията къмъ центъра а щеславието отъ центъра къмъ периферията

С.Б.М.Е.М.

Гордостьта и щестлавие.

Гордостьта е качество на ума на личностьта, на учените но не и на разумните и мъдри хора. ражда се отъ превъзмерното самоуважение.

Ползата отъ нея е малка но вредата е доста голяма.

Той е складъ на скъпи богатства но никой не се ползва отъ тѣхъ, има знания но само за себе си, затова чѣкъ ще разпознава въ него егоизма и завистьта.

Той прилича на единъ голъ и студенъ планински връхъ който пази всичко въ себе си но нищо не дава.

Той е човекъ упоритъ, своенравенъ безполезенъ къмъ другите, грижи но само за себе си, ползата му е повече лична отколкото обща. само привлича

Щестлавието е качество на сърдцето на чувствата, и модно, на превзетия и външенъ блѣсъкъ, на преувеличенията и хвалбите, да минавашъ за

такъвъ какъвто не си; да свѣт-
тишъ съ чужда свѣтлина като
огледалото. И всичко това само
заради доброто мнение уважение
и почитание на окръжающитѣ.

Това е лицемерие, какво мо-
жешъ да искашъ отъ една
такава тщеславна птица,
като пауна който само се
се перчи.

Вредата не е голѣма но и пол-
за липсва но само заблуж-
дение и губене на енергия на-
празно. Лошата страна
е че това нѣщо има цена
да го види на другитѣ.

И нии не сме ли същия като
казваме че нашето учение е така-
ва и такова, че всичко знаемъ
и можемъ, но още не сме това
което трѣбва да бъдемъ, но са-
мо наглѣдъ красиви и привидно
мъдри.

Разлика между гордость и тщеславие.

Гордостьта е празенъ класъ, който може да стърчи и амплитудитѣ на неговитѣ движения, причинени отъ вѣтроветѣ, сѫ по-бързи и по-чести. Горделивиятъ човѣкъ много се вълнува; той не търпи да знае нѣкой повече отъ него: ако е по-вещъ не отстѫпва, а акo не знае, пакъ не отстѫпва, но страни вече за винаги отъ тамъ. Горделивиятъ човѣкъ — това е единъ пуякъ. Гордостьта придружена съ лицемѣрие е доста ужасна — тя руши; такава гордость се съгласява на всичко до като завземе трона и тогава се проявява (това е кухъ, но не високъ класъ), когато свободно проявената гордость съвсѣмъ не е опасна — всѣки я вижда и я знае, защото тя е високъ класъ.

Тщеславието пъкъ е паунъ. Той има красота и парадира съ нея. Такива хора се задоволяватъ само съ единъ подвигъ, за който цѣлъ животъ се подхранватъ само съ това: да слушатъ похвали или сами да говорятъ за отдавна забравения си подвигъ. Старитѣ хора сѫ тщеславни, а младитѣ самонадѣяни или почти горделиви. Тщеславие безъ гордость не може, а въ гордостьта може да липсва тщеславието. Песимиститѣ сѫ горделиви; Ницше, Ибсенъ, Шатобриянъ сѫ горделиви, надмѣнни, сурови, волеви, строги, категорични; оптимиститѣ пъкъ биватъ откровенни и по-често тщеславни.

Чрѣзъ тщеславието се спечелва гордость. Пѣтельтъ е гордъ — кокошката тщеславна. Гордостьта прави човѣка непристѫпенъ — това е нейното добро качество.

Гордостьта винаги е придружена съ смѣлость, рѣшителность и воля — това сѫ все силни, потенциални енергии, които биха се прѣвели за много по-благородна работа въ различни направления.

На единъ тщеславенъ човѣкъ би могло да се разчита — защото той е откровенъ и нѣма никаква злоба въ сърдцето си — той е услужливъ, кавалеръ въ пълната смисъль на думата. Такъвъ човѣкъ впрегнатъ на работа би далъ отлични резултати, когато горделивиятъ човѣкъ ще манкира.

Горделивитѣ сѫ мързеливи — тщеславнитѣ пъкъ сѫ енергични.

Гордость безъ прѣдметъ и тщеславие безъ основания сѫ глупость.

Гордостьта приучва човѣка къмъ прѣзрѣние на хората — тя е тиранинъ!

Тщеславието ражда бъбрици!

Варна

7/8 февруарий 1924 год.

Разликата между гордостьта и щеславие.

Гордостьта и щеславието сѫ едни отъ най-опаснитѣ съблазни, които се явяватъ у хората подъ най-различни форми.

Гордостьта е чувство да надценяваме себе си и предпочитаме предъ всички останали, а щеславието е – да желаемъ да блестимъ и се харесваме, да изпъкнемъ предъ хората.

Гордостьта е повече пасивно чувство, а щеславието активно.

При гордостьта човѣкъ вреди повече на себе си, а при щеславието освѣнъ на себе си той пакости вече и на другитѣ.

И двѣтѣ чувства, обаче, вървятъ рѫка за рѫка и заради туй горделивия е и щеславенъ и обратно, като обикновено едно отъ двѣтѣ чувства е по-силно.

При гордостьта човѣкъ е въ своята точка на замръзване, а при щеславието той е лишенъ отъ възможностьта да прави истински добродѣтели.

АДК

За човѣка на егоизма гордостьта и щеславието може да иматъ ~~полза~~ смисълъ и полза, обаче за истинския алтруистъ и двѣтѣ тия чувства може да бѫдатъ само врѣдни..

Тема

Признака на Гордостьта и Тщеславието тѣхната полза и врѣда.

Забѣлѣзано е хора горделиви тѣ вън-
шно изглеждатъ много скромни тѣс
хора мълчеливи само съ погледа си, из-
глеждатъ всичко окръжающо. А хора
тщеславни тѣ обичатъ да се хвалятъ
всѣка една вещь която принадлежи
на тѣхъ тѣ ще се произнесътъ че е нѣщо
необикновено че само тѣ можетъ да
го притежаватъ. Врѣдата отъ
тщеславието е слѣдната извести
кръвни телца въ главата натрупватъ
се въ задната часть на главата и
не може достатъчно храна да отиде на
предната часть на главата за да може
да храни мозъкъ. Врѣдата отъ гордость
та е слѣдната не човѣкъ горделивъ

може да стане невежа тя е една бо-
лесь която руши здравето Ние
не трябва да не даваме поводъ или да ги
храним но трябва да трансфо-
рмираме тези енергий въ свѣтли
мисли и идеи.

10. II 1924 г.
Неделя

10/II 924 год.

Разликата между гордостьта и щеславието, и ползава отъ тѣхъ.

Горделивия е далечъ отъ Бога, щеславието е далечъ отъ истината, гордостьта е лошъ навикъ, горделивия човѣкъ е непокоренъ той винаги страда. Щеславието прави човѣка глупавъ, резултата отъ тѣхъ съ винаги не добри, но едното въ една форма, другото въ друга, отъ тѣхъ нѣма полза те може да служатъ като урокъ да се учимъ, и не бъдемъ такива.

С. Б. Л. Е. Л.

Разликата между ще-славието и гордостьта

Щеславието това е ~~качество~~ порокъ на сърдцето, гордостьта е ~~каче-ство~~ порокъ на ума.

Онзи който се обижда той е щеславенъ, той е чуствата а онзи, който е горделивъ той има знания, и вследствие на това, той е има мнения за себеси че е ученъ не счита другитѣ хора, и не проявява своята любовь той я прикрива и дава такова.

Щеславниятъ говори той е нежен в отношение тѣси любовь другитѣ за да любятъ и него.

Кл. I. 15а 1924 г. 9/II Варна

Разликата между гордостъ и щеславие.

Гордостьта е глупость. Гордитѣ хора считатъ само себе си за по добри и по горни отъ другитѣ. Хората се гордеятъ съ туй отъ което трѣбва да се срамуватъ, гордеятъ се съ богаство слава и почесть.

Щеславие е да вършишъ туй което вършишъ не за тѣлото си и за душата си, а само за да получишъ удоволствие отъ хората.

Много злини правятъ хората на себе си заради плътежитѣ си прищевки и още повече злини правятъ за да ги хвалятъ хората, за хорска слава.

2

Тѣло

Разликата между гордость и щесловие

Гордоста е атрибутъ на голѣмия егоизъмъ много
егоиститѣ хора съ и горди, горделивия живѣе
само за себе си, и има винаги по високо мнение
за себе си отколкото за другите, той иска
да бѫде първъ въ всичко и да бъде почитанъ отъ
всички.

А щеславието е атрибутъ на голѣма завистъ
щеславния човѣкъ завижда когато гледа че
некой върши нѣщо, велико нещо хубаво, той
иска всичко хубаво и чудновато да излезе все
отъ нѣго, той иска да нѣма по уменъ и по великъ
отъ нѣго, той иска винаги да блести и да го *
посочватъ съ прьстъ и да го хвалятъ.

И тъй ползата отъ гордоста събира спорните
а вредата е че задържа всичко за себе си и
не оставя да се ползва други отъ нѣщо.

* а ползата отъ щеславието е въ важната
че се стреми да добие всичко и задоволи

всички
А вредата е следната че спъва всички други
които биха проявили по голѣма активность
и нека всѣкой него да излезе.

10 II 924 г

Неделч.

Разлика между
Гордость и щестлавие

Забелязва се, че горделивитѣ хора иматъ голѣмо мнение за себе си, тѣ искатъ да знаятъ повече отъ другитѣ, да нѣма други като тѣхъ много не говорятъ тѣ сѫ твърди упорити. хора, които сѫ горделиви духътъ бѣга отъ тѣхъ, колкото идеаленъ да е такъвъ човѣкъ горделивъ ли е обаче въ него нѣма влага, нѣма топлина съ която да стопли човѣшкитѣ сърца той е сухъ, но благодарение на неговата твърдость той ще облагороди слѣдъ врѣме едно велико търпение.

Щестлавниятъ човѣкъ се отличава отъ горделивиятъ, по това: че той иска туй което знае на всички да го каже, обича да се хвали, той е мекъ прѣувеличава нѣщата учи хората като мисли, че знае всичко, губи морално понеже обича да се хвали въ него се развиватъ егоистични чувства, но слѣдъ врѣме благодарение на неговата мекота той ще дойде до крайния прѣдѣлъ на своя егоизъмъ и ще поправи щестлавието въ смирение.

10.II.1924 г.

Варна.

Разлика между гордостьта и щеславие

Щеславието — преди всичко иска нещо да важи и представлява, като ламти за почести и се стреми за лично отличие. — Та гордостьта иска да бъде нѣщо тогава, ако може и нѣщо да важи, затова тя подържа онова към което се стреми. Тя презира похвалитѣ на маловажнитѣ, а дири само мнението на избранитѣ.

Ив. Велева.

Разлика между Гордоста и Щеславието.

„Казано е че Гордоста е качество на ума, а щеславието качество на сърцето."

Психологически азъ определямъ разликата тъй: Гордостьта е утайка на мъдростьта. А щеславието утайка на Любовьта.

10. II. 1924 г.

Б. Д.

Гордость и щестлавие.

Да се гордѣе човѣкъ значи да придава цѣнность на туй що не е цѣнно, и да забравя дѣйствително цѣнното. Човѣкъ се възгордѣва, когато започва да забравя Бога, т. е. забравя че Богъ е въ всичко и всичко е въ Него; разбира се, тогава идватъ страданията и тѣ научаватъ човѣка да не забравя Бога.

Щестлавието, ~~също~~ е една тънка проява на човѣшкия егоизмъ; човѣкъ изисква да го хвалятъ когато му се струва, че спечелвайки благоразположението на ближнитѣ си, ще може да придобие повече изгоди отъ тѣхъ; — тази е забулената страна въ щестлавието, която често пѫти човѣкъ не вижда; разбира се при такова едно

положение идватъ такъ страданията, които отравятъ работата.

Гордостьта и честолюбието отвличатъ човѣка отъ безкористната му дѣятелность и изгонватъ любовьта къмъ ближния отъ него. —

Варна, 10. II - 1924 г.

(К.)

Разликата между Гордостьь и Щеславие.

Гордиятъ мисли, че е надъ всички, а щеславния че е предъ всички —

Гордостьта презира правдата и достоенството —

Щеславието ненавижда справедливостьта предимството.

Гордостьта дава стремежъ къмъ качеството —

Щеславието — къмъ количеството —

Разликата между тия слабости е голяма, но тя като лоши качества, често и се срещатъ дори и във единъ и същи субектъ — биватъ резки, само че едното е винаги по силно за сметка на другото.

Разлика между щесловието и гордостьта

Измежду многото черти на човешкитѣ характери, изпъкватъ нѣкои подобни щеславието и гордостьта, които рѣзко се различаватъ единъ отъ другъ.

Щесловния човекъ е готовъ въ всеки моментъ да изтъкне всичко що го възвисява. Той въ всеки моментъ, обезценявайки своитѣ: чувства, мисли, желания и дела, може да накърни честьта нѣкому безъ да му прѣчи не съвестьта и мнѣние околнитѣ.

Съвсемъ обратно може да се каже за горделивия. Той мълчи даже когато и нетрѣбва, защото съ това иска да докаже че своето достоинство, което предъ психолога се смѣта за глупость.

Гордостьта е продължителна измама и унижение на личностьта.

Гордостьта би било за всеки

ако съзнае че нема защо
да се гордее, защото въ
противенъ случай ще го
прави смешенъ. Умния
човекъ не се гордее.

Резюме:
Щеславието е подло,
а гордостта самоизмама.

Юнск.

Варна
10 февр. 927 год

Първата мисъль на човѣка -

- Защо е всичко това в което се раждаме -

З. Р.

Разликата между гордоста и щеславието

Гордоста това е човѣшкото озъ което-
се проявява въ човѣшкия умъ който вижто-
себеси за многопознаенъ
А щеславието е човѣкъ който ферати
срѣщето разни примѣвки

Първата мисъль, родена у човѣка.

Трудна е задачата на първата
мисъль. Роди ли се човѣкъ на земя-
то, той плаче. Защо плаче?
Защото прѣдъ него се изпречва
животътъ пъленъ съ мѫчнотии.
Въ него се ражда първата ми-
съль, че той трѣбва да прѣодолѣе
всички мѫчнотии, трѣбва да
поправи своите минали по-
грѣшки.

Първата мисъль у човѣка.

Да се освободи отъ затвора, въ който е влѣзналъ по силата на кармичнитѣ закони.

Първата Мисъль
Която Богъ е вложилъ въ човѣка

Да бѫде бѣзсмъртенъ като него.

А това е животъ веченъ да познаешъ Бога. И неговата пълнота.

Първата мисълъ родена въ човека.

Понеже окултната
наука твърди че какъ човекъ
е проектирана мисъль
отъ Промисъла на Бога.
По моето мнение, безъ
доказателства. е: когато
тази проекция се е облек-
ла въ материята, или
въ формата като човекъ;
наверно имало е факторски
елементъ. който го
е заставилъ да мисли за
„злото и доброто." Наверно
това е станало когато го
поставили въ рая. И е
пожелалъ Адамъ, да му се
даде другарка. Жената.

З.П.

Резюме на темата „Първата мисъль, родена у човѣка".

Трудно е да се рѣши въпроса относно първата мисъль родена въ човѣка. Човѣшката душа като реално проявява своя животъ въ разнообразието – и тукъ, че първата мисъль пораждана въ отдѣлнитѣ души не е могла да бѫде една и сѫща.

Ясно е прочее за всѣка душа, че за дойде до това да си зададе въпроса коя е първата мисъль породена у мене, тя е трѣбвало да дойде неминуемо свѣрза съзнанието, че тя е една жива мисляща душа, която трѣбва да се прояви. И първитѣ мисли, които тъй дълбоко сѫ били скрити въ всѣка душа и сѫ чакали тази душа да се самоосъзнае за да изявятъ своето сѫществуване сѫ повтарялъ различни.

Чуватъ се отговоритѣ: „Какво

съмъ била, какво съмъ и какво ще бѫда".
Чувамъ се да отговаря отъ друга душа. "Незаб-
равяй и ти си безсмъртна като Него
(Бога) и че живѣешъ вѣчно, и да познаешъ
този Богъ въ Неговата пълнота. — "Но
за да постигнешъ това, отговаря трета,
ти трѣбва да се освободишъ отъ затво-
ра, въ който си влѣзла по закона на
кармичнитѣ закони" и тъй освободе-
на ти ще придобиешъ абсолютната
свобода, пригласява четвърта, за да проя-
вишъ "Божествената Любовь" до-
пълня петата. — А проявлението на тази
Любовь е "да възлюбимъ Бога съ всич-
кото си сърдце, съ всичката си душа,
съ всичкия си умъ и съ всичката си си-
ла и да възлюбимъ ближния като себе
се чува ехото на нѣкоя освободена и ликую-
ща душа.

Първата проявена мисъль
въ човѣка

Да възлюби Бога
съ всичкото си сърце съ
всичкия си умъ съ всичката
си душа.

Първата мисъль, родена у „човѣка!“

е да реализира своитѣ желания.

2 III 924 Ефрем

Първата мисъль на човѣка

Първата мисъль на човѣка е: когато той си е самосъзналъ, че е мислящо същество. И за прѣвъ пѫтъ той е помислилъ че има умъ и може да мисли.

Къмъ Л. 17а II гд. на сп. ок. класъ.

24 II 1924 гд. Варна

Тема отъ II лекция. I окултен. класъ II година.

Отличителнитѣ черти на живота.

1) Една отъ най-отличителната черта на живота е че когато любовьта е плодъ, проявенъ, въ живота той бива музика.

2) Когато мъдростьта има пълна права въ живота, той е буденъ лъчъ за вечна душа.

3) Когато волята е хоронило въ живота, той бива творчески.

4) Когато скърбьта се проявява въ живота, той тогава е обремененъ и обещава тъмнота.

4 VI 1923 г.

Зайко.

„Отличителнитѣ черти на живота".

Живота това е разумното използуване на всичко божествено, което е заложено въ насъ и което използуване трѣбва да става съобразно природнитѣ закони. А отличителнитѣ черти на живота ще бѫдатъ: любовьта, мѫдростьта, истината, правдата и добродѣтельта, черти, които трѣбва да станатъ насѫщното въ нашитѣ мисли, желания, чувства и дѣйствия.

Варна, 4.XI.1923 г.

Отличителнитѣ черти на живота

Животъ значи проявление, започва съ раждане и трае вѣчно

Б. Г.

Характернитѣ черти на Живота –

— Живота е сила, която всичко прониква и е причината на това движение и разтежъ —

— Живота е това което ни заставя да мислимъ – а мисъльта добита във живота това е брилянта на душата.

— Живота е това което ни въвежда във градината на Твореца, за да го познаемъ като всеобемна сила във всичко и да се познаемъ като часть от всичко.

—

II лекция

Отличителнитѣ черти на живота

Всѣки знае или мисли, че знае какво нѣщо е животътъ, всѣки му сѫ извѣстни неговитѣ очевидни прояви.

Изглежда, че съвсемъ не е трудно да се даде опредѣление на понятието животъ. Но когато дойде човѣкъ да отговаря на този въпросъ, всѣкога се изпрѣчва прѣдъ него една високо недостѫпна стена, която не сѫ успѣли да я прѣвъзмогнатъ и най-тънкитѣ мислители.

Единъ великъ мислитель „Хербертъ Спенсеръ" пише голѣмо съчинение, но въ края на книгата той е призналъ, че не може да се даде точно понятие за „живота".

Въ енциклопедиитѣ живота се опредѣля като „живо сѫществуване", а единъ ученъ като „обща сума на явления, свойствени на всички живи сѫщества". Ако разгледаме капка застояла вода подъ микроскопа ще видимъ, че въ нея бързо се движатъ безчислено множество

дребни частички отъ които зак-
лючаваме, че въ капката вода
намери „животъ"

За отличителни черти на жи-
вота можемъ да вземемъ още. Егоизма,
Алчността, Себелюбието, Гордостта, От-
мъщението, Лукавството. Мило-
сърдието, Любовьта, Благостьта.

день четвъртъкъ. Б. Е. Л.
8 XI 933.
Димитровденъ.

Ефтимъ

Отличителнитѣ черти на живота е любовьта.

Учителя казва, имате ли любовьта Истината ще дойде, имате ли Истината живота ще дойде, имате ли живота започва растенето, развитието на сили способности, щастие, блага.

Ив. Велева.

I тема

Отличителнитѣ черти на живота.

Светлината е първата отличителна черта на живота, понеже безъ нея ние не бихме разбрали нищо отъ живота.
Нашитѣ петъ чувства ся петъ отличителни черти на живота, понеже тѣ ся пипалата сѫ които ние се долавяме до живота и разбираме неговата дълбочина широчина и височина.
А самата Природа, това божествено тѣло, тя е най отличителната черта на живота, понеже тя твори нашия животъ.

Стоина. XI. 3. 1923 г.

Отличителнитѣ черти на живота

Животъ – това е борба. Да живеешъ значи да мислишъ, да действувашъ и да се проявявашъ правилно. Не спазимъ ли това ние не живеемъ, а се мъчимъ.

Да живеешъ, защо? За идеалното, въ противенъ случай не е животъ.

Това, което можешъ да различишъ отличишъ този си животъ отъ другитѣ, е да го използвашъ за добро, а доброто въ свѣта е Богъ.

И. Александров.

Отличителните черти на живота.

Всичко което съдържа въ себе си животъ, то расте и се развива вечно. Значи отличителната черта на живота е растежа, развитието.

А. Димитровъ.

Отличителните черти на живота

Св мисъль, чувство и дейность
вечно движение. Когато мислимъ
чувстваме и се движимъ
ние съзнаваме че живеемъ.

III XI 1923. Г.

4 X 1923 год.

Отличителнитѣ черти на живота.

Отличителнитѣ черти на живота съ всички добродѣтели които трѣбва да притежаваме и прилагаме въ живота, тѣ сѫ — Любовь, Мѫдрость, Вѣра, Воля, Истина, Правда, Смирението, Милосърдието, защото живота е училище.

В. Петрова.

Отличителнитѣ черти на живота.

Животъ има тамъ гдѣто има свѣтлина; свѣтлината е хлѣбътъ на живота; свѣтлината е хармония, музика на същества лъчезарни, неуловима за насъ, която украсява съ вълшебни небесни мелодии цѣлата вселена и съ това прославя нашиятъ Отецъ Небесенъ. Музиката е хлѣбътъ на живота. Животъ има тамъ гдѣто има музика, хармония.

Хармонията е Божение. Основа на Божението е Чистата Жертва; жертва има тамъ гдѣто има Любовь, и Живота се явява тамъ гдѣто има Любовь. Безграничната Божия Любовь е Прѣчистата Дѣва-Майка на божествения Животъ.–

4. XI - 1923 г.
Варна

(ЖR.)

Отличителнитѣ черти на живота

1 Да обикнешъ Господа Бога твоего съ всичкото си сърдце, съ всичката си душа и съ всичкия си умъ.

2 Да обикнешъ ближния си като себе си.

3.XI 923 год.

Отличителните черти на живота

Любовь мъдрость. Истина

Любовьта сближава, мъдростьта смирява, Истината гради.

Тодорка Дикова

Характерните черти на живота.

Животътъ е идея-движение съ начало отъ единъ по-високъ свѣтъ. Той се отразява като промѣна на нѣщата отъ едно състояние въ друго. Всѣко нѣщо създадено веднажъ носи въ себе си животъ. Битието подразбира вече животъ. Въ физическия свѣтъ, както и въ кой и да е другъ свѣтъ, всѣко нѣщо, което влиза въ състава му, носи животъ въ една или друга форма, въ една или друга степень. Всичките различни прояви на животъ се отличаватъ по между си по насока, степень и интензитетъ, и все пакъ по сѫщность той е единенъ. Животътъ въ даденъ свѣтъ е приливътъ на енергии отъ единъ по-високъ свѣтъ, а при смъртьта имаме обратния процесъ на тия енергии – отливътъ. Животътъ изобщо е единъ непрѣстаненъ творчески процесъ къмъ идеала. Пѫтьтъ му е къмъ все по-голѣмо и по-голѣмо съвършенство, познатъ подъ името еволюция.

Н. Л. К. П. Б. Ч.

[signature]

Отлич. черти на живота

Живота това е най важното нѣщо на свѣта. Една отличителна черта на живота е, съзнателниятъ разуменъ животъ; какво се подразбира съзн. разум. животъ! Прилагане законитѣ съотносящи се до него (до човѣкътъ) използуване най рационално тѣ сили и закони за да има добри резултати, въ широко смисълъ разбира се. това е общо взето. а в подробности отл. черти: човѣкътъ трѣбва да има свѣтъл умъ за да има знания (за създаване добри органи,) чисто благородно сърдце, за добиване любовьта добротата и правдата широка душа да има неиз[illegible] вѣра [illegible] за да прилага на свѣта.

Това е отличителни черти на живота.

Кълчо II лекц II год. 4 XI 923 г. Варна

Отлечителните черти на
Живота.

Живота е непрекѫсното
растение и възмогване до
безконечностьта до сливане
съ <u>идеала на Бога</u>.

Отличителнитѣ черти на Живота.

Да живѣемъ съобразно съ Божественитѣ закони, защото Богъ е животъ, животътъ е непрекъснатото растене и развиване. Растящъ и узнавашъ живота на Бога и се усъвършенствашъ въ него.

В. П.

II лекция. II год: I о.к.

Общо резюме.

Отличителнитѣ черти на живота:

Най-отличителна черта на живота е: Събуденото съзнание като будящъ лъчъ за идея и движение. Постоянно гради отъ единъ по-висшъ свѣтъ великото училище, на висшите добродетели. Мисъль за животъ, обичь къмъ природата, чувство за музиката, любовь за свѣтлината.

4 XI 1923 год.

гр. Варна

27/IV 1924 год.

Ползата отъ съня.

Като си поспи човѣкъ почива чувства се бодъръ, умътъ става ясенъ, избистря се и тогава се работи съ нови сили, съ съня се трансформиратъ всички излишаци и ние се обновяваме.

Н. Л. К. Б. Л.

Ползата отъ съня.

Да си отпочинатъ изморенитѣ клетки на тѣлото, също и мозъчните, съ които е работилъ човѣкъ прѣзъ деня.
Прѣзъ врѣме на сънят човѣкъ черпи нови сили отъ природата, той се връща въ будно състояние пъленъ съ нови сили, пъленъ съ енергии, за работа.

13 IV 1924 год.

Ползата отъ съня.

Сънятъ е малка смърть.

Който спи въ живота и въ съня си спи. Въ съня има будность и заспалость. Който буденъ спи, за него има полза, а който спи въ съня си, за него полза нѣма. Също както и въ живота. Каква е ползата въ живота за будния? Той се учи и придобива опитности. Въ съня се учи, също само че училищата тамъ са други, много по висши отъ тия тукъ. И ако ние сме будни въ съня си, (което рѣдко се случва) ще се ползуваме много.

Ползата отъ съня.

Ползата отъ съня е тази, човѣкъ като спи толино врѣме подновява силите си, или както казватъ отпочива си.

А. Димитровъ.

Ползата отъ съня.

Ползата отъ съня е следната: човѣкъ отъ съня се почива при- вѣкне на спането. Добива т. е обновява силитѣ за следующия день, за работа. Освежава ума и пр. и по този начинъ обновява се човѣкъ и готовъ за работа.

Но и друго още може да постигне човѣкъ отъ спането.

Стига да има вѣра и воля да си види при времето на ляганепо си, може да работи въ астралния свѣтъ.

Къмъ Л. 22 II гд. 1924 г.

Тема: „Ползата отъ съня“.

—•—

Въ времме на съня нашето физическо тъло се запасява съ тази енергия, която то е изживило въ будно състояние. Но запасяване много зависи отъ това какъ ний спимъ.

Относно работата духовна, която ний вършимъ въ заспало състояние, тъзи, на които съзнанието не е будно - макко знаятъ; а за онъзи у които то е събудено и въ будно и сънно състояние - тази духовна работа се явява едно продължение при преминаването отъ едното състояние въ друго, а даже то може да става и по наше желание.

27. Априлъ 1924 год.

ч. Варна.

Ползата отъ Съня

Велика е ползата отъ съня
всѣки знае какво е състоянието
на оня човѣкъ който нѣколко деня
не си е отспивалъ добрѣ.
Сънъ е състояние въ което тѣлото
се снабдява съ нужните материали
за дѣйность. Много отъ органите спиратъ да работятъ
и нѣкои функции прѣставатъ.
духътъ има възможность да напусне
тѣлото и да отиде при разумни
сѫщества да се учи или работи
живота е единъ сънъ. Както нѣкой
е казалъ ние спимъ и сънуваме
че спимъ въ това спане сънуваме
въ време на съня всички сѫ почти
равни много вълнения спиратъ
много заблуждения, фантазирания
често противния става за малко много
ученъ, слабия силенъ, гладния ситъ.

— . —

Ползата отъ съня.

Сънътъ е психо-физиологически процесъ на отпочиване. При него имаме отдръпване на енергиитѣ, отливъ, а следователно и единъ вѫтрешенъ животъ.

Той отговаря на нощьта и е отрицателната страна на живота. За човѣка той е, като че ли, толкова по-кѫсъ, колкото е по-голѣма вѫтрешната му свѣтлина.

При все това сънътъ се явява като общъ законъ въ човѣка и животнитѣ, че дори засѣга и растенията. Цѣлата природа изобщо познава съня.

Вечерь всичко се чувства уморено, заспива, а сутринь като се събуди сѣща се бодро – съ нови сили и ведрина. До като сънътъ дѣйствува така обновително, освежително, ползата отъ него е отъ първа степенъ, иначе непрекъснатата умора би дѣйствувала само разрушително.

Сънътъ трансформира умората и изобщо отрицателнитѣ енергии натрупани презъ деня.

[illegible]

Ползата отъ сѫня

Тѣлото за да придобие своята изгубена енергия отъ дневния трудъ, нужно му е не само храна но и сънь значи сънятъ е необходимъ за тѣлото като храна.

Ползата отъ Съня.

Сънното състояние е отъ особенъ характеръ. То представлява миръ на загадкитѣ. Въ който миръ съзнанието на индивида е самостоятелно. Въ туй състояние всичкитѣ физиологически функций, умствената способность, мислевата дятелность сѫ въ отдихъ, та ползата отъ саня, е продължение на развитието на душата съ нови сили.

Ползата от съня

– След всяка почивка, работата, била физическа или душевна – е приятна –

– Всеки отделен ден – това е лист от книгата на нашия живот – Сънят – е обвързването на един ден във състояние на застой, във който се прави баланс – равносметка на изтеклия ден. На заранта с нови сили на чистия лист пишем новото, като резултата на старото ни подкрепя щото това писане бъде по-смислено – по-логично и разумно.

Ползата от съня е че в него става отпочиване на организма и едно разведряване на съзнанието.

Ползата отъ сънѧ.

Ползата е тая, че презъ време на сънѧ даваме възможность на тѣлото да си отпочине, и набави нови сили за нова работа.

Да спимъ за този свѣтъ, то значи да живѣемъ въ другия.

Презъ това време когато тѣлото спи и почива, тогава духовното у насъ е будно и работи, тогава съзнанието напуща тѣлото и отива да живѣе, да се учи и придобива опитности въ невидимия свѣтъ, и по този начинъ се развива и расте духовното въ насъ.

Споредъ степеньта и качеството на сънѧ можемъ да опредѣлимъ степеньта и височината до която се пробудило и повдигнало съзнанието у насъ.

Това ще стане до тогава до като проучимъ Божественитѣ закони, че да може съзнанието свободно да излиза и влиза въ своята черупка-

Ползата отъ съня.

Намъ ни е извѣстно какво, че презъ врѣме на съня, душата напуща тѣлото врѣменно. За нея не съществува нито пространство, нито врѣме. Въ кратъкъ срокъ, тя може да пребroди навсѣкѫдѣ и да се добере до много познание. Но това не е достатъчно! Да си помислимъ само за моментъ за ползата, която извличаме тукъ на земята съ физическото си тѣло, а колко по-вече презъ врѣме на съня — съ астралното си тѣло!

А за да можемъ да добиемъ тия познания и изпълнимъ приложението имъ тукъ въ физическия миръ, необходимо е съзнанието да отпечатва много здраво върху физическия мозъкъ всичко видено и прозрѣно. И всичко това не е тъй трудно, както ни се представлява на пръвъ погледъ, достатъчно е едно трайно робдене

на всички единъ индивидъ върху себе си.

Щомъто той приложи туй постоянно въ жи-
вота си, той самъ ще се убеди по бързо отъ
колкото по думите.

Н. Ел. Цветана

Тема

Ползата отъ съня

Ползата отъ съня е тази, че човѣкъ лесно може да си обяс-ни за съществуването на невидимия свѣтъ.. Чрезъ съновидения ставатъ; конт-акти и раскривания по бъдащето. и откровения.

Ползата отъ съня.

Сънътъ е който подържа тѣлото на човѣка, той е една почивка една храна за него. Човѣкъ когато спи той черпи енергия отъ ~~а от~~ Астралния свѣтъ.

6. IV. 924 г.

Ползата отъ съня.

Сънятъ ободрява и освѣжава човѣшката душа и тѣло. Той е единственото срѣдство да се расте духовно споредъ думитѣ на учителя. Сънятъ е едно изкуство трудно, но благодатно. Душата презъ врѣме на сънъ пѫтува, срѣща се съ други души, мѣстности изучава ги и се връща по опитна и по-увѣрена въ невидимото.

Ползата отъ съня

Презъ време на съня тѣлото си почива и придобива нови енергии за понататъшното му съществувание.

Варна

6. априлъ 1924.

Н. Т[illegible]

Ползата отъ съня.

Тогасъ, когато слънцето клони вече въ западъ и замиратъ последните лъчи на залѣзващето слънце — неволно човѣкъ почувствува една слабость, едно униние, една умора, една тягость и то тогава, когато е вече скрачилъ своя трудъ. Засѣня го крилото на умората, обвиватъ го теменужените вуали на лекокрилата дрѣмка и нѣкой приятель въ мигъ разпростира пъстна завѣса между всичко тукъ на земята и горѣ тамъ въ астрала, гдѣто духътъ отива да учи.

И спира напрѣгнатата сложна машина, склопва очи и се вдава въ лоното на трепетния сънь.

Сьньтъ дава отмора, влива новъ спасенъ жизненъ еликсиръ, възстановява силитѣ, подмладява и освѣжава морното тѣло.

Сьньтъ е единъ даръ; спокоенъ сънь иматъ добродѣтелнитѣ хора. Отъ съня се познава характера на човѣка.

Варна

Резюме: Ползата от сън

— Тялото си почива и набавя нови сили за новата работа.
— Придобива своята изгубена енергия от дневния труд.
— Сънят трансформира умората и отрицателните енергии натрупани през деня.
— Е продължение на развитието на душата с нови сили.
— Става освежаване на организма и едно прочистване на съзнанието.
— Тялото се снабдява с нужните материали за дейността.
— Етерното тяло се запасява с тази енергия, която е изразходвана в будно състояние.
— Душа се освежава и човек — обновен е готов за работа.
— Възобновява силите си
— Човек черпи енергия от астралния свят.
— В сън се учи в други, много по-висши образователни училища.
— Те си почиват изморените клетки на тялото, също и мозъчните, които са работили през деня.
— В сън се трансформират всички изпитания и ний се обновяваме.

Резюме

Отношение между психология, логика и етика

Психологията е наука за душата
Логиката — за правилното мислене
Етиката за нравствеността.

Психологията дава материала, оная богатата вътрешна опитность, която добива системността чрезъ логиката и се устремява къмъ оная висша область на етиката, т.е. мира на идеите, мира на първичните образи.

4. I 925 год
Варна

Тема: „Отношение между Психология, логика и етика".

Психология – наука за душата, в която се съдържатъ всички сили и способности – умътъ, чувствата и волята – тѣхнитѣ отношения, развития и проявления. Тя по своитѣ общи идеи е наука за душевния животъ и дейностьта. Или за съзнанието и за взаимодействието съ окръжающия свѣтъ, съ всички живи същества, които ни сѫ извѣстни.

Логика – по мнението на едни е наука за доказателствата, по мнението на други – наука за законитѣ и формитѣ на мисленето.

Етика – учение за нравствеността или за основнитѣ принципи на нравствеността. Цельта на етиката е да развие колективното съзнание при помощьта на развитието всички способности.

на отделнитѣ индивиди. Сѫщностьта
на етиката е - крайната цѣль
- утвърждаването въ съзнанието на
всички индивиди общочовѣшкото
единство въ Бога.

Слѣдва че за да започне човѣкъ
етически да работи, той трѣбва
най-напредъ да си постави за и-
деалъ тази крайна цѣль. И-
майки я, вече така поставена и
стремейки се за нейното по-
стигане, той се ползва отъ
законитѣ на психологията и ло-
гиката т.е. съ тѣхната помо-
щь ний развиваме своитѣ умъ
чувства и воля въ правилно мис-
лене, правилно чувстване и пра-
вилно дѣйствие.

Етиката е цѣлото, въ което
като частности се съдържатъ
психологията и логиката.

21. XII. 1942 г. Д[illegible]

Варна.

Отношения между психология, логика и етика.

Етази че психологиката е вътрешна, тя се разкрива само-съзнанието си въ форма на душевно-духовенъ животъ. Логиката за постигане правилно човѣшката мисълъ. Етиката да се опредѣли цѣлта на живота, висшото благо, което води къмъ разностранна дѣйность въ всичкитѣ свери на човѣшкия животъ.

Разликата между Психологията, Логика и Етика.

Психологията е наука за душата — която запознава човека съ явленията и законите на тия душевни явления — изправя човека предъ самопознанието —

Логиката — излага законите на правилното мислене — а хората които познават тия закони предусещат бла-гъзно себеоправене т.е. че индивидуалността мисъръ трябва да мине чисто през оня пътъ, който характеризира индивида роден и живеещ в разумното —

Етиката е наука за висшето Добро — а етичното е това което е разумно последно —
Действувай така, че да добиеш освобождение, а освобождението е развързване —

Втори: Етичното е да вършиш на хората това, което, ако те го вършеха на тебъ да бъде за тебъ добро. —

По въпроса максимаци от Християнската Етика нета —

Кади

Отношение между психология, логика и етика

Психологията изучава душевнитѣ явления, отразени въ физическата структура на човѣка; логиката излага начинитѣ за доброто и правилното мислене и етиката, вземайки нравствеността за цѣль, поема тежката задача да освѣтли забравения пѫть на истината.

Тѣхното отношение е право пропорционално на волята, ума и сърдцето; — на възприемането, разсѫждението и интуицията или на подсъзнанието, съзнанието и самосъзнанието, или най-послѣ — на наблюдението, схващането и опита; — на науката, разума и живота. Отношението имъ е 1 : 2 : 3. Етиката подразбира психологията и логиката като ги съдържа.

Варна

16 XII 1924 год.

Ив. Тодоровъ

Отношението между психологията логиката и етиката.

Психологията е наука за душевнитѣ явления у човѣка неговия душевенъ животъ.

Логиката е наука за правилното мислене, тя ни показва законитѣ какъ трѣбва човѣкъ правилно да мисли.

Етиката е наука за нравитѣ и длъжноститѣ които произлизатъ отъ върховното добро що представлява нещо като върховна норма, върховенъ критерий за добро и зло.

Отношение между психология, логика и етика.

Душевнитѣ преживявания на човѣка, това е психологията, а законитѣ за правилното мислене е логиката. Етиката - съвършен човѣшки животъ, който води разностранна дѣйность въ всичкитѣ сфери на човѣшкия животъ, и то въ тѣсно общение на хората, съ които човѣкъ е свързанъ най-вече.

И тритѣ науки иматъ отношение къмъ нашия духовенъ миръ: красота, изразъ и добродѣтель.

21. XII. 924 г.
Недѣл. С.

Отношение между психология, логика и етика.

Човѣкъ е същество въ, което се появяватъ тези разумни качества въ духовния му животъ, той трѣбва да познава своето духовно прѣживѣване, което е въ свръска съ правилното употрѣбяване своята разумна воля за да се избира разумното приложение. Човѣкъ, който се стреми къмъ възвишеното къмъ оня висшъ животъ въ него психологията силно развива неговата умствена способность, той почва да избира хубавото въ живота да узнява кое е добро и кое трѣбва да се приложи.

21-XII. 1924 г.

Стойна.

Отношение между психология, логика и етика.

IV год. къмъ 1 лекулятъ.

Безъ логика и етика, нѣма психология.
Безъ психология и логика, нѣма етика, и
Безъ психология и етика, нѣма логика.

Само душата е строго послѣдователна и високо нравствена. Така че, тѣхното отношение е и психологично, и логично и етично. Тѣ сѫ едно, което е душата съ двѣ свои прояви.

Отношение между психология, логика и етика.

Психологията, логиката и етиката са тъй да се каже три посестрими, които една безъ друга немогатъ.

Споредъ съвременното схващане, психологията е живототъ, който се проявява въ душата, и тези признаци или факти ученитѣ, като са изследвали тези факта са нарекли тази областъ психология. А съ логиката иска да открие тоя живот, какъ трѣбва да ставатъ или както казватъ ученитѣ логиката е наука за правилното мислене. А етиката дава идеитѣ ~~кака~~ живота или както казватъ е на наука за морала или правилата. И тритѣ иматъ отношение. Напр. едно душевно явление не може да се да~~хоре~~ се разбере аконе логиката, тъй же, както не може четене или писане безъ граматиката ако нѣма всичкитѣ граматически знаци

И тъй: психологията показва какъ се извършва този ~~извършва~~ изводъ.

Логиката показва какъ трѣбватъ бъдатъ тия процеси, а етиката дава идеята за правилата показва формитѣ. а Логиката отъ своя страна ги свързва. Тъзи е отговорътъ.

Кънч. Л. 1ª на Сп. окл. кл. IV-та година

21 XII 1924 гд. Варна

Отношението между психология логика и етика.

Психологията е наука, която се занимава съ вътрешния миръ на човѣка, който съвременно отражава-ние на мисъльта и отъ тамъ тя проучва състоянието на известенъ индивидъ.

Логиката е наука за правилното мислене. Тя се явява въ помощь на психологията за правилно оказате ризискване на нещата, като дава своите правилни заключения.

Етиката изкъ стремления, проявления и желанията на известенъ индивидъ.

Психологията : Логиката : етиката =
= Истината : Мъдростьта : Любовьта

Александъръ

Варна
21 декем. 1924 год.

Отношение между психология логика и етика

Въпреки че психологията, логиката и етиката могатъ да се разглеждатъ по отдѣлно но тѣ взаимно сѫ в тѣсни връзки. Психологията е наука която обяснява, изучава душевнитѣ явления различнитѣ състояния на човѣш-ката душа. Логиката се стреми да открие законитѣ по които човѣкъ ще се научи да мисли правилно да обобщава, да комбинира, да анализира и синтезира и гр. правилно развиване на интелекта. Етиката от своя страна прави опитъ да покаже съ факти, примери, случаи и др. правилата какъ трѣбва правилно да се постъп-ва. Стремежа на етиката е правил-но развиване на характера съ усилва-не на волята. Тритѣ иматъ отно-шение към както умътъ, сърцето и волята в човѣка една безъ друга не могатъ. Тритѣ иматъ отношение къмъ основнитѣ 3 цвѣта червен, жълтъ и синь. всѣки човѣкъ не еднакво разбира 3-тѣ науки. Този който има добри настроения по близо е до етиката този който правилно мисли той от своя страна с добри отношения с логиката а този който прѣжи-вѣва той както трѣбва той е най близко до психологията

—.—.

Михаилъ

Отношение на психологията, логиката и етиката.

Психологията е наука, която се занимава съ душата, като издирва движущата, по които тя се движи и установява закони.

Логика — е наука която се занимава съ мислитѣ, като открива нейнитѣ закони. Може да се каже, че тя е наука за правилното мислене.

Етика — е наука за нравственото начало въ живота.

I лекция на IV година. Ив. Велева.

Отношенията между психология логика и етика.

Психологията е наука за душата за вътрешния духовенъ миръ на човѣка.

Логиката се занимава съ разумното хармоничното или систематичното изразено проявление на нашите мисли, чувства, и действия, на нашия вътрешенъ животъ.

Етиката цѣлта къмъ която се стремимъ, най-висшето което може да прояви нашата душа, като добро жертва благо за другитѣ.

Всички нѣща каквито и да сѫ тѣ, само когато иматъ смисълъ съдържание и цѣль, тогава иматъ своята цѣна. Затова е необходимо, разумностъ, дѣйностъ и цѣль.

Отношенията имъ е тъй както едно хармонично, смислено и съдържателно парче се отнася къмъ самия цигларъ музикантъ.

Или тъй както едно разумно дѣло къмъ отнася къмъ този който го

е пожелалъ и извършилъ.

И най-после той както пло-
дътъ къмъ своя източникъ дървото

Отнася се той както умътъ къмъ
сърдцето и волята той както душата къмъ
21.XII.1924 г. Духътъ къмъ Бога.

Варна Б.

Тема: „Защо благоухаятъ цвѣтята.

За да ни напомнятъ, че има и други висши мирове, отколкото нашия материаленъ свѣтътъ; свѣтове къмъ които се стреми съ всичката си сила човѣшката душа.

8. II. 925.

„Отношението на Психология-та Логиката и Етиката.“

Тъй като се знае че Психологията е наука, за душата, която наука разкрива потайноститѣ, и определя реалността, същността на душевния миръ.

А Логиката, правилното употребление на всички душевни умствени, и волеви, чувства, мисли и действия. то тя е наука за разумното въ живото.

Етиката, наука за висшия моралень животъ, изразенъ въ чистота и благоразумие.

Тѣхнитѣ отношения, сѫ както отношенията на ума, сърдцето, и волята, взаимно си зависятъ.

Като така. Психологията е определението. Логиката е средството. А Етиката пътя-звеното, връзката, т.е. ~~творческия духъ~~ Божественъ духъ, отъ когото зависятъ. Тѣ при разумния животъ сѫ три Ангела не разделни.

Защо природата е създала благоуханието у цвѣтята или каква роль има благоуханието у цвѣтята?

Дамитѣ се пудрятъ за да ги харесатъ; парфюмиратъ се, за да демонстриратъ; цвѣтята чрѣзъ благоуханието си канятъ пчелитѣ, чрѣзъ които прѣдаватъ поздрави на другитѣ цвѣтя и по тоя начинъ се опрашватъ.

Благоуханията неутрализиратъ натрупанитѣ лоши мисли и изпарения изъ атмосферата, прѣчистватъ я и я развеселяватъ.

Благоуханието е радостьта на цвѣтето; то е неговиятъ езикъ, неговиятъ гласъ.

Варна
25 I 1925 год.
8 ч. веч.

К. Тодоровъ

Защо Природата е създала благоуханието на цвѣтята ?

— Природата е създала миризма на цвѣтчата, за да привличатъ насѣкомитѣ, за да изразятъ, освѣнъ с цвѣта си, но и с миризма си едно издишване на Природата в което се чувствува нейния величествен живот —

„Благоуханието на цвѣтята"

Благоуханието на цвѣтята се дължи на това,
че тѣ съдържатъ известенъ психически еле-
ментъ, който се проявява въ полето на
чистотата, тѣ сѫ акомулятори за на
слънчева нектаръ. И по скоро изявяватъ
чистата и добродетелна душа.

По какво се отличаватъ подсъзнателни-тѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия.

Тема 5
II г. 7 ш. Л.

Подсъзнателнитѣ дѣйствия са оныя, които иматъ подкладка изхождаща отъ законитѣ писани в душата — сѫществото изпълнявайки отражението на тия закони в себе си дѣйствува така, че е винаги в хармонията на своето развитие —
Пълното изявление на подсъзнателнитѣ закони в сѫществата води към пълната хармония между тѣхъ —

Съзнателни дѣйствия са в които взимат найголѣмо участие опитноститѣ събрани в миналото. — Тогава всѣка трудна задача изпълняват двойственото [illegible] отговорий предъ които сѫществото издига и преуспява — Разумното преуспѣване е винаги съзнателно —

Самосъзнателнитѣ дѣйствия са оныя, в които всичката наша култура и знание се концентрират в единъ фокус — нашето място като съзнателно сѫщество между другитѣ сѫщества — Отражението на душата в едно самосъзнателно сѫщество — това е [illegible] който изразява красота —

Подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ дѣйствия.

Подсъзнанието, неговитѣ дѣйствия сѫ въ сърдцето, и се проявяватъ, като стремежъ въ сърдцето. Съзнанието се проявява, като чувство въ душата. А самосъзнанието се проявява, като сила въ ума.

Сега, въ подсъзнанието човѣкъ бързо се проявява, дѣйствува тъй, както сърдцето му диктува. А въ съзнанието човѣкъ има свѣтлина въ ума си, почва да се проявява мѫдростьта.

Къмъ Л. 7а На Сп. Окул. кл. IV година
1 II 1925 г. Варна.

По какво се отличаватъ подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателнитѣ действия или хармоничнитѣ черти на подсъзнателнитѣ, съзнателнитѣ и самосъзнателни действия.

Подсъзнателнитѣ действия сѫ неволни, механически, но не съвсемъ безсъзнателни; къмъ тѣзи действия спадатъ инстинктивнитѣ действия, които сѫ складирани отъ разни култури и действуватъ безъ огледъ на волята. Тѣ действуватъ по права и къса линия и много бързо.

При съзнателнитѣ действия взема живо участие умътъ. Съзнателното действие е продуктъ, последствие отъ едно желание, ревизирано отъ мисъльта и изявено по силата на волята. Тѣ се движатъ подъ ъгълъ, по счупена линия, изразяватъ се по-осторожно и внимателно. Центъръ на желанията, които подбуждатъ къмъ такива действия е сърдцето.

Самосъзнателнитѣ движения пъкъ сѫ продиктувани отъ единъ принципъ, който е светая светихъ на индивида. Тѣ се движатъ по кръго-

образна линия.

Къмъ тѣхъ спадатъ подвизитѣ на издигнатитѣ индивиди.

Варна

25 I 1925 год.

8 1/2 ч. в.

К. Тодоровъ

Тема

Ролята на свръхъ съзнанието е да свърже човешкия духъ съ Бога понеже човека е частица Божия.

Тинковъ

Произходъ на нравстве-ността

Произхода е отъ тогава, когато съзнанието на чо-века се е пробудило и почнала прави разлика между доброто и злото.

Б.

13. тема. „Произходъ на нравствеността!“

Въ дългата еволюция на човѣшката душа, сѫ се събудили онiя разумни принципи, които сѫ въ унисонъ съ природата. Това може би, датира отъ тогава, когато съзнанието е станало господаръ надъ всички низши инстинкти. Слѣдователно, нравственото чувство, е превъзмогнало надъ другитѣ, низходящи.

Така конкретно казано, то има своя произходъ слѣдъ излизането на човѣшката душа отъ Рая.

Зинко.

„Произходъ на нравствеността"

Нравствноста се проявява обикновено всредъ обществото. Тя се е появила следъ човѣшкото съзнание, когато човѣкътъ се е ограничилъ за красотата, морала и приличието. Нравствноста издига духа тѣ и като една граница между регреса и прогреса.

3-та година.

Младежки класъ.

Произход на нравственоста.

Произхода на нравственоста датира от заедналия живот на човека, когато той е турил основа на своя социален строй. Тя се е появила тогава, когато се появила нуждата от локализиране раздорите и за да се запази интереса на всеки едного. А този момент е настъпил тогава, когато съзнанието е почнало да взима надмощие над низшите инстинкти. Нравственоста това е пробния камък на доброто и злото. Тя е твореца на морала, красотата приличието и истината.

Ползата отъ въображението.

Кой не знае за ползата която въобра-
жението оказва в развитието на човѣка?
Запитайте поета, писателя на образи
отъ вътрешни миръ тѣ ще кажатъ
че благодарение на това чудно въображен
свети даръ отъ боговетѣ тѣ пишатъ
творятъ а великитѣ гении на чо-
вечеството. тия напреднали същества
не откриватъ ли своитѣ чудни открития
съ помощьта на въображението.
а художника също не твори ли картини
съ тъмна красота пакъ съ помощьта
на въображението! И наистина то
се явява като мощно средство за
прогреса на човѣка към нови и нови
свѣтове. Но както човѣка може да
напредва съ него така също той може
да слиза ако не знае да ръководи
силитѣ на въображението.

всички мъдреци и хора на Бялата и
черна Магия казвать че сѫщностьта
на Магията е какъ да ръководишъ
силитѣ на въображението

Михаилъ

ДРУЖЕСТВО
НЕФТЯВО ПРОИЗВОДСТВО
БРАТЯ НОБЕЛЬ

БЪЛГАРСКИ РАЙОНЪ

Централа София

Варненски клонъ.

Телеграфически адресъ „БРАНОБЕЛЬ", Варна.

№

Варна, ... 192

Госп

....

Гр. ________________

Съ настоящето Ви съобщаваме, че съ получената днесъ отъ Васъ сума лева

завѣрихме смѣтката Ви срещу фактурата

ни отъ

Лева

Съ почитание:

Ползата отъ въображението.

Въображението е фантазия, а фантазията е абсурдъ, следователно отъ абстрактнитѣ неща полза нѣма. Обаче отъ самата процедура на въображението полза има, защото при желанието да си представимъ мислено нашия идеалъ по-конкретенъ, безсъмнено, взема активно участие умътъ, а отъ това той се развива, ~~като~~ и разширява кръгозора си. Освенъ това самия идеалъ, който си представяме, обикновено, ни настройва, отъ което се облагородяватъ чувствата ни, и най-после съ въображението често си представяме бъдещи дни на едно бъдаще време, бъдащето добро, а това пъкъ запазва много хора отъ самоубийство, защото невиждатъ никакъвъ смисълъ въ настоящето си съществуване.

[illegible]

Варна

6 мартъ 1925 г.

Ползата отъ въображението.

Въображението храни сърдцето и развива ума. Въображението е единъ отъ високитѣ дарове дадени на човѣка отъ природата. Всѣка мисъль се прѣдшествува отъ картина, прѣдстава, асоциация, а всички тѣ съставляватъ нѣжни нюанси отъ въображението.

Безплодното въображение прави човѣка маниакъ и стига положението на психоза, психопатъ и най-послѣ delirium tremens.

Чувствата дѣйствува винаги наедно съ трѣскавото и несвързано въображение. Въображението не е още напълно подъ властьта на човѣшката воля. Силно развитото въображение подкрѣпено съ наблюдателность, съ сравнителенъ и критиченъ умъ и свободенъ духъ, открива безбрѣжнитѣ двери на дълбокото ясновидство, а при развитъ слухъ — той чува онова, що глухитѣ в'сърдце не чуятъ.

Въображението е птицата на щастието, що лѣти винаги

прѣдъ духа съ лице къмъ него и го кани напрѣдъ.

За въображението граници не съществуватъ. Лунатицитѣ иматъ силно развита фантазия.

Варна
5 III 1925 год.

Ив. Тодоровъ

Отношение между моралнитѣ качества и умственитѣ способности.

Тъй като всички морални качества се опредѣлятъ отъ разумнитѣ прояви на сърдцето, въ чувства, желания, и мисъл то, отношението на умственитѣ способ-ности, съ основенъ елементъ, за тия каче-ства. Така че отношението, е както умътъ къмъ сърдцето.

Вет°.

III ...

Варна, 31 Мартъ 1925 год.

Резюме на темитѣ

Отношение между моралнитѣ чувства и умстве-нитѣ способности.

Днешната философия е на мнѣние, че умстве-нитѣ способности прѣчатъ за прѣуспѣването и на-пълно проявяване на моралнитѣ чувства. Това постижение на философията е примамливо задо-волающе, обаче то е една вѣроятность, една аксио-ма или пъкъ слѣдствие отъ нехармоничното съчетание на условията и цѣльта на индивида. Дѣйствително, ако единъ разпуснатъ индивидъ се домогне до докторатитѣ въ областьта на наукитѣ, не слѣдва, че той е мѣрка за опрѣдѣляне отношението между менталитета и моралите-та. Днешната философия е срасната съ единъ недостатъкъ, че тя е обективна — прави своитѣ заключения възъ основа наблюденията си върху болни индивиди — понеже нѣма съвършени типове на земята.

Въпрѣки, че философията съдържа тритѣ

клона: психология, логика и етика, съвременитѣ натурфилософи поставятъ логиката като наука и изкуство на ума и я отдѣлятъ отъ етиката — катехизисътъ на морала.

Въ двора на днешната философия съществува фатално раздѣление. На туй основание множина полуинтелигентни индивиди отдаватъ важность на умственитѣ способности, които ги тикатъ напрѣдъ, но често пъти и безъ кормило, считайки моралнитѣ качества за излишни, обаяни отъ своитѣ врѣменни постижения на ума. Тъй приложени, впрегнати въ безцѣленъ яремъ, умственитѣ способности убиватъ морала. Днешниятъ вѣкъ на спекула, надхитряване, шунейдство, безсмисленость картинно рисува игото, подъ което отдавна е угасналъ моралътъ.

Не е тъй обаче при едни разцъвнали морални качества — тогава условията за умственитѣ способности се измѣнятъ и дѣйствуватъ благоприятно за благи плодове. При единъ мораленъ устой индивидътъ придобива безпристрастность,

смѣлость, ясность, сила и чистота въ мисъльта и израза си. Не се бои отъ упрекъ и не гледа да защити или покрие вонящата гнилота на своя моралъ посрѣдствомъ умувания, извъртвания, надхитрявания и нагодяване. Защото сѫществуватъ индивиди, които сѫ достигнали за нѣкои положението на богове, благодарение на своя гений, когато пъкъ за други тѣ сѫ станали посмѣшище съ своя моралъ.

Дѣйствително на пръвъ погледъ ни се вижда почти логично да твърдимъ, че моралнитѣ качества и умственитѣ способности нѣматъ тѣсна връзка. Какъ завърши Вайнингеръ? Ний бихме му завидили за неговата логика, за неговата послѣдователность въ мислитѣ, но желали ли бихме неговия моралъ? И не само той е завършилъ така; а всички, които съ ума си се издигатъ високо и отъ тамъ виждатъ своето микроскопично морално <u>азъ</u>, за да полудѣятъ или да скратятъ живота си.

Умътъ съ своитѣ способности е братъ на морала съ неговитѣ му качества и тѣ сѫ

всякога въ тѣсна връзка, защото докато въ морала се забѣлѣзва воля и етика, въ менталитета играе роля, доминира асоциацията, мисленето, логиката. Изключи ли се волята и етиката (крѣпоститѣ на моралитета) съ какво и къмъ какво ще се насочи мисленето? Непрѣменно къмъ врѣменни примамки, докато мисъльта се поквари. Отнѣмемъ ли логиката, мисленето и асоциацията, какъ ще опрѣдѣлимъ етиката и гдѣ ще се прояви волята? Моральтъ ще залѣза на некълняемо сѣме.

Отношенията на моралнитѣ качества и умственитѣ способности сѫ отношение на духа и душата, ума и сърдцето. Ако ний не ги отнесемъ едни къмъ други – тѣ ще се отнесатъ къмъ други отрицателни величини, които ще надмогнатъ стойноститѣ вложени въ възможноститѣ на ума (умств. способности) и възможноститѣ на сърдцето (моралнитѣ качества).

У напълно интелегентния човѣкъ се явява нуждата отъ морална подкрѣпа, съзнава тѣхната сила и дири методъ да я заздрави (Толстой, Августинъ, Себастиянъ и др.), защото колкото повече морални закони сѫ записани въ душата на човѣка, толкова той има по-голѣма възможность и повече пътища да се прояви като разумно сѫщество и може да вътъчи разумното чрѣзъ своя умъ въ своя животъ само когато има душа съ великъ моралъ.

Ив. Тодоровъ

Отношение на моралнитѣ чувства къмъ умственитѣ способн.

Отнош. на моралнитѣ чувства къмъ умственитѣ способности може да се изрази по много начини напр. геометрически. Моралнитѣ чувства къмъ умственитѣ способности съ както абсцисата оси къмъ ординатната в координатната система. Въ знака на трафик шеге-кила. Орела къмъ човѣка.

Двигението на моралнитѣ чувства къмъ умственитѣ способности образува геометр. 90°

Умственитѣ способности движатъ напредъ човѣчеството, а моралнитѣ нагоре, а самото човѣчество се движи по равнодвиствуюащата на двѣтѣ сили или подъ 45°

(Моралнитѣ трѣбва да бъдат като условие за умственитѣ

11.

БЪЛГАРСКА НАРОДНА БАНКА
ВАРНЕНСКИ КЛОНЪ

Телеграфически адресъ: БАНКАТА.

№

Варна, 26 Мартъ 1925

Отношение между моралнитѣ чувства и умственнитѣ способности.—

Моралнитѣ чувства избистрятъ умственнитѣ способности, придаватъ имъ безпристрастность, ясность, сила и чистота. Умственнитѣ способности се събуждатъ, изострятъ и развиватъ само подъ благодатнитѣ лъчи на моралната лампада.

Моралнитѣ чувства сѫ коренитѣ, а умственнитѣ способности сѫ клонетѣ; а стъблото — това е якиятъ непрѣломимъ характеръ.

Ако приложимъ способноститѣ си въ отрицателенъ пѫть, моралнитѣ чувства загасватъ, ако ли нѣкъ прѣстѫпимъ закона на моралитета, мисъльта се покварва.

Ив. Тодоровъ

Отношение на моралнитѣ чувства къмъ умственнитѣ способности.

— Моралното в човѣка е основа на ум, който може да бъде великъ в разумни-тѣ прояви —

— Колкото по-вече морални закони сѫ записани в душата на човѣка, толкова той има по вече йсти-нна да се прояви като разумно сѫщество —

И днес има сѫщества които сѫ кумири с своя гений и посатинние с своитѣ морал —

— Само едно морално сѫщество може да въплъти разумното, в своя ум, когато има душа с великъ морал —

Отношение между моралните чувства и умствените способности.

В философията бе прието да се смята до преди Ж. Ж. Русо, какво между умствените способности и моралните чувства има тясна връзка. Но Ж. Ж. Русо при един конкурс даден от Женевския университет, излезе с своя капитален труд „Емил" като твърдеше че умствените способности и моралните чувства са в обратно пропорционално отношение. И за това той се отличи противно накъдето днешната философия е на мнение че умствените способности пречат за пресмяване и проявяване на моралните чувства.

Аз мисля че умствените способности могат да влияят дълбоко в човека – неговите морални чувства.

У полуинтелигентния е легнало дълбоко мнението какво за него са излишни моралните чувства, за него е важна умствената страна на живота.

У напълно интелигентния се появява нуждата от морални отношения той съзнава техните [illegible], и се стреми да ги развива.

Отношения между моралнитѣ чувства умственитѣ способности.

Отношения иматъ, че работятъ за да добиятъ резултати. Въсприе-матъ Божественната Свѣтлина И носатъ плодове за душата.

Отношения между моралнитѣ чувства и умственитѣ способности. —

Въ моралниятъ (нравствения) животъ се забелязватъ двѣ страни — воля и умъ. Волята се проявява въ чувствуванията, стремежитѣ и решенията, а умътъ — въ възприемането и мисленето.

Ив. Велева.

Отношение между моралнитѣ чувства и умственитѣ способности.

Колкото ~~морално~~ човѣкъ е моралнъ повече, толкова е и въ умствено отношени по издигнатъ. Моралното е всѣкога умно. Умственитѣ способности сѫ всѣкога въ тѣсна връзка съ моралнитѣ чувства.

Милка.

27-III-925 год.

Варна.

Кокошка

Резюме:

(I-ва тема III-та година)

= Произход на яйцето и кокошката =

— Първом живота, а после начина за проява на него, така че кокошката предшества яйцето.

— Ней е възможно посредством яйца да развива рода си.

— Нито кокошката е била по-рано, нито яйцето, но че съществуват заедно —

— Яйцето е снесено от кокошка, а кокошката от где е дошла, това не знам —

— Когато стане нужда да се прояви нов живот, енергията се концентрира в малка ядка — яйце —

— Винаги малкото произлиза от великото, тъй че кокошката е снесла яйцето —

— Яйцето и кокошката са от тия вечни промени сложени вътре в живота, в който се влива този живот и подчинява промените —

— Кокошката и яйцето са произлезли едновременно от Бога —

— По-първо трябва да е създадена кокошката, която да създаде условията при които да се появи и от яйцето живот —

— Кокошката е яйце, което е развило напълно живота си; яйцето е живот, който тепърва ще се развива —

— Яйцето и кокошката са колело на стъпало през което минава положителната субстанция —

— Те са конкретизирана идея на Божеството —

— И двете са създадени от Бога —

— Както едното, така и другото са плод на постепенна еволюция —

— Кокошката е първа, а после яйцето —

— Няма плод без родоначалник т.е. яйце без кокошка —

— Те и двете са едновременно, понеже се садържат —

— По-несъвършеното предшествува съвършеното —

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Въ силната воля прѣобладава смѣлостьта и издържливостьта въ всички прѣдприятия, които разумътъ прѣдприеме.

Д. Димитровъ.

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Отличителните черти на силната воля сѫ: Разумность, Вѣра, сила, самообладание, въздържание, решителность, предпрѣвемчивость, смелость, твърдость и търпение.
Силната воля избира винаги най-мѫчното и за нея всичко е възможно, но трѣбва трудъ и постоянство.

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Побѣда надъ всички земни човѣшки страсти; прощаване малкитѣ и голѣми погрѣшки на другитѣ – това сѫ отличителнитѣ черти на силната воля.

Тема: „Отличителнитѣ черти на силната воля."

— о —

Тѣ седятъ въ съзнанието, че човѣкъ всичко може; но това „всичко" трѣбва да бѫде въ пълна хармония съ законитѣ на Живата Природа и въ постоянния стремежъ къмъ съвършенство".

юни 1924 г.

Ана -

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Силната воля се проявява само чрѣзъ този, който побеждава злото, а злото побеждава силниятъ могущниятъ човѣкъ, който е станалъ господарь на своето жилище „азъ" този, който при най-голѣмитѣ страдания, при най-голѣмитѣ мъчнотии изпитва радость въ душата си и запазва мира въ себе си.

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Най отличителнитѣ черти на силната воля сѫ: твърдостъ, смелостъ въ своитѣ най морални~~тѣ~~ изявления на човѣшкия умъ и сърдце. Всѣка реализирана идея отъ човѣка на физическото поле това е отличителната черта на силната воля.

Кълмъ Л. 24 II гд. на смѣс. окр. кл.

5 V 1924 гд. Варна.

Отличителнитѣ черти на силната воля.

Твърдость, неотстъпчивость, липса на компромисъ, липса на колебание, безстрашие, рѣшителность, смѣлость, постоянство, нелицемѣрие, силна наблюдателность.

Силната воля е съпроводена съ критически умъ и по-здравъ интелектъ.

При по-доленъ интелектъ и при колебливъ умъ тя стига до жалката степень на амбицията, а именно — до инада, който трови човѣка, когато силната воля го повдига.

Ив. Тодоровъ

Варна

Юний 1924 год.

Тьма

Най отличителните черти на волята

е единство въ съзнанието само

това човекъ може да има воля.

Полза отъ въображението.

Въображението окриля духътъ съ надежди.

Иванкя Отонова.

Отличителнитѣ черти на
на силната воля.

Човекъ с силенъ характеръ
решителенъ възстрашенъ
Който не се спира предъ нищо

Резюме на темата: „Отличителнитѣ черти на силната воля".

– • –

- Единството в съзнанието, което прави човѣка силенъ и безстрашенъ даже се спира предъ нищо.
- Твърдость, неотстъпчивость в правдата, в истината, липса на компромисъ, безстрашие, решителность, смѣлость, постоянство, инициатива, силна наблюдателность на целокупния животъ.
- Реализирането на извѣстна идея – това е признакъ на силна воля.
- Силна воля проявява този, който побеждава злото, а злото се побеждава само отъ силния, мощния човѣкъ, който е станалъ господарь на своето нисше „Азъ", този, който при най-голѣмитѣ страдания и мъчения изпитва радость в душата си и запазва мира в себе си.
- Силната воля седи в съзнанието, че човѣкъ всичко може; но това „всичко" трѣбва да бъде в пълна хармония съ законитѣ на живата природа, както и в постоянния стремежъ къмъ съвършенство.

Юний 1924 год.
Варна.

Тема

Разлика между Мита и Басня

Мита нещо отдавнашно приживено и сега се придава А Басня нещо което сега се приживява или ще го приживеемъ.

т. Янкова

Разликата между митъ и басня.

Митъ е схващане и разбиране на религията отъ народнитѣ маси предадени въ форма на легенда и предание
Басня – народни умонастроения предадени въ поучителна форма на басня действующи лица.
Животни или хора които пъкъ изразяватъ известенъ типъ хора. Хитрость, лукава плиткость на ума и др.

Отличителнитѣ черти на Мита и баснята.

Баснята е късъ разказъ в който действующи лица са животни, бива с алегориченъ и поучителенъ смисълъ –

Мита е най-старото предание за живота и обичаитѣ на божеството

В мита се говори за произхода родосло-вие на божествата –

3

Р.

Zentrale in Sofia, Filialen in Varna, Burgas, Lompalanka, Rust...

Sofia, am 192

Отличителнитѣ черти на Мита и баснята

Мита това е предание на единъ народъ за божествата или силитѣ които управляватъ различнитѣ области на вселената, заедно съ това и разказитѣ за полубогове и герой. Всѣки народъ има свой митъ или заимствалъ отъ други народъ.

Баснята е късъ разказъ съ алегорическо съдържа-
Ние действующи лица сѫ растения и животни.
3 елемента се забелязватъ въ баснята
I елем. самия разказъ II алегорията му и 3 Нравоучение. Най важна е алегорията.

Михаил

Разликата между митъ и басня

Митътъ изразява това което е било А баснята изразява това което не е било но може да послужи за това което ще бъде. значи това което света говори за Христа е митъ а това което говори за Настрадинъ Ходжа е басня, грецки езикъ митъ значи оланъ примеръ а басня значи издържана примеръ. но и митътъ и баснята може да ни дадатъ добъръ примеръ за настоящето и бъдащето.

Разликата между митъ и басня.

Разликата между митъ и басня. Е тази че митъ е нещо прѣдано и има частенъ характеръ служи само за извѣстно врѣме. Басня прѣдадени въ поучителна форма, която изразява хитростъ извѣстенъ типъ хора и други Баснята и-ма общъ народенъ характеръ която вечно съществува.

Отличителнитѣ черти на мита и баснята

При мита имаме лица или прѣдмети, чиито качества, свойства и дѣйствия се въздигатъ на една свръхчовѣшка висота, което се изразява въ единъ култъ, кумиръ, богъ или полубогъ. Чрѣзъ мита сѫ се въздигнали разнитѣ форми на религията.

Близо до мита стои легендата.

При мита и легендата се дава внимание по-скоро на чувството и най-вече на формата и съдържанието.

При баснята имаме едно безразборно въодушевяване на прѣдмети; придаване качества на прѣдметитѣ, животнитѣ и хората, каквито тѣ не притежаватъ, съ цѣль да се изрази нѣкаква мисъль.

Въ баснята се обрѫща внимание на идеята, на скрития смисълъ.

По близо до баснята сѫ приказкитѣ, а даже остроумията и измислицитѣ.

Обаче и митътъ и баснята и тѣхни-

тѣ сродни литературни форми сѫ въ кръга на фантазията.

Варна

25.I.1925 год.

Ив. Тодоровъ

„Разлика между философскитѣ възгледи на Платона и Аристотела."

Съществената разлика е тая.

Аристотель, твърди за битието. Като обеснява нещата съ помощьта на два принципа: форма и материя, сила и възможность.

Когато Платонъ твърди, тѣлата не само че не сѫ дѣйствителното, но тѣ, въобще, не сѫ дѣйствителни: сами по себе си, тѣ сѫ проявление на нѣщо друго. Дѣйствителното само по себе си е отъ душевно естество: свѣтътъ е система отъ сѫществуващи мисли и (идеи)

Тема

Разликата въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотела.

Платона винаги речь е твърдялъ че задъ всяко нещо живо съществува идея че душата е слезла отъ горѣ и горѣ ще отиде твърдялъ че има задъ гробенъ животъ.

А Аристотела въ своята речъ е твърдялъ че всичко е отъ земята и следъ смърта всичко пакъ въ земята отива И затова въ Атина съществуватъ статуитѣ на Платона съ ръка на горе а Аристотела съ ръка на долу

Всички науки които съществуватъ днесъ техното начало води отъ известния гръцки философъ Аристотела.

т. Янковъ

Разлика въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля;

Платонъ е билъ идеалистъ той училъ и говорилъ за идеитѣ-вътрешната страна на природата, или за невидимия свѣтъ.

А Аристотелъ обратното той боравилъ съ материалното, съ материалнитѣ нагледи, но не е билъ и краенъ материалистъ.

Кълю Л. 7ª На сп. окул. кл. III гд.

18 I 1925 г.
Варна.

Разлика въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля.

Платонъ и Аристотель седятъ на два различни полюса въ своитѣ възгледи. Разликата между тѣхъ е тая, че докато Платонъ търси скрития смисълъ на нещата, и носи древна култура съ положителни знания, Аристотель борави съ реалното, опредѣля нещата безъ да се вдълбочава въ тѣхния скритъ смисълъ. Често е говорилъ абсурди, които единодушно се приемали отъ ученицитѣ му, прѣзъ пицитѣ е изкарвалъ прави и тъй растела школата му. Произведенията на Платона могатъ да ни накаратъ да мислимъ и да вникнемъ въ дълбокия миръ, а тия на Аристотеля ни показватъ живота пъленъ съ фалшивости и хитрини.

младежки класъ — III — год.

Философията на Платона и Аристотель

Цялата философия на Платона и Аристотеля е насочена въ изследвания и наблюдения. Тѣ разглеждатъ човѣка въ козмоса. Тѣ се опитватъ да намерятъ неговата идея т.е. природната му божествено прѣдназначение и да покажатъ какъ човѣкъ може да изпълни това свое прѣдназначение.

Разликата между философията на Платона и Аристотеля

Споредъ Платона идеята съществува преди формата видимото и тя се намира въ единъ по-съвършенъ святъ, невидимия свѣтъ на идеите.

Аристотелъ пъкъ твърди, че идеята и формата съществуватъ заедно, само че в началото имало една идея която е дала тласъкъ на всичко.

И двамата твърдятъ че видимото е плодъ на една велика идея богъ която е дала движение животъ на всичко

Обаче Аристотелъ казва, какъ че следъ това вече богъ не се грижи за нищо

А Платонъ казва, че богъ е вложилъ частица отъ себе си въ човѣка презъ която да го познава и всичко следъ смъртьта се връща въ свѣта на идеите.

25.I 1924 г.

Варна

Разликата между философията на Платона и Аристотеля

Платон – дава насока и подем на човѣшката душа,
която трѣбва да се слѣе с Божественното и това Бо-
жественно трябва да е разумния ръководитель в всички наши
постѫпки – Идеалистична е философията му.

Аристотель – Здраво тѣло здрав духъ – значи
главната задача на живото се свежда и отдава
за човешкото тѣло, т.е. до като съществува тѣлото –
съществува и духът – крайно материалистична е.

Разликата въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля.

Платонъ бѣ първия отъ старитѣ философи, който има куража да потвърди че тѣлата не само не сѫ действителното, но тѣ, въобще не сѫ действителни сами по себе си. тѣ сѫ проявление на нѣщо друго. Действително е само душата и всичко друго кое-то е отъ душевно естество – каквито сѫ мислитѣ, идеитѣ.

Аристотель се доближава до обикновенната представа. Той дефинира душата, въобще нейната сѫщность като форма на едно органическо тѣло.

Споредъ него материята дава само възможностьта за живота, душата пъкъ прави отъ органическата материя живо тѣло. Богъ е най-чистата форма, най-чиста мисъль; въ него нѣма ни слѣди отъ възможность, сѫщо и никаква материя. Това сѫ школитѣ които сѫ сѫществували нѣкога, които велики школи царуватъ разбира се и днесъ – именно тая на формитѣ и тая на идеитѣ.

Разлика въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля.

Мъчно е да се дослови...

Платонъ учи, че щастието на човѣка е въ търсене и намиране доброто (истинското добро) въ идеята. Аристотелъ пъкъ, свързва туй щастие съ формитѣ на идеята. Той даже казва, че щастието трѣбва да има свой органъ у човѣка, или способность, чрѣзъ която да се постига

Разлика въ философскитѣ възгледи на Платона и Аристотеля

Първомъ тѣ се напълно схождатъ въ следната теза: „Само единъ мѫдрецъ, т. е. човѣкъ, който притежава научно знание, е добродѣтеленъ и щастливъ въ пълната смисъль на думата." Къмъ тая мисъль се доближаватъ еднакво и стоицитѣ съ Епикура.

Добро и справедливость, споредъ Платона, сѫществуватъ напълно независими, обаче чувственното разположение съвсемъ го не смѣта за добро и справедливо; за Платона чувственниятъ миръ е несъвършенъ и почти несѫществующъ. А споредъ Аристотеля, добродѣтельта и справедливостьта прѣдставляватъ отъ себе си нѣщо срѣдно между двѣтѣ крайности — между излишека и недостатъка.

Платонъ, Аристотелъ, Епикуръ, стоицитѣ и Диогенъ Лаертски издигатъ високо знамето съ девиза: „Да се живѣе съгласно съ природата." Обаче този девизъ е много разтегливъ, като се даде различна величина на думата природа. Тукъ именно се различаватъ и се раздѣлятъ горнитѣ школи.

Платонъ съпоставя етиката като неразделна отъ метафизиката, и двѣтѣ за него се явяватъ като стройни науки за разума. Чрѣзъ тѣхъ той доказва, че мирътъ не е сглобенъ отъ случайни епизоди, а прѣдставлява отъ себе си едно стройно развитие на една

цѣлостна идея въ възходяща степень къмъ доброто, — това е влечението на ума въ противовѣсъ на животинскитѣ страсти; тия влечения се вплитатъ и сѫ въ вѣчна взаимна борба, а човѣшката душа (микрокозмосъ), която е произлѣзла като искра отъ лоното на мировата душа (макрокозмосъ), — трѣбва да се върне тамъ чиста и неопетнена. Удовлетворението на чувственитѣ страсти отстои далечъ отъ неговото гледище.

Въ това той доста се отличава отъ елинския начинъ на мислене и се доближава доста къмъ християнското гледище.

Платонъ въ оцѣняването на хората е останалъ едва ли не мраченъ песимистъ, а въ гледището на човѣка и съ надеждитѣ си за неговата еволюция е винаги билъ оптимистъ.

Споредъ Аристотеля, човѣкъ се отличава съ разума си; животнитѣ — съ общитѣ си усѣщания и желания; растенията — съ своитѣ растителни функции. Слѣдователно, всѣки органъ и всѣко сѫщество изпитва удоволствие съ своето движение въ съотвѣтната нему функция: Окото се удоволствува като гледа, като наблюдава . . . а човѣку най-приятна ще бѫде дѣйностьта на неговия разумъ, защото той е най-важната нему дадена дарба. И отъ всички видове дѣйности, мисъльта е най-постоянната и най-независи-

мата отъ външни условия.

Но споредъ Аристотеля, разумътъ е свързанъ и съ онія функции, които сѫ общи у човѣка съ животнитѣ и растенията, съ усѣщанията и чувственнитѣ желания и съ съхранението и продължението на рода. Тукъ той се доближава до Епикура, когато Платонъ проповѣдва своята платоническа, дѣвственна любовь.

Варна

15 Януарий 1925 година

Ив. Тодоровъ

Платонъ и Аристотел

Платонъ е велики посвѣтенъ той учи за царството на идеитѣ за вечно съществуващи сили, разумни и съчетани въ чудна хармония. Начало на всичко той поставя Демиурга и източникъ на всичко добро и разумно.
Платонъ се занимава съ най трансцендентна философия. Неговата мисълъ се простира извънъ сетивния свѣтъ въ свѣта на Метафизичното. Най висшия пѫть на познанието за човѣка споредъ него е съзерцанието. Той учи че човѣкъ трѣбва да въплоти висшето добро въ себе си. Три начала съществуватъ казва той. Духовното същество което дѣйства на Материята и съ това се ражда висшата душа. Той е висш идеалистъ и учител на Аристотеля.
Аристотел е физикъ той високо се е издигнал надъ своите предшественици Емпедокла, Парменида, Демокрита Хераклита, Анаксагора и др. Той е създателя на естествената история. Той е притежавалъ огромни знания по много науки. Той критикува Хипократа и Хераклита.

той е показал практически непознаване
на анатомията и физиологията на човека
не му се е удало да установи естестве-
та класификация на животните
поддържал мнението за абиогенезата
Аристотел е считал опита и ин-
дуктивния методъ за пътища на
познанието. Аристотел е вярвал
в постепенната еволюционность на
природата. Аристотел е измислил
4 главни характерни черти на процеса
на еволюцията. И тъй в сравнение
с Платона той е реалистъ

—— . ——

Ползата от богатството и сиромашията.

Богатството дава възможности на човека да развие и прояви своите добродетели. Богатите са силни както на физическото така и богатите в духовното са силни в духовното поле – това е духовното богатство.

Сиромашията е положението в което човека се калява и изправя своите характерни погрешки.—

23 · I · 1925 г.

Ползата отъ богатството и сиромашията. Какъвъ трѣбва да бѫде пътьтъ на ученика.

+Човѣкъ трѣбва да бѫде богатъ съ добродѣтели, а сиромахъ отъ злото. Понеже природата е дала всекиму толкова колкото има нужда, то материалното богатство е пагуба въ този свѣтъ, а сиромашията придобиване. Благата се добиватъ мѫчно съ трудъ. +Затова трѣбва да бѫдемъ доволни отъ онова, което Богъ, въ Своята велика мѫдрость, е благоволилъ да ни даде.

Пѫтьтъ на ученика трѣбва да бѫде обсипанъ съ трудъ и постоянство. Погледа му да е обърнатъ само къмъ изучаване великитѣ принципи на живата природа, въ любовьта.

Стойна.

Ползата отъ богатството и сиромашията

Богатството приучва човѣка къмъ щедрость, а сиромашията — на пестеливость.

Богатиятъ дѣйствува по сърдце, по душевни подбуди; сиромахътъ пъкъ — по умъ, по духъ.

× Богатството подклажда стремежъ у индивида, въ бѣднотията човѣкъ се вглъбява въ себе си.

× Богатството ражда смѣлостьта, сиромашията — смирението.

Варна
22 I 1925 год.

Ив. Тодоровъ

IX тема. Ползата отъ „Богатството и сиромашията“.

Богатството отъ само себе си представлява известни условия въ развитието на човѣка. Ако разбира се, се използва разумно.
Богатъ човѣкъ значи пъленъ. Въ него няма празнота. Той е винаги на разположение да напълни празнотитѣ.
Сиромашия, значи липса на условия празнота. Ползата отъ сиромашията е тази, че по-принуждение заставя човѣка да мисли. Тя развива въображението му, концентрирането на мисълта му. облагородява гордостьта му, и щеславието.

Когато при богатството, не употребено разумно, подхранва, послѣдствието.

Ползата отъ богатствата и сиромашията

Ползата отъ сиромашията е че се развиватъ всички морални и духовни качества а богатството дава възможность да се проявятъ въ дѣйствия всички тия добродетели.

Ползата отъ богатството и сиромашията.

Богатството и сиромашията сѫ двѣ благословения отъ Бога.

Въ тия двѣ нѣща има смисълъ.

Но най-важното е какъ човѣкъ да използва тия блага въ своя животъ.

Тия двѣ състояния сѫ по кармически съображения. Има духовно богатство, има и сиромашия, има и материално богатство и сиромашия.

За да бѫде човѣкъ богатъ и сиромахъ, това сѫ придобивки отъ минали животи.

Богатъ човѣкъ не трѣбва да бѫде скѫперъ, и да използва тия блага за свои лични удобства (цели). А да подобрява условията на своитѣ ближни, и това богатство да се използва най-рационално за себе си и ближнитѣ си въ духовенъ прогресъ въ култура и просвѣта. Така също ако той е и духовно богатъ. [illegible] бедниятъ [illegible] да я бѫде [illegible]. той трѣбва да се ползва отъ условията и

срѣдата въ която е поставенъ, да бла-
годари винаги за това благо, защото
ако не трѣбваше да е сиромахъ не бѣ-
дошелъ въ тия условия, за това
не трѣбва да роптира за всичко
това.

Учен. Л. Д-а На Ст. окр. уч. III год.

Ползата отъ богатството и сиромашията.

Да си богатъ ще рече да си имаш стомна, да си цѣленъ съ живота, любовь и знание. за да задоволишъ всичко що се нуждае. или да имашъ онѣя условия при които може да се развивашъ да растешъ

Сиромашията пъкъ подразбира празна стомна да си мразенъ отъ злото обаче добро условие да се изпълнишъ да придобиешъ знание.

X Да си богатъ но да знаешъ разумно да употребявашъ и раздавашъ богатството си. за да можешъ свободно да се движишъ въ своя пътъ.

Ако си сиромахъ не се отчайвай понеже нѣмашъ нищо което може да те ограничи да те свързва само въ твоето развитие, що бъдешъ свободенъ да избирашъ и вземашъ това което ти е необходимо.

Богатството дава условията сиромашията ги използва, богатството подразбира сиромашия и сиромашията богатство.

И двѣтѣ сѫ добри но когато сѫ придѣ-
ржание на разумни хора.
Въ което подразбира свобода въ крѫгъ
ограничение.

3 тема. # Ползата отъ богатството и сиромашията.

И отъ богатството ще имаме полза и отъ сиромашията-също, ако ние постѫпваме като Иова, като Иосифа и др.

+ Смирение при богатство, смирение и при сиромашия. Да бѫде волята Ти.

Полза отъ богатство и сиромашия.

Полза отъ богатството си ще имаме, само ако рѣшимъ вѣрно зададената ни задача, която е да се научимъ да даваме. Тогава ще се освободимъ отъ едно зло скъперничеството. А сиромашията, нѣмотията ни учи да търпимъ. Да не сме безразборно щедри къмъ всѣкиго.

3-та година

младеж. окулт. класъ.

Ползата отъ сиромашията и богатството.

И сиромашията и богатството съ изпитни. При първото условие се развиватъ добродѣтелитѣ смирение и трудолюбие, а при второто честность и сила.

Иванка Витова

Тема

Ползата отъ богатството и сиромашията

Въпроса за ползата отъ богатството и сиромашията се разглежда въ политическата економия, но окултната наука само го разяснява най добрѣ. Богатия на физическото поле се ползва съ известна власть. х Той има възможность да вкуси отъ много блага и то относително да бъде почти въ всички случай уважаванъ почитанъ само външно, ако при неговото богатство не се присъединява и духовното такова. Онѣзи народа които сѫ богати сѫ поставени икономически на първитѣ места и твърде често явление е да измѣнятъ хода на събитията въ другитѣ органи на свѣтовния организъмъ. Но чрезъ богатството може да се направятъ и много прѣкрасни и добри неща.

Ползата отъ сиромашията или така наречения пауперизъмъ е съвсемъ друга. Бедния физически макаръ да не се ползва отъ тия блага на богатия за бедния има по голѣма възможность да прогресира духовно. Той може по добрѣ да се учи на законитѣ на живота, страданието постоянно блъскаво отъ вълнитѣ на всекидневнитѣ прѣживявания се

сгурда за по висша дейность и той е нов пъть да се
ползва отъ духовни богатства само в такъвъ слу-
чай ако бедния не пристъпи къмъ престъпления
Единъ висш духъ редко би пожелалъ да се въплоти въ
семейство където той ще бъде въ всичко задоволенъ
Единъ Повдигнатъ духъ ще избере най неблагоприятни
условия за упражнение на своите сили и способности
и наново да докаже че духътъ има власть надъ усло-
вия и материя. Но богатия и бедния представляватъ
две различни места на земното кълбо едното по нагрято отъ
слънцето, а другото по слабо. Между тия две места
се явяватъ две течения отъ долу върви топло течение отъ
по студеното къмъ по топлото а отъ горе топло течение
отъ по топлото место къмъ по студеното. И така
се образуватъ ветровете, бурите урагантите

Михаилъ.

Разлика между философи-
ята на Платонъ и Аристотелъ.

Споредъ Аристотелъ физичес-
киятъ, видимиятъ свѣтъ е
действителниятъ, въ който ра-
ботятъ изявени идеитѣ, а споредъ
философията на Платонъ, идеи-
тѣ са изявени тукъ, но първо-
образа, самитѣ идеи са въ
другъ миръ.

15. I. 924 г. Иванка Попова

Варна.

Резюме на темата:

„Полза отъ богатство и сиромашия."

Богъ дава възможность на всички да прогресиратъ. Богатия трѣбва разумно да се ползува отъ своето богатство, имайки предвидъ, че то не е негово. Грамадна е ползата отъ богатството — то е могъщъ крепитель въ живота, то ражда смелостьта, то създава условия да се подпомага материално доброто въ живота.

Сиромашията — това е редица условия да се научатъ възгордялитѣ се въ миналото богаташи на смирение и трудолюбие и търпеливость. Сиромашията култивира самонадеяността.

И при богатството и при сиромашията може да се направятъ грѣшки, т. е. да не се използватъ разумно условията за вътрешенъ прогресъ. Слабия не може да не злоупотреби за съ богатството си за своя лично удоволствия. Слабия не може да понесе сиромашията,

това тѣй велико условие за придобиване на най-красивитѣ добродѣтели.

Но по-добре е да бъде човѣкъ материално беденъ: тогава всекидневнитѣ несгоди на живота подтикватъ човѣка къмъ размишление, къмъ дирене причинитѣ на злото и следователно къмъ висшето познание.

30-I-925 год.

3 Год.

II тема. „Разлика между страхъ и съвестъ“.

Страхътъ е чувство на животинския инстинктъ въ човешкия битъ. Той действа по закона на необходимостьтѣ. Качествата му са: себезапазване, хитрость, предпазливость; неговия род е цигански.

Хагатта съвестната е: чувство, най-красиво, благородно, себепожертвувателно, въ човешкия характеръ. Тя е качество на ангелитѣ.

И така, същественната разлика между страха и съвестьта е тази: страха е проява на подсъзнателния ин-стинктъ, а съвестта на съзнателния.

Първата на инстинкта. А втората на интуицията.

Разлика между страхъ и съвѣсть

Страхътъ е по-низша гама на съвѣстьта; страхътъ е качество на сърдцето, а съвѣстьта — на ума.

Страхътъ ражда хитростьта, лъжата; съвѣстьта ражда отчаянието, обезумяването. Страхътъ развива осторожностьта, вниманието, прѣдпазването; пробудената съвѣсть развива положителностьта, правдата, мѫдростьта, истината.

Страхътъ е гласъ на сърдцето, а съвѣстьта е гласъ на Бога.

Страхътъ е астраленъ процесъ, гризенето на съвѣстьта е умственъ процесъ. Махни страха и ще успокоишъ сърдцето; махни съвѣстьта и ще освободишъ ума. Страхътъ е тъмнина за сърдцето, нечистата съвѣсть засвѣня въ мракъ ума. Чистата съвѣсть прави ума свѣтълъ; безстрашието е вѣчна младость за сърдцето.

Ив. Тодоровъ

Варна, 15 I 1925 год.

Разлика между страхъ и съвестъ.

Страхътъ е пакъ съвестъ, но на животнитѣ. Когато човѣкъ иска да извърши едно зло, той отъ страхъ не го върши. Значи страхътъ е едно чувство, на което източника е сърдцето. Ако ли пъкъ направи злото, почва да гризе съвестьта, почва да мисли и разсъждава. Значи съвестьта е едно възвишено качество на човѣка, отъ кждѣто изхожда, отъ духовно естество на човѣка.

Съвестьта е единъ агентъ, който показва погрѣшкитѣ на човѣка точно както си е. Това е именно Богътъ въ човѣка, който наблюдава и преценя всички наши мисли, желания и дѣйствия.

Къмъ Л. 7-о На Ст. Ок. Кл. III година.

16 I 1925 г.

Варна.

Разлика между страхъ и съвѣсть.

Страхътъ е проявление на животното, а съвѣстьта – на Божественото у човѣка. Мѫдрость е съвѣстьта, а глупость страха.

Разлика между страхъ и съвестьта.

Страхътъ и съвестта съ два закона
който се отнасятъ до два различни
свята, тѣ опредѣлятъ нашите намере-
ния и постъпки дали тѣ съ прави
добри и разумни.

Страхътъ е плодъ на тъмнината, той
се отнася до единъ по низъ светъ
къмъ царството на животнитѣ, за тѣ-
хъ той си е на мѣстото, обаче за
човѣка е ненуженъ, понеже внася въ
него тъмнина и спъва неговото развитие

Животнитѣ когато направятъ па-
кость изпитватъ известенъ страхъ
Има Ети който съ много страхливи
затова и природата ги е създала съ
бързи крака, за да се запазятъ съ бѣгане

Съвестта вече седи по-горѣ отъ страхъ
нея ще я намеримъ само въ едно раз-
умно и съзнателно сѫщество.

Съвестта това е свѣтлината в човѣка.
Божественото, което предчуства и
съзерца нашите намерения и постъпки

Дали тѣ сѫ благородни прави и разумни. Щомъ направимъ една неразумна постѫпка или по-грѣшна веднага започва гризенето на съвестьта т.е борба между боже-ственото и низшето въ човѣка. И тъй страхъ влада цѣлия и спира всичкия процесъ, А съвестьта дава правото на вѣчно спокойство и спира и на другото разумното.

Едното се отнася къмъ съзнанието, а другото къмъ подсъзнанието.

22. I 1925 г.

Варна

Резюме отъ
темата на VII-лекция на Специялния окултенъ класъ.

„Разлика между страхъ и съвестьта".

Страхътъ и съвеста сѫ два закона които се отнасятъ до два различни свята. Тѣ опредѣлятъ нашитѣ намерения и постѫпки дали тѣ сѫ прави добри или разумни.
Страхътъ е качество на сърцето, то е плодъ на тъмнината отнася се къмъ единъ по нисшъ свѣтъ къмъ царството на животнитѣ. За тѣхъ той си е на мѣстото си и, но за човѣка е не нуженъ, понеже внася тъмнина и спъва неговото развитие.
Страхътъ ражда хитростьта, лъжата развива остроумностьта вниманието и предпазливостьта.
Съвеста е единъ елементъ който показва вѫтрешнятъ на човѣка тъй както си е. Пробудената съвесть развива положителностьта, правдата, мѫдростьта и честностьта. Тя е гласъ на Божественото у човѣка.

Резюме на темата:

Основнитѣ елементи на геометрията.

Точка, права, равнина, фигура и др. т. сѫ все геометрични елементи. Фигурата е резултатъ отъ съчетанието на нѣколко равнини. Равнината е образувана отъ нѣколко прави, а правата е резултатъ отъ движещата се точка. А сама по себе си точката има началото си отъ материята. Защото безъ материя не може да съществува материална точка. И тъй, като основни елементи на геометрията взимаме материята и следъ туй вече точката, линията, равнината, и фигурата.

Колкото се отнася до живата геометрия, като основенъ елементъ взимаме духътъ. Живитѣ точки, центроветѣ на сили, творятъ живитѣ геометрични

линии и фигури.

Материята е инструментъ, точката единъ тонъ, линията — мелодия, равнината – акордъ, а тѣлото – хармония.

26 - III - 925 год.

Варна:

Л. Іб младеж. класъ.

3-та година

III год

Основнитѣ елементи на геометрията.

Основнитѣ елементи на геометрията сѫ материята. Точката е материя, и тая материя именно ~~точката~~ образува линия, права, плоскостъ, фигура и другитѣ геометрични фигури.

20-III-925 год.

Варна.

Милка.

Елементитѣ на геометри-
ята

Елементитѣ на геометрията
с точката, правата линия
плоскостьта, куба,
тесеракта и още други
тѣла отъ по висши
измерения които азъ не
зная.

Михаилъ

Основнитѣ елементи на Геометрията

За сега като основни елементи на геометрията считатъ точката правата и кривата линия. Азъ пъкъ считамъ че за по право и точно елементитѣ на геометрията сѫ <u>духа</u> т.е <u>силата</u> и материята <u>Това се</u> заключава отъ сАтното озатичи силата и тя ще ги опише и създаде най красивите геометрически форми.

Б.

Основнитѣ елементи на Геометрията.

– Точката – битъ без пространство и измерение – и е начало на всички по-послѣдни елементи – Правата линия, която има само едно измерение –

и фигура

Основнитѣ елементи на геометрията.

Основнитѣ елементи на геометрията сѫ следни-тѣ: Всички движения на линиитѣ и ъглитѣ.

Тѣ иматъ математическа стойность.

Геометрията посрѣдствомъ математиката се опрѣдѣля проблемата за цѣлото битие.

Къмъ Л. 16 на ст. Ок. кл. 3ᵉ год.

20 II 1925 гд. Варна

„Основнитѣ елементи на Геометрията."

За основни елементи вземамъ материята, защото ако я нѣма тя, другитѣ: точка, права, квадратъ не могатъ да се проектиратъ.

Но ако става дума за живата, духовна геометрия, то казвамъ, че основния елементъ вземамъ духа, който е възможностьтъ, въ проектиране на мислитѣ желанията, и енергията.

Венко.

Основнитѣ елементи на геометрията

сѫ

точката, линията, равнината, тѣлото.

Точката сама по себе си е мъртва за сегашната геометрия. Линиитѣ създали понятието за метриката, т. е. възможнитѣ разстояния между точкитѣ. Съчетанието на линиитѣ е създало фигуритѣ, които сѫ основа на планиметрията. Всѣка фигура е часть отъ равнина; равнинитѣ заграждатъ извѣстно пространство, което е съизмѣримо чрѣзъ кубатурата — прѣдметъ на стериометрията.

Точката е единъ тонъ, линията — мелодия, равнината — акордъ, а тѣлото — хармония.

Точката ражда линията или отъ себе си или далечъ отъ себе си; така е въ природата. Живитѣ точки, центроветѣ на сили, творятъ сложни линии, съ които усърдно и упорито се занимава аналитичната геометрия, а прѣдметъ на дескриптивната геометрия сѫ проекциитѣ. Последнитѣ два отрасла се спущатъ съ рискъ и безъ страхъ въ безбрѣжнитѣ дълбочини на простора и

дирятъ началото и края на причинитѣ.

19 Мартъ 1925 год.

Варна

Н. Тодоровъ

Основнитѣ елементи на геометрията

Основнитѣ елементи на геометрията сѫ: точката и линията.

Ив.

29/II 925 г.

Тема

Основните елементи на геометрията

I Точката [които съществуватъ] и линията [въ природата]

II [illegible]

Панков

Резюме на темата:

17. т. Произходъ на глаголнитѣ форми.

Глаголнитѣ форми сѫ отношение между духъ и материя. Духътъ владѣе и управлява материята. Когато човѣкъ е почналъ да съзнава действията и времето, отъ какъ е почналъ да вижда природата той почналъ да иска. И първия глаголъ е билъ искамъ изложенъ въ различни форми. Породила се първо мисъльта да убива, да опустошава, да яде и все да иска. И тъй, глаголнитѣ форми носятъ произхода си отъ далечното битие, отъ първобитнитѣ звуци и крясъци, които сѫ изразявали желания, и стремежъ.

Духътъ говори чрезъ глаголитѣ. и той дава импулсъ ~~на~~ и начало на всѣка глаголна форма.

Глаголните форми са
произлезли тогава,
когато човек почва да
съзнава действието
в времето. Тогава
когато почва да ди-
ференцира образите
на видимите и не-
видими проявления.

Произхода на езиците

Когато се е явилъ говора

у човека и разбирането

съ езикъ когато е

произлезълъ човешкия

езикъ 13 III 1925 год

Вори

Произходъ на нагледнитѣ форми

Когато Богъ създаде вселената и отдѣлилъ отъ своя духъ, и тази частица-духъ въ своето движение влизайки въ материята да се прояви, той комбинирахъ тази материя и образувахъ формитѣ.

И тъй, когато Божественната воля се проявила, къмъ създаването на цѣлото битие, отъ тогава и тамъ сѫ произлѣзли нагледнитѣ форми.

Кънчъ Л. 15а Но Ср. Окр. Кл. III гд.

11 III. 1925 гд.

Варна.

Произходъ на глаголнитѣ форми.

Духътъ живѣе въ пространството, — материята въ врѣмето. Духътъ, като се е материализиралъ, е създалъ формитѣ на глагола, разпредѣлени на разни врѣмена, което е единствената мѣрка за проявитѣ на материята. Глаголнитѣ форми сѫ отношение между духа и материята.

Пространството съдържа врѣмето, духътъ владѣе и управлява материята; духътъ съ мѣрка за врѣме е несъизмѣримъ, той е вѣчно младъ и никога нероденъ, затова той дѣйствува въ сегашно врѣме. Материята съ своята инертность не може да схване момента, въ нея има желание и закъснение за извършване на известна работа. тя се проявява съ миналото и бѫдещето врѣме, което вѣрно сѫ схванали евреитѣ.

Условнитѣ врѣмена сѫ още по-тежка, по-низша форма, тѣ царятъ само въ гѫстата материя.

Духътъ говори чрѣзъ глаголи и то въ сегашно врѣме — цѣлата библия е изпъстрена съ това. —

Варна
6 III 1925 год.

К. Тодоровъ

17 т. Произходъ на глаголнитѣ форми.

Глаголнитѣ форми су произлезли, когато духътъ е почналъ да говори презъ човѣка. И човѣкъ е почналъ да чека още отъ битието.

Милка.

6 - III - 925 год.

Варна.

– Произход на глаголнитѣ форми

От първобитнитѣ звукоподражания, които сѫ изразявали нѣкакво понятие или дѣйствие –

Тема 17. „Произхода на глаголнитѣ форми."

Произхода на глаголитѣ е ясно, че тѣ сѫ прѣдшествали човѣшката мисъль. Обаче, дългото стажуване на човѣшката душа, при различнитѣ стадии, и културитѣ съ помощьта на разумностьта, и дълбоката мисъль, сѫ биле класирани, опрѣдѣлени многото форми на глаголитѣ.

Така че, творчеството на ума, сърдцето и волята, сѫ произхода на формитѣ.

Вен

Произходъ на глаголнитѣ форми

Глаголнитѣ форми иматъ своя произходъ въ отдавна отдалеченото минало когато човѣкътъ не е билъ още така повдигнатъ за да може да изразява най тънкитѣ свои вътрешни подбуди съ постепенното развитие въ умствено и физическо отношение къмъ неговия речникъ се прибавятъ все по нови и нови думи изразяващи душевния миръ

Първоначално глаголнитѣ форми сѫ били много малко не както сега сѫществуватъ въ културния човѣкъ и тия малко глаголни форми сѫответно на малкото нужди които ималъ човѣкътъ произлѣзли отъ единичкия най сѫщественъ глаголъ искамъ и тоя глаголъ е билъ изразяванъ по най различенъ начинъ съ звучни движения най разнообразни. — всички глаголни форми впоследствие иматъ своя произходъ въ искането, желанието за животъ

Михаилъ.

Разлика между смелостьта и твърдостьта.

Разликата между смелостьта и твърдостьта е тази, че, смелоста вна-
ся свобода въ човѣка, а твърдостьта го калява

А. Ангеловъ

„Отличителнитѣ черти на смѣлостьта и твърдостьта!"

Смѣлостьта и твърдосьта, сѫ качества на човѣшкия характеръ. Тѣ сѫ сили дѣйстващи на волята. Безъ смѣлость нѣма цѣль, безъ твърдость нѣма състояние. Тѣ сѫ сили, които дѣйствуватъ за превъзмогване, надъ всички други препятствия, които биха спъвали живота. Да бѫдешъ смѣлъ ще рече, да си безпощаденъ, безъ страхъ, съ рискъ на своето благо, постигане на опрѣделената цѣль. А твърдоста, има отличителни качества на ~~издръжливость~~ устойчивость, сдържание, тя е като диамантъ който сдържа опитноститѣ на смѣлостьта и е олицетворение на резултатитѣ.

Отличителнитѣ черти между смѣлостьта и твърдостьта.

Смѣлостьта е проявление на чувствата и подразбира прѣдприемчивость, инициатива; а твърдостьта е по-скоро волево проявление и бива съпровождано съ постоянство, търпѣние.

Смѣлиятъ човѣкъ е безстрашенъ, рѣшителенъ; твърдиятъ — може да стигне до жестокость.

Когато се съчетаятъ смѣлостьта и твърдостьта съ алчностьта, жестокостьта се усилва и стига почти до кръвожадность.

Варна, 9 I 1925 година

Ив. Тодоровъ

Отличителнитѣ черти на смѣлостьта и твърдостьта.

Само смѣлия може да говори Истината
И, твърдо спокойния може да я защити.

в отговора

Отличителнитѣ черти на смѣлостьта и твърдостьта

Смѣлостьта и твърдостьта сѫ елементи на волята. За разлика отъ 3-тия елементъ на волята, а именно разрушителностьта — тѣ сѫ по духовни. За смѣлостьта влияе Марсъ, а за твърдостьта Сатурнъ. Смѣлия човѣкъ е бързъ активенъ, решителенъ отличителна черта е. В него напредничавостьта — той върви все напредъ. Това е черта ~~нужна~~ родена за напредъка на човечеството, културата, наука и пр. ~~и~~ Смѣлостьта не мисли за последст. а твърдостьта поставя стълпове и върви следъ смѣлостьта и поставя основи възли. Твърдия човѣкъ се отличава съ устойчивостьта си. Той може да умре за идеята си. Но и двѣте смѣлостьта и твърдостьта ако не сѫ водени или направлявани отъ мѫдростьта тѣ могатъ да се изродятъ въ безразсѫдность и инать, а тѣ вече ставатъ прѣчка на волята и напредъка. Символи между животнитѣ на смѣлостьта е лъвътъ, а на твърдостьта осела.

Михаилъ.

~~Отличителна черта на твърдост и смелост~~

Отличителна черта на твърдоста е волевата упоритост, каза той за цели училищни придобивки, а отличителна черта на смелоста — волевия импулс. Или можем да кажем че волевия импулс на смелоста е моментно волево напрежение. Смел може да е безразсъдния а твърд — уравновесения

Отличителнитѣ черти на смѣлостьта и твърдостьта.

За да бѫде човѣкъ смѣлъ трѣбва да е твърдъ. Смѣлъ човѣкъ е онзи, който е безстрашенъ, безстрашностьта произтича отъ силата, а силата е плодъ на Истината и любовьта. Твърдость. Твърдъ човѣкъ е онзи, който има воля. Волята произтича отъ интелигентностьта, а интел. отъ мѫдростьта и любовьта.

И тъй, отл. чер. на смѣлостьта е безстрашието и силата. А силата на Истината и любовьта. А отл. чер. на твърдостьта е волята а волята на интелигентностьта и мѫдростьта.

Къмъ Л. 6а На Сп. Ок. Кл. III г.

9 I 1925 г. Варна.

Отличителнитѣ черти на смелостьта и твърдостьта.

Смелостьта се отличава съ разумно владяване съ своитѣ извратени мисли и чувства, и победа надъ всички посторонни влияния.

Смелостьта изключва паниката т.е. страхъ, действува съ светлината и носи мира.

Твърдостьта се отличава, съ издържливостьта устойчивостьта, твърдата воля. Да бъдешъ твърдъ като диамантъ за да можешъ да устоишъ презъ всички бури и вълни на живота, всичко да се разбива и тебъ безъ да са наруши вътрешния ти миръ.

Отличителнитѣ черти на смелостьта и твърдостьта.

Всички велики хора които сѫ работили за социалното благо на човечеството сѫ прояви на смѣлостьта и твърдостьта напримеръ Христосъ съ смѣли и твърди стъпки е предпочелъ пѫтя на Голгота.

Смѣлость и твърдость.

Смѣлостьта се характеризира съ предразположението за упорно извършване на обмислени волеви процеси въ една опредѣлена посока. Смѣлъ, може да бъде този, който е убеденъ въ истинностьта на своитѣ действия, които изпълнява, безразлично въ кое да е поле.

Твърдостьта се характеризира въ упорното прекарване на решения безъ да се отстъпва на противни подбуди.

Разумната твърдость е постоянство на характера, а необоснованата, неразумната твърдость е упорство (инатъ), което се крие въ неразумното самовнушение.

Резюме на темитѣ:

„Отличителнитѣ черти на смелостьта и твърдостьта.

„Смѣлия човѣкъ е бързъ, активенъ, решителенъ и прогресивенъ, а твърдия е устойчивъ
„Смѣлостьта внася свобода въ човѣка, а твърдостьта го калява.
„Смѣлостьта се стреми да постигне своята цѣль, а твърдостьта съхранява
Смѣлостьта се характеризира съ стремителни цѣлестни волеви процеси, а разумната твърдость е сила на характера, когато пъкъ неразумната твърдость носи неприятности.
Смѣлостьта е проявление на чувствата и подразбира прѣдприемчивость инициатива, а твърдостьта е по скоро волево проявление и бива съпровождано съ постоянство, търпение
Само смѣлия може да говори истината и твърдо спокойния да я защити.
Смѣлостьта е чувство което подтиква човѣчеството къмъ култура, а твърдостьта подчертава висшитѣ правила които трѣбва то да изпълни
Смѣлостьта воюва тя изключва тъмнината, а твърдостьта е издържлива и устойчива
Отличителната черта на твърдостьта

Смълостьта е характеризира съ стремежъ къмъ известни волеви процеси, а разумната твърдость е сила на характера, когато пъкъ неразумната твърдость носи неприятности.
Смълостьта е проявление на чувствата и подразбира предприемчивость инициатива, а твърдостьта е по скоро волево проявление и бива съпровождано съ постоянство, търпение.
Само смълия може да говори истината и твърдо спокойния да я защити.
Смълостьта е чувство което подтиква повечеството къмъ култура, а твърдостьта подчертава висшитѣ правила които трѣбва то да изпълни.
Смълостьта воюва тя изключва тъмнината, а твърдостьта е издържлива и устойчива.
Отличителна черта на твърдостьта е волевата инертность, която има за цѣль утилитарни придобивки, а на смълостьта – волевия актъ.

—·—

Ролята на свърхсъзнанието

(резюме на темитѣ къмъ 8 лекц. на IV год.)

Свърхсъзнанието е най-висшето състояние на съзнанието. Това е интуиция, озарение свише.

Ролята на свърхсъзнанието е като оная на свѣтлината, да освѣти пътя на бѣлитѣ пилигрими, копнеющи за висши хоризонти, за неземни свѣтове.

Само свърхсъзнанието разбулва великитѣ аркани на мистичното посвѣщение. Чрѣзъ него ние познаваме Трижди Неизвестното Същество.

Свърхсъзнанието е пневматическа машина, която просмуква човѣшката душа изъ тленното тѣло съ разумни подканвания, докле тя най-сетнѣ обърне взоръ къмъ него, и бъде приведена въ причинния свѣтъ. И като разкрие завесата на всички илюзии, внася обилно свѣтлина, подъ яснотата на която да четемъ смисъла и съдържанието на всичко.

Свърхсъзнанието е което поддържа концентрацията на всички сили въ човѣка, за проявление на най-великото, като дѣйствува и се проявява като принципъ въ духа. А плодъ на духа е разумната любовь, съ помоща на която, посрѣдъ сѣнкитѣ ние да схванемъ истинскитѣ, дѣйствителни образи на нѣщата, отъ кѫдѣто се регулиратъ отношенията ни къмъ всички сѫщества и Бога.

Тема

Роля на свръхсъзнанието

Посредствомъ сънищатѣ да схваща истинскитѣ, действителнитѣ образи на живота.

15/II 25 г.

Варна

Ролята на свръхсъзнанието

Да регулира отношенията на човека
съ всички същества и Бога
да вижда олицетворение на Бога
въ всички същества като възгоди

Ролята на свърхсъзнанието.

Свърхсъзнанието е най висшето състояние на съзнанието. Това е Интуиция, Озарение свише, това е екстаза, върховното просвѣтление.

Ролята на Свърхсъзнанието е като оная на свѣтлината, да освѣти пътя на бѣлитѣ пилигрими копнеющи за висши хоризонти, за неземни свѣтове.

Това е оная свѣтлина на Мъдреца разкриваща дълбокитѣ тайни на проявеното битие.

Само Свърхсъзнанието разбулва великитѣ аркани на Мистичното Посвещение. Свърхсъзнанието дирижира всички дребни и наглед незначителни действия ~~на човѣка~~ за далечнитѣ цѣли неизвестни на обикновения човѣкъ.

Ролята на Свърхсъзнанието е да познаемъ това Триеди Неизвестно същество предъ което всички свѣтила на Мъдростьта се прекланятъ

Ролята на свръхсъзнанието.

Свръх лицата води причината.

Свръхсъзнанието е което поддържа концентрацията на всички сили у човека за проявлението на най-високото и разбиране на причината, която подтиква човека към това влияние.

Ролята на свръхсъзнанието

е да приведе човѣка въ причинния свѣтъ. Въ момента, когато то заговори у човѣка, тогава той е най-близо до Бога.

Свръхсъзнанието е пневматическа машина, която просмуква човѣшката душа изъ тлѣнното тѣло съ разумни подканвания, доклѣ тя най-сетнѣ обърне взоръ къмъ него, разтвори вѣчно бодритѣ си и мощни крилѣ и литне нагорѣ по тѣсната ивица къмъ него.

Въ свръхсъзнанието е пълното спасение.

Варна
6 II 1925 год.
8 1/2 ч. в.

Ив. Тодоровъ

Ролята на свръхсъзнанието.

Да разкрие завесата на всички илюзии, да внесе обилно светлина, подъ яснотата на която да можемъ да четемъ смисъла и съдържанието на всички неща.

Да ни научи правилно и разумно да отключваме и заключваме Божествените закони вложени въ насъ и около насъ,

За да можемъ да дадемъ правилна насока на нашия животъ за постигане на великата и безгранична цель, въ този Божественъ животъ.

12.II.1925 год.
Варна.

S.

Ролята на свърхсъзнанието.

Свърхсъзнанието действува и се проявява, като принципъ въ духа.
А проявът на духа е разумната любовь, която дава сила и животъ.
И мъдростьта, която дава светлина и знание.

Бълг. Л. 8ª Наст. Окл. кл. IV година

8 II 1925 г. Варна

Предназначението на гръбначния стълбъ въ човешкия организмъ.

Той служи като основа, върху която е съградена и се крепи цѣлия организмъ. Въ него се намира гръбначния мозъкъ, за който пъкъ е свързана симпатичната нервна система, която действува и работи безъ контролата и волята на човѣка, излиза, че тамъ действуватъ подсъзнателни сили.

Презъ него минаватъ всички земни и слънчеви течения, тамъ става едно пресъздаване на силите. Той държи тялото изправено, дава му подвижностъ, еластичностъ презъ своите прешлени отъ които е образуванъ

Гръбначния стълбъ е единственъ и неразличен органъ който съществува отъ далечното минало и крие далечни спомени въ себе си които се проявяватъ презъ подсъзнанието.

8.

Значението на гръбначни-
ятъ стълбъ въ човѣшкиятъ
организъ.

Гръбначниятъ стълбъ въ човѣш-
кията организъмъ е /стълбътъ/
крѣпостьта о която се държи
цѣлото сѫщество на човѣка.

Иванка Ст.

Тема: „Предназначението на гръбначния стълбъ".

Предназначението на гръбначния стълбъ е да държи человѣка винаги изправенъ - нагоре главата - естественото положение, което показва посоката по която трябва да върви человѣкъ по пътя на своята еволюция - все по-нагоре и нагоре къмъ Бога.

21. II. 925 г.

Варна

[signature]

Предназначението на гръбначниятъ стълбъ

Гръбначниятъ стълбъ, благодарение на него тялото се крепи и извива на различни страни. Той е костенъ стълбъ извитъ въ шийната областъ и поясa и е съставенъ отъ 33 прешлена

Ив. Велева

Прѣдназначението на гръбначния стълбъ у човѣка.

Той крѣпи организма и го държи изправенъ. На него се крѣпятъ ребрата, които се извиватъ напрѣдъ и заграждатъ дробоветѣ и пазятъ сърдцето. На горния му край е закрѣпена главата посрѣдствомъ атланта и епистрофея.

Най-долнийтъ прѣшленъ играе голѣма роля при ходенето — така нареченийтъ опашенъ прѣшленъ.

Така съставенъ отъ прѣшлени гръбначнийтъ стълбъ дава голѣма гъвкавость на тѣлото.

Хора съ счупенъ гръбначенъ стълбъ сѫ осѫдени на моментална смърть.

Отъ него излизатъ 32 чифта освзателни нерви.
Женитѣ имать единъ прѣшленъ повече отъ мѫжетѣ.

Варна, 15/II 1925 год.
27. клас об.

Тодоровъ

„Предназначението на Гръбначния Стълбъ."

Гръбначниятъ стълбъ у човѣка представлява главенъ апаратъ, въ който сѫ складирани, всички необходими, припаси дадени отъ природата, за доизграждане, пълния образъ на човѣка богъ, въ тази му физическа форма. Той има преимуществото да бѫде обиталище на висшитѣ мозъчни сѫщества. Който посрѣдствомъ тѣхъ, мозъчнитѣ центрове въ главата сѫ развиватъ въ интелигентность и култура.

Той представлява основния камъкъ върху който е зиданъ цѣлия храмъ, обиталище на Духа.

Прѣдназначениението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ.

Прѣдназначението на гръбначния стълбъ е да държи организъма правъ, защото ако малко се изкриви гръбначния стълбъ човѣкъ не може да се движи правилно.

Д. Ангеловъ.

Предназначението на гръбначния стълбъ

Гръбначния стълбъ е лоста, главната опорна точка на тялото ни, съвременно, той е и центъра симпатичната нервна система

П. Дънов

Варна
22 фев. 1925

Прѣдназначението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ.

Гръбначния стълбъ е основата на която се крѣпи целия организъмъ и издържа всичката тяжесть прѣзъ врѣме на работа.

15·II·1925 г.

Прѣдназначението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ.

Предназначението на гръбначния стълбъ
е да служи като опора на мекитѣ части
въ човѣшкия организъмъ, ето защо той се раз-
вива най напредъ отъ всички части
освенъ това той е вмѣстилище на мозъчно
вещество отъ което излизатъ много нерви
и се разпростиратъ по цѣлото тѣло.
По този начинъ той се явява като бо-
гатство отъ сили. Въ него се помѣстватъ
много центрове наречени лотоси.
а въ основата на гръбначния стълбъ въ
мозъчното вещество спи змията Кундалини
една отъ най могъщитѣ сили въ природата
и служеща на посветенитѣ за висшо творчество
а за ученицитѣ на другата ложа за разрушение.
Гръбн. стълбъ ни напомня че трѣбва да
развиваме учението въ противенъ случай
остава недоразвитъ или [illegible]
гръбн. стълбъ заедно съ главата приличатъ на
змия и ни напомнятъ че въ човѣка има
змия която ако не контролира може да
го ухапе. И че трѣбва да я обърне на
змията на Мѫдростьта. Ето защо висшитѣ
посветени сѫ се наричали Наги което значи
„Змии".

Михаилъ.

Прѣдназначението на гръбначния стълбъ въ човѣшкия организъмъ.

Гръбначниятъ стълбъ е най важния центъръ въ човѣшкия организъмъ. Той прѣдставлява апаратъна, около който всичко нерви – сѫ свързани на чов. организъмъ. всички системи сѫ свързани у гръбначния стълбъ. И когато гръбначния стълбъ се изтощи, всичко прѣдстава въ чов. организъмъ. Той е директивата за всички системи.

Ученикъ Л. 9а На Сп. Окл. кл. IV гд.

22.IV.1925 г. Варна.

Тѣма

Прѣдназначението на грѫбначния стълбъ

Грѫбначния стълбъ ни служи да крепи
тѣлото право въ него се крепятъ вси
чки слаби части на човѣка той
е най чувствителната страна
въ човѣка прѣзъ врѣме на работа
той играе най главна роля.

Получата от възраже-

нието Г. за 6 II 1925

[illegible]

Предназначението на
гръбначния стълбъ

да крепи тѣлото изправено
и е влагалище на змия
огънъ въ човѣка на който
главата е въ центъра на
мозъка а опашката въ кръста
дето е екслодирана земната
прана която изсмуква отъ центъра
на земята, и храни човешките
чувства. Значи гръбнака е
регулаторъ на чувствата и
мисълта у човека и регулира
температурата въ цѣлото тѣло.

Резюме на темата „Отличителнитѣ черти на пчелата“.

Пчелата, като единъ добъръ работникъ се отличава съ следнитѣ качества; трудолюбие, нежность, редъ и порядъкъ, чистота, чувства на колективенъ, комуналенъ животъ по здраво организиранъ, тамъ е осъщественъ законътъ единъ за всички и всички за единъ; тѣ съ своята разумна воля и постоянство, бръмъ бръмъ, ходятъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ събиратъ сокове и като добри химици, прѣработватъ го въ ~~д~~ сладъкъ сокъ /медъ/ а именно, плодътъ на своя постояненъ трудъ.

Отличителните черти на пчелата.

Отличителните черти на пчелата. Тя е отъ най работливитѣ чисти насекоми. Тя се отличава по своята нежность въ работата, която тя извършва за човѣка. Нейнятъ плодъ е меденъ.

„Отличителнитѣ черти на пчелата"

Отличителнитѣ черти на пчелата сѫ слѣднитѣ: Пчелата първо се отличава, като най добъръ работникъ.

Въ нея има воля, а това показва че тя е много интелигентна и разумна. Въ нея има постоянство и нѣма колебания. Въ пчелата има още колективность, тя разсѫждава единъ за всички и всички за единъ. Тя разбира комуналния животъ, и вслѣдствие на тия добри черти въ резултатъ, дава най добритѣ хлѣбъ-медътъ, който, най-сладко отъ всичко.

И отъ тамъ се познава, че пчелата има най добри качества.

Ученикъ № 3ª на Сп. ок. кл. III год.

14.VI.1924 гд.

Варна

III тема

Отличителнитѣ черти на пчелата.

Пчелата, прѣди всичко, се отличава съ своята работа; тя, тъй да се каже, умира като българския волъ, или въ работа или отъ нѣкое алчно гърло. Своята работа тя (пчелата) върши винаги тайно отъ свѣта. Пчелата не бръмчи за празно, въ нея нѣма нито гордость, нито щестлавие. И при нейната тъй постоянна работа, тя яде малко.

Отличителнитѣ черти на пчелата

Отличителнитѣ черти
на пчелата е трудолюбието.

Ив. Велева.

Отличителнитѣ черти на пчелата.

Какво виждаме въ това велико малко, то съ своитѣ благородни качества е изразъ на разумната вселена.

Като че ли Богъ го е изпратилъ предъ човѣцитѣ, да имъ даде примѣръ какъ трѣбва да живѣятъ, или чрезъ нищото да покаже на нищото че е нищо.

Кои съ отличителнитѣ имъ черти. Отличаватъ се съ своя редъ и порядъкъ, съ своята образцова чистота, тамъ ще намеришъ и музика и изкуство, дисциплина и разумна волева дейность трудъ безъ умора това що е най-необходимо тукъ на земята.

А най-важното за което и човѣцитѣ т.е. хората бълнуватъ, това е колективния, комуналенъ живота който тѣ живѣятъ.

Това малко същество плодъ на една по висша култура носи великъ примѣръ за човѣка. Тѣ по свои правила и закони си създаватъ и царици

търговци и работници; само че тамъ
се прилага закона, който не работи
не трѣбва да яде.

И най всичко хубаво, виждаме
и самия плодъ на неговия трудъ
който свидетелствува за тежката
сърдечна мощь, благата които тѣ
ни носятъ. Въ тѣхъ е развито и
човѣколюбието. Ще се възцарятъ тукъ
истината.

14 XII 1924 г.
Варна.

Я.

„Отличителнитѣ черти на пчелата".

Въ пчелата както насекомъ, преобладаватъ инстинктивни чувства, както и въ другитѣ насекоми и животни, обаче, характерното въ пчелата е: тия инстинктивни чувства характеризиратъ единъ вѫтрешенъ моралень принципъ.

Тия морални качества сѫ слѣднитѣ: общителность, проявена въ дивна организация! Честолюбие, проявена въ трудъ и постоянство.

Качество, на красота, тя е отличенъ художникъ.

Качество, на вкусъ, тя е отличенъ химикъ, борави е съ извѣстни закони съ които трансформирва, извѣстни химикали, отъ растителното царство.

Тя еще отличенъ лѣкарь, при комбинациитѣ които прави съ сокове тѣ на тревитѣ. Това сѫ едно отъ най-отличителнитѣ черти. Които проявява пчелата.

Отличителните черти на уче-
ната.

Съ следните.

I во Трудолюбие II ро Дружба

III то Порядъкъ IV що Чистота

и V то редъ.

Д. Жалевъ

Тъма

Отличителнатѣ черти на пчелата.

Най отличителна черта е много трудолюбива тя пази отличително чистото. Също притежава искуството то е правилметъ.

т. Янкова

Отличителнитѣ черти на пчелата

Пчелитѣ подобно на мравитѣ иматъ една най-здрава монархическа организация.

Тѣ сѫ работни, трудолюбиви, неуморни. Отъ пукване на зората до заникъ слънце тѣ кацатъ отъ цвѣтъ на цвѣтъ и взематъ най-хубавото отъ цвѣта, какъвто и да е той.

Тѣ пазятъ своя кошеръ така, както евреитѣ — скинията си. Никому не е позволено да посѣга на него.

Варна
14 XII 1924 год.

Свѣтодаровъ

Отличителните черти на пчелите –

– Всичко което трябва да бъде в нас е около нас, но всичко, което е в нас трябва да е за това всичко.

– Всеки който знае своята обязанность и не дири своето право е пчела –

Законът за работата е въплотен на първо място в пчелите, и тъй както те разбират и прилагат работата, на хората предстоѝ да го следват в бъдеще –

Законът на всеки кошер е с мотто всички за един и един за всички –

Правото на всяка пчела е да познава медоносните цветове и да обхожда всеки цвят в който би вложила ~~правото~~ силата на вечното съществувание –

Полето е цветята е правото и силата на всяка трудолюбива пчела, а полето и небето е право и завещание на всеки разумен човек –

Рад

Отличителнитѣ черти на пчелата

~~От~~ Пчелата се отличава по своята чистота, редъ и трудолюбие.
Тя се храни само съ аромата на цвѣтята, когато хората не могатъ да употрѣбяватъ никое друго насѣкомо, животно, също и човѣка.
Тя е най-нежното и свободно сѫщество.

Тема: „Отличителнитѣ черти на пчелата:

Тѣ сѫ: трудолюбие, колективно съзнание, редъ, чистота, дисциплина, не обича тунеядството, единоцарствие, задоволява се съ малко, веселость.

14. XII. 924 г.

Варна.

[illegible]

Отличителнитѣ черти на Пчелитѣ.

Пчелите се отличаватъ съ своя комуналенъ животъ, въ тяхъ се подържа трудолюбието безъ никакво исключение. Те работятъ единъ за всички и в всички за единъ, също и за благото на другитѣ същества. Забелязва се още редъ и чистота, която може да ни послужи за примеръ въ живота.

14. XII. 1924 г.

Стойна

Отличителнитѣ черти на пчелата

Отличителнитѣ черти на пчелата сѫ трудолюбието.

Я. Ангеловъ

леность що е азъ не зная
и затуй се хичъ не хая
по цвѣтята безъ умора
медъ събирамъ за вси хора

споредъ поетитѣ.

Отличителнитѣ черти на пчелата,

Ако има едно същество на земята между животнитѣ, което да се отличава съ своитѣ най-разнообразни и съвършени качества отъ подобнитѣ си това е пчелата. Ако има едно същество най-умно и най трудолюбиво, отличенъ скулпторъ и познавачъ на разкошнита природа това е пчелата. И най после ако има едно същество, което да нарок [illegible] най-финната машина на физическия свѣтъ — това е пчелата

Александра

„Произходъ на съзнателнитѣ и несъзнателни движения."

Всѣкога едно несъзнателно движение противодѣйствува на съзнателното. Това е затуй, че въ съзнателното движение има строго опрѣдѣленъ пѫть, по който не прави изключение. И при тая си абсолютность, е противодѣйствующо, на ония несъзнателни движения, които сѧ въ противоположна посока. Това се обеснява и съ квадрата.

Така че азъ мисля тѣхния произходъ, датира, отъ когато духътъ се е въплотилъ въ материята. Тогава съзнанието е проектирало своето движение въ подсъзнаното, и тамъ е почналъ единъ животъ съ несъзнателни движения.

Вен

Произхода на съзнателните и подсъзнателни движения

съзнателните движения
съ проектъ на необходимостьта
която ни налага да извършимъ
известно действие каквото
и да било. придружено съ
волята ни

А подсъзнателните дви-
жения съ проектъ на
природните сили у човека
носители на живота които съ
вънъ отъ човешкото съзнание и
воля които падатъ къмъ човешкия
духъ и съ необуздаеми

съзнателнитѣ движения
съ подчинени на ума
и волята а подсъзнателни-
тѣ подчинители на ума
и волята, само адептитѣ
и учителитѣ на окултизма
могатъ да владеятъ надъ
тия движения

Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателни движения у човѣка.

Подсъзнанието е съкровищницата на душата, тамъ е складирано всичко минало, всички минали опитности на човѣка, които въ настоящемъ се проявяватъ като нѣкакви инстинкти, движенията, т.е. това което наричаме маниери на единъ човѣкъ това са подсъзнателни движения, защото тѣ ставатъ нѣкакъ безъ човѣкъ да прави усилия, благодарение на натрупаната опитность отъ миналото. Тамъ, където съзнанието взема участие, което е предшествувано съ една

съзнателни, предварителни мисъль
които вземать участие и всякога и
умътъ и сърдцето. преди да се из-
върши едно движение. това са съзна
телни движ/е.

Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателнитѣ движения у човѣка

Човѣкъ съ развитъ умъ, разсѫдъкъ и воля, въ него като дойде една мисълъ, той я спира въ своя умъ и ако я на-мѣри че е добра следъ като я провѣри, той е тура въ дѣйствие, значи явява се съзнателното движение.

А подсъзнателните движения сѫ произлѣзли тогава, когато човѣкъ безъ да провѣрява мисъльта която е дошла въ ума му, е тура въ дѣйствие.

А. Анисовъ.

Произхода на съзнателнитѣ и подсъзнателнитѣ движения.

Съзнателнитѣ движения сѫ произлезли отъ душата а подсъзнателнитѣ сѫ произлезли отъ сърцето.

Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателнитѣ движения у човѣка.

Тѣ сѫ атавистически остатъци (подсъзнателнитѣ); водятъ своето начало отъ раннитѣ стадии на човѣчеството, когато всичко въ него е било механически и следъ като е изпъкнало съзнанието, то не е могло да ги анулира и сѫ останали властници въ човѣшкия миръ, наречени съ името инстинктивни движения.

Всѣко движение, при което не взема участие нито ума, нито сърдцето, нито волята, то е механическо и спада по-скоро къмъ подсъзнателнитѣ и обратно. Всички ония движения, подбудени следъ появяването на съзнанието у човѣка съ цѣль и съ желание, сѫ съзнателни.

Навикнали сме да наричаме лошитѣ постѫпки подсъзнателни, а добритѣ – съзнателни. Това е абсурдъ. Въ еднитѣ има и добри и лоши, тъй както и въ другитѣ, съ една разлика само, че въ ония хора, у които прѣобладаватъ добри подсъзнателни прояви сѫ така

наречените добряци по природа, а у тия, у които преобладаватъ добри съзнателни движения сѫ интелегентни.

28 II 1925 год.
7 ч. з. Варна

[signature]

Произходъ на съзнател-
нитѣ и подсъзнателнитѣ
дѣйствия

Съзнателнитѣ дѣйствия сѫ
произлязли отъ съзнателно-
то и разумно дѣйствие на
волята т.е. когато сърдцето
умътъ и волята дѣйствуватъ
хармонично.

Подсъзнателнитѣ пъкъ се
дължатъ на инстинкта на
несъзнателнитѣ сили съ човека
на навика тамъ разсъдъка
ума не взема участие

Произходъ на съзнателнитѣ и подсъзнателни движения у човѣка.

Съзнателнитѣ движения произхождатъ отъ ума, защото само когато трезвено мислимъ ние вършимъ съзнателни действия. А подсъзнателнитѣ произхождатъ отъ чувствата, защото често човѣкъ се движи само подъ натиска на своитѣ чувства безъ да мисли.

Варна

8. Мартъ 1937 г.

[illegible]

Резюме на темата

Разлика между подсъзнателнитѣ и съзнателни движения

Подсъзнателнитѣ движения – това са атавистични остатъци отъ ранното минало на човѣка, които при събуждането на човѣшкото съзнание са останали да се проявяватъ в неговия миръ, като инстинктивни, механически движения, т.е движения, при които не взематъ участие нито умътъ нито сърдцето, нито волята.

Онѣзи движения пъкъ, които винаги са предшествувани отъ една мисъль при участието на сърдцето и волята, значи дѣйствия, които ставатъ по единъ предварително определенъ планъ са съзнателни

14 III 25 г. Варн

Основнитѣ мисли на II школна лекция /IV година/

Въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присъствува, когато проявява силата. Силата е потребна само за разумното проявление на човѣка. Вие не можете да избегнете този законъ на промѣнитѣ, ако искатъ да живѣетѣ единъ обикновенъ животъ. Ако вие не работитѣ правилно, нѣма да можитѣ да схванитѣ онния елементи, които сѫ потребни за духовния свѣтъ. Ще се научитѣ да се филтриратѣ /пречистватѣ/ Челото трѣбва да се развие горѣ. Трѣбва да има разширение на ума за да може да има въображение. Човѣкъ трѣбва да бѫде щедъръ и по сърце и по умъ. Всѣко изменение на вашето лице си има причини. Всички енергии които се проявяватъ като качество у човѣка, указватъ извесно влияние върху известни органи на лицето. Всички хармонични сили на доброто се движатъ по най-правилнитѣ линии на геометрията. Ще се стремитѣ къмъ хармоничнитѣ мисли, чувства и действия. Мисълта ни, чувствата и действията ни трѣбва да бѫдатъ прави. Човѣкъ не трѣбва да мисли каквото не иска. Той трѣбва да мисли, каквото не иска.

Основнитѣ мисли на II школна лекция (IV година)

Въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присъствува, когато проявява силата. Силата е потребна само за разумното проявление на човѣка. Вие не може да избегнете този законъ на промѣнитѣ, ако искатъ да живѣетъ единъ обикновенъ животъ. Ако вие не работитѣ правилно, нема да можитѣ да схванитѣ онния елементи, които сѫ потребни за духовния свѣтъ.
Ще се научитѣ да се филтриратъ /пречистватъ/
Челото трѣбва да се развие горѣ. Трѣбва да има разширение на ума за да може да има въображение.
Човѣкъ трѣбва да бѫде щедъръ и по сърце и по умъ
Всѣко изменение на вашето лице си има причини
Всички енергии които се проявяватъ като качество у човѣка, указватъ извесно влияние върху извесни органи на лицето. Всички хармонични сили на доброто се движатъ по най-правилнитѣ линии на геометрията. Ще се стремитѣ къмъ хармоничнитѣ мисли, чувства и действия. Мисълта ни, чувствата и действията ни трѣбва да бѫдатъ прави.
Човѣкъ не трѣбва да мисли каквото не иска.
Той трѣбва да мисли, каквото не иска.

Ив. Велева.

Основнитѣ мисли на 2-а Лек. На Сп. окл. кл. 4-а г.

Въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присъствува, когато проявява силата. Да бъдъ уменъ и разуменъ пакъ е проявление на на силата.

Силата е потрѣбна само за разумното проявление въ живота. А това е необходимо за вашето развитие, понеже ако вие не си турите макоми и норми, които сѫ вѣрни въ природата, нѣма да е мине дълго време и вие ще изгубите смисъла на живота, и ще минете пѫтя на страданието. Ако вий не работите правилно нѣма да схванете онѣя елементи, които сѫ потрѣбни за духовния животъ, иначе растенето ви ще бъде не нормално. Животътъ е тѣсно свързанъ, както човѣшкия организъмъ. Да живѣемъ разумно значи спазване законитѣ въ природата. Затази ~~презъ~~ година се научете да се организирате, иначе ще се произведатъ реакции въ мозцитѣ ви, и заболяване ще има и невизъма ще дойде. Сега най-първо трѣбва да си създадете разположение на ума, а разположение идва, когато човѣкъ работи. Човѣкъ трѣбва да побеждава ония криви навици, които придобилъ отъ миналото. Затова ще учите закона на растенето, тѣ сѫ обществени чувства. А колкото умътъ се развива

което умътъ се развива толкова цѣлото горѣ естествено широко въображението се развива става по силно. Въ въображението трѣба мѣра, одава причина. Хубаво е да изпитате вашия характеръ, вашата издръжливость, която видятъ другитѣ, че иматъ повече хубаво, освен

Основните мисли
отъ втора (II) лекция

I

Колкото умътъ се повече разширява толкова въображението става по силно.

II

Елементите, които геометриците съ турили въ геометрията съ ги взели отъ живата природа

III

Най първо научете се, да констатирате дали мисъльта е права или не.

Резюме.

2 лекция на сп. кл. IV год.

Природа и геометрия.

Всѣка мисъль, всѣки актъ, всѣка дума, всѣко чувство и всѣко дѣяние, въ което съзнанието ви не взема участие е механически процесъ. Силата се измѣрва съ присѫтствието на съзнанието, т.е силенъ е онзи, въ когото съзнанието присѫтствува, когато проявява силата. Силата е потрѣбна само при разумнитѣ прояви. Всички сѫщества сѫ разумни и страдатъ, само че се различаватъ по градация. Всички елементи намиращи се въ почвата и необходими за живота на растенията сѫ предадени на почвата отъ самитѣ растения, тѣ растенията складиратъ въ почвата своя излишекъ, защото тѣ се развиватъ по-нормално, не могатъ да затлъстяватъ

Живота е тѣсно свързанъ както съ силитѣ въ природата, така и съ нашитѣ органи. Да живѣемъ разумно ще рече да спазваме ония закони, които са въ природата и които тѣ ни доставятъ необходимитѣ материали за живота. Необходимо е пречистване, за да можемъ да дойдемъ до прякъ контактъ съ ония разумни сили, защото иначе ще се произведе силна реакция въ мозъка и могатъ да се явятъ всички болести.

Трѣбва едно разположение на ~~вашия~~ ума, а то се добива чрезъ работа. Има нѣщо атавистично у насъ, което се противи, тѣ са останали отъ епохата когато човѣкъ е миналъ презъ животинското царство, тогава човѣкъ е степенно мързеливъ, както и сега иска да се прояви. Въ човѣка има едно животинско състояние, което трѣбва да използваме.

Въображението е необходимо. Въ него човѣкъ е свободенъ, но и то си има своя зона. Човѣкъ трѣбва да има съревнование но не и завистъ, защото тамъ дето има завистъ, напредъкъ нѣма. Всички енергии, които се проявяватъ като качества у човѣка, слагатъ своя отпечатъкъ по лицето. Отрицателнитѣ нѣща въ насъ трѣбва да стоятъ като гущери, атавистически. Човѣкъ трѣбва да мисли каквото не иска!

Основнитѣ мисли на II-ра лекция.

Всѣки човѣкъ, който придобива сила безъ да знае защо му е тази сила, прилича на машина. Всѣка мисъль, актъ, дума, чувство, дѣяние, въ което съзнанието ви не взема участие е единъ процесъ механически.

I нѣщо: то е филтриране, прѣчистване за да придобиемъ ония елементи, които сѫ необходими за създаването на единъ мощенъ характеръ, за явяването на единъ свѣтълъ умъ и за съграждането на едно благородно сърдце.

Човѣкъ трѣбва да подбѣждава въ себе си ония криви навици, които е придобилъ въ миналото.

Човѣкъ всѣкога трѣбва да разчита на вложеното у него, т.е. въ неговата природа, — Божественото — Бога.

ВЕЛИКА задача: за създаване характера и за правилно мислене

ще учишъ безъ да искашъ

ще правишъ добро , , ,

Х. 21.I.925 г.

Тѣма

I трѣбва да знаете, че животътъ е тесно свързанъ както съ силите въ природата така и съ вашите органи

II Всеки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми да създаде разположение на умътъ си

III За това най-първо изучвайте закона на растенията това сѫ обществени чувства.

Тема

I Колкото умътъ се повече разши
рява толкова въображението
става по силно

II Елементите които геометри
цитѣ съ турили въ геометрия
та съ ги взели отъ живата
природа

III Най първо научете се да конс
тантирате дали мисъльта е
права или не.

Основнитѣ мисли отъ II лек.

Първото нѣщо, което е необходимо за васъ, то е филтриране прѣчистване, за да придобиете ония елементи, които сѫ необходими за създаване на единъ мощенъ характеръ.
Линиитѣ на лицето на човѣка сѫ чертаятъ геометрически, тѣ сѫ данни за геометрията и ние работимъ върху тѣхъ.
Човѣкъ не трѣбва да мисли, каквото иска. Той трѣбва да мисли каквото не иска!

туй е правото при сегашното развитие.

25. II. 1925 г.

стойна

Резюме

Извадки отъ втора лекция на специалния класъ.

1) Всяка една мисъль, всеки единъ актъ, всяка лоша дума всяко чувство и всяко деяние въ което съзнанието ви не взима участие е единъ процесъ механически.

2) Въ живота е силенъ само онзи, въ когото съзнанието присѫтства, когато проявява силата.

3) Силата е потрѣбна само за за разумното проявление на човѣка.

4) Трѣбва да знаете, че живота е тѣсно свързанъ, както съ силата въ природата.

5) Видимата природа това е Богъ който се изявява отчасти.

6) Тази година ще се научите най-първо да се фокусирате.

7) Всеки единъ отъ васъ трѣбва да се стреми да създаде разположение на ума си.

8) Върху обществените и личните чувства сѫ посадени моралните чувства.

9) Най първо ще изучавате закона на растенията това сѫ обществени чувства. Законътъ на животните, това сѫ личните чувства, а самия човѣкъ това сѫ моралните чувства.

10) Въображението е потрѣбно. Въ него ти си свободенъ ~~за~~ разбира се то има закони и граници до които е позволено човѣкъ да отива извънъ тѣзи граници не може да прѣстѫпва.

11) Човѣкъ трѣбва да бѫде йедъръ, по сърдце и по умъ.

12) Елементите, които Геометрите сѫ турили въ геометрията сѫ ги взели отъ живата природа. Това сѫ линиит

смъртно почетъ.

6) Тази година ще се научите най-добро да се формулирате.

7) Всѣки единъ отъ насъ трѣбва да се стреми да създаде разположение на ума си.

8) Върху обществените и личнитѣ чувства сѫ посадени моралните чувства.

9) Най първо ще изучавате закона на развитието това сѫ обществени чувства. Законътъ на инстинктите, това сѫ личнитѣ чувства, а самия човѣкъ това сѫ моралнитѣ чувства.

10) Въображението е най-трудно. Въ него ти си свободенъ да развива се то има закони и граници до които е позволено човѣкъ да отива извънъ тия граници не може да пристъпва.

11) Човѣкъ трѣбва да бѫде щедръ, по сърдце и по умъ.

12) Елементитѣ, които геометриците сѫ турили въ геометрията сѫ ги взели отъ дивата природа. Това сѫ линии и фигури които сѫществуватъ у човѣка.

13) Всички хармонични сили да добрето се движатъ по най-правилните линии на геометрията.

Тема: „Основнитѣ мисли отъ 11ʳᵃ лекция IV год."

Въ всѣка наша мисъль, всѣка наша дума, въ всѣко наше чувство, въ всѣко наше деяние и въ всѣки нашъ актъ Съзнанието трѣбва да взима участие.

Пречистване (филтриране) ни е необходимо за да придобиемъ ония елементи, които сѫ необходими за създаването на единъ могѫщъ характеръ, за явяването на единъ свѣтълъ умъ и за създаването на едно благородно сърдце.

Работата е благородно дѣло.

Живата природа трѣбва да се изучава по начини, които сѫ вложени въ насъ – така се създава хармония.

Въображението ни е потрѣбно, но въ своитѣ граници.

Не всички идеи ни сѫ по силитѣ – трѣбва да избираме само тѣзи, които ни сѫ по силитѣ и за които умътъ ни е готовъ.

Всички енергии, които се проявяватъ като качество у човѣка, оказватъ известно влияние върху известни органи на лицето

тѣ поставятъ своя отпечатъкъ върху него.

Помнихъ предъ веда мисли, каквото Неичка.

25. I. 925 г.

Дари

Резюме на 2 лекция.

Човѣкъ представлява почва върху която растатъ различни растения, въ зависимость отъ елементитѣ, които тя съдържа.

Всички мисли, желания и постъпки се изписватъ по лицето подъ формата на геометрически линии. добритѣ, висшитѣ и Божествени мисли създаватъ хармонически, правилни линии

Правата линия да ни служи като мѣрка въ живота, въ мисъльта и познанието.

Михаил

Основнитѣ мисли отъ втора Лекция.

1. Кое е най-важното въ храната въ яденето, И защо трѣбва хората да ядатъ.

Ще изучаваме кои сѫ елементитѣ които стимулиратъ т.е даватъ повече растежъ

Ще се научимъ да се чистимъ, да се филтрираме, за да създадемъ единъ могѫщъ характеръ, иначе нѣма да ви пуснатъ въ школата на живата природа.

Сега чрезъ работа, съ опая права мисълъ ще създадемъ разположение на ума си. Що е благородно нѣщо.

Ще изучаваме закона на растенията това сѫ обществените чувства, закона на животнитѣ личнитѣ чувства и самия човѣкъ това сѫ моралнитѣ чувства.

Необходимо е въображението да си има законите по които работи въ него, тя си свободна.

Елементитѣ които геометрицитѣ сѫ вложили въ геометрията сѫ ги взели отъ живата природа, тия линии и фигури сѫществуватъ и у човѣка, въ това са

свѣтои живата геометрия що-е ромбъ,

Всички енергии които се проявяватъ като качество у човѣка оказватъ влияние върху извѣстни органи на лицето полагатъ своя отпечатъкъ.

Мислитѣ, чувствата, дѣйствията и всички прояви, трѣбва да бъдатъ прави.

Отрицателното трѣбва да стои като нѣщо чуждо

Право значи не това за което искаме да мислимъ, но това за което не искаме да мислимъ то е право.

25/I 1925 год.

Варна.

Основнитѣ мисли въ втора лекция.

1. Ако вие не работите правилно нѣма да можете да схванете ония елементи, които сѫ потрѣбни за духовния свѣтъ.

2. Видимата природа, това е Богъ, който се изявява спрямо насъ.

3. Човѣкъ всѣкога трѣбва да разчита на вложеното у него т. е. въ неговата природа.

4. Всички енергии, които се проявяватъ като качества у човѣка оказватъ влияние върху извѣстни органи на лицето.

5. Ако правимъ това което не искаме ние сме по на права посока.

6-та лекция.

млад. окулт. класъ.

Основни мисли отъ II лекция

1) Всѣки човѣкъ, който придобива сила, безъ да знае защо му е тази сила, той прилича на машина. Слѣдователно, всѣка една мисъль, всѣки единъ актъ, всѣка ваша дума, всѣко чувство и всѣко дѣяние, въ което съзнанието ви не взема участие, е единъ процесъ механически.

2) Законътъ на растенията, това сѫ общественнитѣ чувства. Законътъ на животнитѣ, това сѫ личнитѣ чувства, а самиятъ човѣкъ, това сѫ моралнитѣ чувства.

3) Отрицателнитѣ нѣща у васъ трѣбва да стоятъ като нѣща чужди, наслѣдствени, атавистични.

Варна
25 I 1925 год.

Ив. Тодоровъ

Резюме на 11-а лекция IV год. ок. к.

Въ живота е силен само онзи в когото съзнанието присъствува когато проявява силата си –

Видимата Природа – това е Бог, който се изявява нам?

Линиите в човешкото лице се четат геометрически, по тези линии ние можем да знаем кой човек на каква степен на развитие е.

Отрицателните черти в нас трябва да станат като черти чужди наследствени атавистически –

Да мислим както ще искаме това е хубавото –

Тема. Основни мисли отъ II лек. 4. годъ

Първо трѣбва да се филтрирате. Трѣбва да развиете вашитѣ морални чувства които сѫ надъ личните и общественитѣ.

Научете се да констатирате винаги правилно мислитѣ на когото и да е безъ оглетъ на личностьта

Човѣкъ трѣбва да бѫде щедъръ и по умъ и по сърдце.

Мислитѣ ви трѣбва да бѫдатъ прави!
Чувствата ви трѣбва да бѫдатъ прави
И дѣйствията ви трѣбва да бѫдатъ прави.

А. Ангеловъ.

Резюме на темата
„Защо човѣкъ се ражда и умира"

Подъ раждане подразбираме преминаване на известно същество отъ едно състояние въ друго, целта на което е да се запознае съ новитѣ условия, кѫдето попада, и да ~~добие~~ придобие известна опитность, която му е необходима, както за настоящето, така и за бѫдащето му съществувание. Човѣкъ, следъ като прекара редица съществувания, той придобива безбройни и най-разнообразни опитности, които му сѫ и съответната печалба, това му е единствения капиталъ, или храната, която ще му послужи за неговото духовно повдигане, а умира човѣкъ за да преработи тия преживени натрупанитѣ опитности и знания, на физическия свѣтъ който ще му послужи като материалъ за да си съгради своето вѣчно обиталище.

Следователно, следъ много пертурбации, човѣкътъ постепенно, крачка по крачка се качва все нагоре и по-нагоре, до като се освободи отъ всякакво ограничение и най-после ~~преди~~ престане да се ражда, следователно престава и да умира.

8 III 1925

[illegible]

Защо се ражда и умира

човѣкъ. Той се ражда да

проучи законитѣ на природата

които съ създали многообраз-

нитѣ форми въ вселената

съ тѣхната хубость и красота

отъ които се наслаждава

душата и се весели духа,

а умира да познае че живота

съществува и извънъ мате-

рията и е господинъ на

нея (въ резюме)

ражда се да познае себеси

а умира да познае Бога

Защо се раждат и умират хората.

— За да си сменят дрехите, Условията и да получат по-широки дрехи и чисти светещи ликове —

Умирането е смяна на натремалността през който трябва да се развие човешкото съзнанието —

Защо се ражда и умира човѣкъ

Човѣкъ се ражда за да
добие извесни опитности —
като изучи Божественитѣ
закони, а умира за да уса-
вършенства тези закони.

Иг.

Произходъ на съзнателнитѣ подсъзнателнитѣ движения у човѣка.

Съзнателнитѣ движения произхождатъ душата, тѣ сѫ потикъ на душевнитѣ чувства, и се разбиратъ ~~отъ~~, че сѫ добри отъ добритѣ и красивитѣ движения понеже сѫ свойствени на душата. А подсъзнателнитѣ движения сѫ произхождатъ отъ сърдечнитѣ чувства, които се проявяватъ първо, като срещенъ въ сърдцето. тѣ сѫ автоматични, ръководятъ се инстинктивно, отъ внушения и попадатъ подъ различни влияния. И се виждатъ отъ некрасивитѣ движения, че сѫ подсъзнателни.

Кънъ Л. II-а Насп. окл. кл. IV гд.
28 II 1925 гд.
Варна.

Защо се ражда и умира човѣкъ.

Човѣкъ се ражда да се учи, да се развива, а умира за да поднови силитѣ си.

А.Д. Ангеловъ.

Защо се ражда и умира човѣкъ. 10 лекц. IV г.

За да научи тази именно тайна: защо се ражда и защо умира. Или, да изучи законитѣ, за да не се ражда и умира.

Защо човекъ се ражда и умира.

Ражда се и умира за да достигне пълнотата на своето развитие, да стане съвършенъ, както Богъ е съвършенъ.

Тогава ще владее тайната на живота и смъртьта и ще знае защо става всичко това!

21 III 1925 г.

Варна.

Б.

Защо се ражда и умира човекъ

Защо се ражда и умира човекъ е то важенъ въпросъ за разяснение....
Въ твърдъ далечното минало, когато човекъ още не е съществувалъ говори дълбоката и древна кабала наука на науките въ пространството населено отъ могъщи същества се завела борба това е било оная борба за която на нѣкой мѣста се споменава изъ окултната литература
Падналите богове толкова следъ въ своята еволюция са станали на пръстъ и само мъдрецът знае върху какво ходи. йерархия
Повдигнатите същества отъ висша еволюция отъ чинът Малахими което значи ангели вземат формата на растения и преработват земята както и даватъ живот и свойство да се развива защото растенията носят това качество. и следъ това напускат тая мѣстность и отиват да превърнат друга. всички пустини са били мѣста на най голѣма изобилие на растителность следъ това други същества отъ

чинът Архангели взимат формата на
животни и тѣ от своя страна трансфор-
рат растителното Царство и по
този начинъ земята минавайки презъ тѣхъ
добива ново качество да чувствува. Трети
видъ същества от чинът Елохимъ което
точно преведено Богъ в Множественно число
или Богове. Тѣзи същества вземат
формата на човека и предават на мате-
рията на тия подкали добрество ново
свойство да мислятъ. Така ще продълж-
ва още нагоре до като стане пълно възкре-
сение на тия същества и все нови и
нови работници прииждатъ. Затова се
ражда човѣкъ да трансформира всичката Ма-
терия в която той е облечен да я повдиг-
не да я одухотвори а заедно съ това
той расте в опитностите знание и сила
и умира за да (отиде в по горни свѣт
за да) рафинира това което е изработил
и с нови сили отново да се роди.
Така говори дълбоката и древна Кабала
наука на всички мистични науки.

Защо се ражда и умира човъкъ?

Човѣкъ се ражда, за да изплати своитѣ задължения, а умира когато много заборчлѣе, когато фалира.

Човѣкъ се ражда, за да (изпълни Божията воля и да) учи физическитѣ закони, а умира, защото не ги е научилъ, нито пъкъ е изпълнилъ волята Божия.

22 II 1925 год.

Варна

Ив. Тодоровъ

Защо се ражда и умира човѣкъ.

Раждането и умирането сѫ два процеса на развитие къмъ възходяща степень – еволюиране.

Раждане въ смисълъ, че човѣкъ влиза въ едни нови условия на работата, смъртьта въ смисълъ преминаване отъ тѣзи условия въ други т. е. минаване на съзнанието отъ едно състояние въ друго. Раждането споредъ мене е влизане въ работа, а смъртьта е оттегляне на тази работа; преживяване на всичко придобито отъ земния животъ или вкусване на тоя плодъ, или по-право казано провѣряване на всички добри плодове събрани на земния животъ. и следъ провѣрката на ново пакъ се ражда. И това е едно колело вѣчно.

И всичко това има за цель да се усъвършенствува човѣкъ.

Да бѫдемъ съвършени, както е казано въ писанието. Тази цельта

Щото захаро се ражда
и умира човекъ. Както се
роди единъ пѫть и умре
и да възкръсне го Всеки во-
хевъ, както Христосъ е въз-
кръсналъ не ще мень да помира-
ми. Кръст Л. 10а На сп. окл. кл. 4 г. д.
21 II 1925 г.
Варна.

Защо се ражда и умира човекъ.

Човекъ се ражда за да научи урока си, а умира, защото не е вечен, както Бога

Варна
1 III 1925 г.

Ш. Пеновъ

Защо се ражда и умира човекъ.

Човекъ ще се ражда и умира
на земята до тогава, докато
се роди въ Христа.

10-тема.

„Защо човѣкъ умира и се раѫда".

Раждането, и умирането, сѫ условия, възможности, при които човѣшкия духъ, се домогва до безсмъртието, за което говорятъ вековетѣ.

Умиране значи освобождение, отъ ограничението. Раждашъ се, влизашъ въ училището за познание на злото и доброто. Това сѫ два велики момента въ времето, и пространството на човешкия духъ. Той е изпилъ горчивата чаша на ада, и превъзмогналъ, по-нататъ сфера на въплотяването.

Умиране и раждане, то олицетворяватъ великия законъ на еволюцията.

Велко.

Защо се ражда и умира човѣкъ.

Човѣкъ се ражда на земята да
се учи и добива опитность
отъ живота. А съ умиране-
то, той отива да даде от-
вѣтъ за всичко, което е
сторилъ на земята. И
споредъ както е училъ
това и ще му се даде.
Слѣдъ това пакъ го пращатъ
да продължи своето учи-
лище, така той мина-
ва много животи и отъ
всеки животъ той добива
по една опитность до
като слѣдъ дълго еволюиране
изглади своя характеръ
и стане годенъ за някоя
по висша планета.
Така той бавно се качва
по стълбата на безко-
нечностьта.

22. II. 1925 г.

С.

Основнитѣ мисли на първата лекция отъ четвъртата година

„Новитѣ схващания на ученика"

Човѣкътъ може да изрази това което мисли. Човѣкътъ има етика естетика и логика. Човѣкътъ има свободна воля. У жената се проявява сърдечниятъ животъ или принципитѣ на любовьта, а у мъжа — умствениятъ или принципътъ на мъдростьта. Всѣка основна идея трѣбва да е добрѣ разграничена, за да можитѣ правилно да я приложитѣ. Умътъ има повече прѣпятствия отвънъ, а сърцето отъ вътре. Когато се намирать въ смущения съ вашия умъ, трѣбва да търситѣ вашето спокойствие отъ вътрѣ. А когато сърдечни сте неспокойни, трѣбва да търситѣ спокойствието въ Божествения принципъ на ума. Дѣва или дѣвица изразява принципа на своята чистота. Когато говоримъ за жената въ нейния първоначаленъ принципъ, ние казваме „дѣва", което значи Божествена. А мъжъ, или човѣкъ или „манас" значи синъ на мъдростьта. Всѣки единъ кристалъ е възприелъ точно тази свѣтлина, която е необходима за неговото развитие. Всичко, което съществува въ природата, съществува и въ вашето тѣло. Въ човѣка има една централна монада и много други монади, само че тия монади не сѫ на еднаква степенъ на развитие. Когато нѣкой ви обещае нѣщо, вие считайтѣ като че нищо не ви е обещалъ, за да бѫдете самостоятелни, ако вие мислитѣ за обещанието вие ще си създадете

Човѣкътъ може да изрази това което мисли. Човѣкътъ има етика естетика и логика. Човѣкътъ има свободна воля. У жената се проявява сърдечниятъ животъ или принципътъ на любовьта, а у мъжа — умствениятъ или принципътъ на мъдростьта. Всѣка основна идея трѣбва да е добрѣ разграничена, за да можитѣ правилно да я приложитѣ. Умътъ има повече прѣпятствия отвънъ, а сърцето отъ вътре. Когато се намиратѣ въ смущения съ вашия умъ, трѣбва да търситѣ вашето спокойствие отъ вътрѣ. А когато сърдечно сте неспокойни, трѣбва да търситѣ спокойствието въ Божествения принципъ на ума. Ѣва или дѣвица изразява принципа на святата чистота. Когато говоримъ за жената въ нейния първоначаленъ принципъ, ние казваме "Ѣва", което значи Божествена. А мъжъ, или човѣкъ или "манас" значи синъ на мъдростьта. Всѣки единъ кристалъ е възприелъ точно тази свѣтлина, която е необходима за неговото развитие. Всичко, което сѫществува въ природата, сѫществува и въ вашо тѣло. Въ човѣка има една централна монада и много други монади, само че тия монади не сѫ на еднаква степенъ на развитие. Когато нѣкой ви обещае нѣщо, вие считайтѣ като че нищо не ви е обещалъ, за да бѫдете самостоятелни, ако вие мислитѣ за обещанието вие ще си създадете една пакостъ за душата. Първиятъ опитъ, който трѣбва да направитѣ тази година е опитътъ да контролиратѣ извѣсни ваши мисли, които могатъ

да ви раздразнятъ. Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е да се владате когато вие искате. Нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си. Всички вие трѣбва да бъдете чистосърдечни. Изповѣдь не разбирамъ изповѣдь предъ великитѣ хора, а предъ себе си предъ нашата душа, за да възстановимъ връзка между Бога и насъ. За да покажемъ че живѣемъ трѣбва да обичашъ. Любовьта не е нѣщо външно. Най-първъ този принципъ трѣбва да се върне вътре, да стане отвънъ пасивенъ, а активенъ отвътре, да си вземе първото положение. Сърцето не трѣбва никога да се интересува за нѣща отвънъ, то трѣбва да се интересува само отъ ~~външнитѣ ра~~ вътрешнитѣ работи. Пътятъ, който ви е определенъ по този Божественъ законъ, никой не може да ви го измени. Всѣко сѫщество което се движи, е получило своя тласъкъ отъ нѣкое по-висше сѫщество, и то има свое точно опредѣленъ пѫть. Ще знаете, че оригиналътъ на всичко е вътрѣ въ васъ, а отъ вънъ е само копието. Ще знаете, че всѣка една изказана мисъль, не е изгубена, тя остава написана вътре въ самия човѣкъ. Нека седятъ вашитѣ образи отъ миналото, но единъ новъ листъ ще обърнете и върху него ще отпечатате вашите нови идеи върху него ще правитѣ вашите опити. На теория вие знаете много работи, но ви е необходимо дълбоко правилно разбиране на всички въпроси.

Ив. Велева.

Основнитѣ мисли отъ първа лекция.

Коя е съществената отличителна черта която отличава човѣка отъ животнитѣ.

Разликата между мозъкътъ и душата т.е двата основни принципа.

Мислите ли че у кристалитѣ има извѣстна интелигентность. По какво сѫдишъ за интелигентността на едно сѫщество

Всичко каквото сѫществува въ природата сѫществува и у насъ. Що е човѣкътъ.

Когато ви се обещае нѣщо не мислете за обещаното.

Първия опитъ който трѣбва да направите е да контролирате мислитѣ си.

Скритостьта има и въ природата тя раздава идеитѣ.

Трѣбва да се убедитѣ въ това, че всички необходими условия за нашето развитие сѫ вѫтре у насъ.

Първия законъ нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си. Хората вънкашно не могатъ да се разбератъ но вѫтрешно могатъ.

Малцина сѫ които могатъ да кажатъ истината

Изповѣдь. Какви трѣбва да бѫдатъ отношенията ни къмъ Бога.

Сѫществуването на живота не може да се прояви, безъ обичь. За да покажешъ че живѣешъ трѣбва да обичашъ. Сърдцето не трѣбва да се интересува отъ вънкашни работи.

Ние не трѣбва да отричаме своя умъ и сърдце

Вие сте свободни въ своя путь който ви е опредѣленъ

Ще знаете че оригинала на всичко е вътре въ васъ, отвънъ е само копието.

Всѣка мисъль изразена не е изгубена

Ако обичате нѣкого благодарете за това че има кой да ви подира, за да проявите любовьта си

Разлика между физическата и духовна любовь

Хвърлете вашето старо платно защото върху него новото не може да се прояви.

Ще направимъ първия опитъ върху великитѣ идеи, Необходимо е пълно разбиране върху всички въпроси.

Търсете основни правила за приложение

Какъ да усилимъ силата на сърдцето умътъ и волята за постигане великото въ живота

Само свѣтлия путь на мъдростьта води къмъ истината! тя постоянно ни весели!

II, 1925 г.

Варна

Тема. <u>Основнитѣ мисли на първия лекция. год. 4. лек. 1.</u>

1) Разсѫждение върху двата принципа които действуватъ вътре въ човѣка — умътъ и сърдцето. Умътъ е отвътрѣ пасивенъ а отвънъ активенъ, а сърдцето е отвънка пасивно а отвътрѣ активно.

2) Разликата между човѣка и животнитѣ зависи отъ чистотата на тѣхната материя. Материята, отъ която животнитѣ сѫ създадени е по гъста. Следователно, въ свѣта на животнитѣ прониква по-малко свѣтлина. Затова тѣхнитѣ разбирания за живота и пѫтищата сѫ кечени, не сѫ тъй както у човѣка.

3) Трѣбва да знаете, всичко, което сѫществува въ природата, сѫществува и въ вашето тѣло. Всички растения, бубулечки, които сѫществуватъ по земята — сѫществуватъ и въ тѣлото ви.

4) Азъ опредѣлямъ човѣка тъй: животнитѣ и растенията които сѫществуватъ на земята, това представлява човѣка на разложенитѣ му части. Всички тези части събрани да живѣятъ въ едно тѣло, плюсъ една монада която ги ръководи, — това е човѣкътъ.

5) Всички необходими условия за вашето развитие[1] или щастие, сѫ намиратъ въ самитѣ васъ. А извънъ тази възможность която се крие въ васъ, остава единъ външенъ плюсъ — то е на живата природа или на Бога.

6) Всички животни, растения, минерали, кристали които сѫ вътрѣ въ васъ, едновремено и всички думи които сѫществуватъ въ свѣта, не само

1) (растене)

че си имать отражение въ васъ, но си имать и представители въ васъ. затова като търсишъ нѣкого, търси го въ себе си.

7.) Първиятъ законъ е: нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си.

8.) Първиятъ актъ на живота е обичьта. За да покажешъ че живѣешъ, трѣбва да обичишъ.

9.) Разликата между физическата и духовна любовь е тази: че който обича съ духовна любовь винаги дава свобода и мисли доброто, а този който обича съ физическа любовь винаги ограничава и прѣдполага злото.

Всѣки окултенъ ученикъ трѣбва да развие вѫтрешна активность и външна пасивность.

Въ всѣкиго има вложени добродетели, които сѫ скрити дълбоко. Нуждни сѫ само условия, при които се проявяватъ.

Всѣки единъ индивидъ е отражение на всички елементи въ физическия свѣтъ. Трѣбва да се упражняватъ усилия за събуждането на тия елементи, които сѫществуватъ въ него.

Силната привързаность въ физическото поле говори за низшата, земна любовь, която носи скърби и терзания. При Божествената любовь се дава абсолютна свобода, желая се физическо отдалеченость, защото духовната любовь тогава носи радость тиха, мека и свѣтлина. Ето защо при тая свѣтлина се вижда най-красивото, Божественото.

Пълно самовладание въ мисли, чрезъ систематични упражнения.

Ученикъ трѣбва да бѫде чистосърдеченъ, той трѣбва да носи истината въ себе си.

Тема

Отличителната черта която отличава човѣка отъ животното е неговата разумность. Каква е разликата между положителния и отрицателния полюсъ, между мъжеския и женския принципъ. У жената се проявява сърдечният животъ или принципътъ на любовьта, а у мъжа умствения или принципа на мъдростьта. Тѣ се различаватъ по своята пасивность и активность. Въ окултната наука подъ женски принципъ ще разбираме че пасивността е отъ вънъ, а активността отвътрѣ. А мъжкия принципъ е активенъ отъ вънъ а пасивенъ отъ вътрѣ. Умътъ има повече прѣпятствия отвънъ а сърдцето има повече прѣпятствия отвътрѣ. Сърдцето е пасивно отвънъ а умътъ е пасивенъ отъ вътрѣ. Сърдцето е активно отвътрѣ а умътъ е активенъ отвънъ. Безверието се явява не е родено у мъжа а у жената. Като казвамъ жената разбирамъ че безверието се явява въ сърдцето. Ще казваме дѣвица което значи Божествено. А мъжъ, или човѣкъ или манасъ, значи синъ на мъдростьта. Той е изразъ на Божествената свѣтлина или Божествената мъдрость. Материята, отъ която животнитѣ сѫ създадени е по гъста. Слѣдователно въ свѣта на животнитѣ прониква по малко свѣтлина. Затова и тѣхнитѣ разбирания за живота

[illegible]

Затова и тѣхнитѣ разбирания за живота и свѣта са неясни. Кристалитѣ показватъ показватъ първичната причина за Мавѣшко-то падание. Нѣкой отъ важните идеи иматъ връзка и отношение съ кристалитѣ. Не мислете, че кристалитѣ са само в земята.

Туй, което е въ земята е и у васъ. Трѣбва да знаете всичко което съществува. Въ природата съществува и въ вашето тѣло. Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е да се владате, когато вие искате. Скритность съществува и вътрѣ въ природата. То е едно чувство, отъ което се зараждатъ идеитѣ. Човѣкъ трѣбва да бѫде скритъ до известна степенъ, да крие известни чувства, защото въ скритностьта зрѣятъ тия чувства, които се необходими да се достигне съвършенство. Въобще, у страхливитѣ хора скритностьта е по-силна, а у смѣлитѣ по-слаба. Първия законъ е нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си. Животътъ не може да се прояви безъ обичь. Животъ безъ обичь нѣма. Онова сърдце което се интересува отъ външни работи, то е опорочено. И онзи умъ, който се интересува отъ външния животъ, и той е изопаченъ умъ. Ако ние въ даденъ случай се приближаваме къмъ некой човѣкъ, това показва че той ни влияе, привлича ни. Всеки единъ отъ васъ е свободенъ. Ще знаете, че оригиналътъ на всичко е вътрѣ въ васъ, а отъ вънъ е само копието. Ще знаете че всѣка една изказана мисъль, не е изгубена, тя е оставала написана вътрѣ въ самия човѣкъ. Духовната любовь е правилната, защото нѣма причини които могатъ да измѣнятъ тази любовь. Любовьта не мисли зло, Любовьта никога не отпада.

Извадки основни мисли отъ първата лекция отъ четвърта-та година на I Специаленъ класъ.

Умътъ е опора на сърцето отвънъ, а сърцето е опора на ума отвътрѣ. Когато се намѣрите въ смущение съ вашия умъ трѣбва да търсите вашето спокойствие отъ вътрѣ. А когато сърдечно сте неспокойни, трѣбва да търсите спокойствието въ Божествения принципъ на ума. Ако искате да имате положителни схващания за нѣкои основни идеи. Всѣка идея трѣбва да е добрѣ разграничена, за да можете правилно да я приложите. Нѣкои отъ вашитѣ идеи иматъ връзка и отношения съ кристалитѣ. Не мислете, че кристалитѣ сѫ само въ земята. Туй, което е въ земята е и у васъ. Трѣбва да знаете, всичко което сѫществува въ природата, сѫществува вашето тѣло. Всички растения, които сѫществуватъ по земята, всички буболечки сѫществуватъ и въ тѣлото ви. Нѣкой вълкъ се намѣри въ вашия умъ и ви развали всичкото ви настроение, изяде ви нѣкоя овца и ви създаде цѣла катастрофа. Вие се занимавате съ вълцитѣ на физическия свѣтъ, но съ своитѣ вълци не се занимавате. Ще почнатъ да обуздаватъ всички животни въ себе си.

Първия опитъ, който трѣбва да направите тази годи-

Първия опитъ, който трѣбва да направите тази година е опитъ да контролирате известни ваши мисли, които могатъ да ви раздразнятъ. Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е да се владате въ себе си.
Сега въ даденъ случай, вие трѣбва да се въведите въ това че всички необходими условия за вашето растения се намира въ васъ. Тамъ тѣ съществуватъ

тѣ

извънъ тази възможность, която те се крия въ васъ, остава единъ вънешенъ плюсъ тоя на живата природа или на Бога. Тъй като слънцето иде и спомага на онѣя зародиши, които са въ земята, да израснатъ така и човѣшката душа природата или Богъ иде да възрасне всичко у него. Законътъ е слѣдующиятъ: всички животни всички растения, минерали, пристали, които са вътре въ васъ, едновременно и всички, които съществуватъ въ свѣта, не само че си иматъ отражения въ васъ, но си иматъ прѣставители въ васъ. Всеки единъ човѣкъ, кѫдѣто идае, има единъ живъ прѣставителъ въ васъ. Тъй не тѫрси да сѫдишъ този човѣкъ отъ вънъ, а тѫрси този малкия човѣкъ, все ще го намѣришъ нѣкѫдѣ вътрѣ въ себе тебѣ. Първиятъ законъ: нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себеси. Азъ не изкамъ да зная нищо заради него. И не казвай ти: Кажи: азъ искамъ да зная нѣщо за този човѣкъ. Всички вие трѣбва да бѫдите чисто сърдечни. Когато дойде този чистота, да можете въ себеси да говорите истината а не отъ вънъ да се испов҄ѣдвате, а прѣдъ себеси, прѣдъ нашата душа, за да възстановимъ връзката между Бога и насъ. За да се възстанови тази връзка, всичко трѣбва да бѫде измѣнено на Божествената свѣтлина. Моитѣ отношения къмъ Бога ще бѫдатъ тъй прави, както моята душа може да ги отрѣдели. Туй е възможно

[illegible]

ния къмъ Бога ще бъдатъ тъй прави, както моя-
та душа може да ги отдели. Тук е възможно
и тоя красиво въ свѣта. Щомъ е добие тия поло-
жение човѣкъ си се рѣшава край, въ неговия умъ
бъде свѣтлина, въ душата му настава единъ

мигъ, той расте предъ себеси и казва: всичко е възможно.

Основни мисли на I лекция, IV год.

Новитѣ схващания на Етиката.

Коя е съществената отличителна черта, която отличава човѣка отъ животнитѣ – Неговата разумность.
Женския принципъ е на любовьта, активностьта отвѫтрѣ.
Мѫжкия " " " мѫдростьта " отвънъ.
Ако допуснемъ, че жената е пасивна, какъ завладѣва ума на мѫжа?
Когато се намѣрите въ смущение съ вашиятъ умъ, търсете вашето спокойствие отвѫтрѣ. А когато сърдечно сте неспокойни, трѣбва да търсите спокойствието въ Божествения принципъ на ума.
Дѣва или дѣвица изразява принципа въ святата природа.
Разликата между човѣка и животнитѣ зависи отъ гъстотата на тѣхната материя.
Всичко, което сѫществува въ природата, сѫществува и въ вашето тѣло.
Ще почнешъ да обуздавашъ всичкитѣ животни въ себе си.
Този, който ви е обиждалъ, оставете тъй да мисли за обиждането, защото това е негова идея.
Когато нѣкой ме обижда, азъ ще му се радвамъ тъй, както когато нѣкой цигуларъ ми свири.

Опитъ: да контролирате известни ваши мисли, които могатъ да ви раздразватъ, да се влизате когато вие искате.
Всички необходими условия за вашето растене или щастие се намира въ самитѣ васъ.

Законъ: Нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си.
Моитѣ отношения къмъ Бога ще бѫдатъ тъй прави, както моята душа може да ги опредѣли.
Защо човѣкъ трѣбва да обича? — За да се прояви.
Сърдцето трѣбва да се интересува само отъ вѫтрешни работи, а ума (~~само~~) ако се интересува отъ външния животъ — е изопаченъ умъ.
Опредѣления божественъ пѫть, никой не може да ви го измѣни, никой не може да ви отклони отъ вашия пѫть.
Ще знаете, че оригиналътъ на всичко е вѫтрѣ въ васъ.
И вие като обичате нѣкого ще бѫдете тъй тихи и спокойни, ще ви бѫде безразлично дали е при васъ или ще замине въ Америка.

Опита започва 1 см. навѫтрѣ.

Тритѣ правила. Когато сърдцето ви истива
" умътъ ви се помрачи.
" волята " изроди.

5. I. 925 г. ☆

Основнитѣ мисли отъ 1а лекция
4а година На Сп. ок. класъ.

Човѣкъ се отличава отъ животнито, съ неговата разумность. Човѣкътъ може да обича Бога. Човѣкътъ има етика естетика и логика. Човѣкътъ има свободна воля. Сега разликата между мъжки и женски принципъ. У жената се проявява сърдечния принципъ – любовьта пасивенъ отъ вънъ, а активенъ отъ вътрѣ. А у мъжа умствения принципъ или мъдростьта, пасивенъ отъ вътрѣ, а активенъ отъ вънъ. Мъжъ значи изразъ на Божествената мъдрость. Дѣвица значи чистота. Жена значи Божествено.

По какво съдимъ интелигентностьта на нѣкое сѫщество? По неговата обстановка.

Всичко, което сѫществува на земята ~~въ природата, сѫществува и въ човѣшкото тѣло.~~ растения и животнитѣ, сѫществува и въ човѣшкото тѣло.

Това прѣдставлява пакъ разположенъ на неговитѣ части.

Първиятъ опитъ, който трѣбва да направимъ тази година е опитъ да се контролиратъ нѣкои наши мисли, които могатъ да раздразняватъ.

Велико изкуство да се владаме. Това става съ упражнение и настойчивость. Чувството скрито произвежда гнѣвъ. Страхливия има гнѣвъ.

Сега всички необходими условия за развитието

село всички необходими условия за развитието
се намира въ насъ. Първий законъ, данесе отрича
никой човѣкъ извънъ себеси. Ние трѣбва да се изпо-
вѣдваме предъ истината въ себеси и предъ Бога.
трѣбва да бѫдемъ чистосърдечни, за даса възтанови

връзката съ Бога и насъ. Човѣкъ трѣбва да обича, за да се проявлението. Понеже първия актъ на живота е обичьта. Никой не може да ни отклони отъ опрѣдѣления ни пѫть то, който се движимъ. Понеже има една сила, която ни рѫководи.

Сега. Любовьта. Физическата любовь носи ограничения и пакости, а духовната любовь носи хубавото и красивото.

Новитѣ схващания на ученика.

Коя е съществената отличителна черта, която отличава човѣка отъ животнитѣ? – неговата разумность.

Каква е разликата между положителния и отрицателния полюсъ, между мъжкиятъ и женскиятъ принципъ? – подъ женски принципъ ние разбираме, че пасивността е отвънъ, а активностьта отвътрѣ. А мъжкиятъ принципъ е активенъ отвънъ, а пасивенъ отвътрѣ. Умътъ има повече прѣпятствия отвънъ, а сърдцето има повече прѣпятствия отвътрѣ. Умътъ е опора на сърдцето отвънъ, а сърдцето е опора на ума отвътрѣ.

Дѣва или дѣвица изразява принципа въ своята чистота, дѣва което значи Божествена, а мъжъ, или човѣкъ или манасъ, значи синъ на мъдростьта, Той е изразъ на Божествената свѣтлина, или Божествената мъдрость. Слѣдователно у човѣка тия два принципа едноврѣменно се допълватъ.

Окултиститѣ поддържатъ, че кристалитѣ се раждатъ и зрѣятъ въ земята тъй както и плодоветѣ. Но кристалитѣ са голѣми егоисти, голѣмо тщеславие и гордость има въ тѣхъ. И понеже са толкова горделиви турени са на такава дълбочина въ материята, за да обуздае тѣхната гордость. Въ туй отношение кристалитѣ показватъ първичната причина за човѣшкото падане. Трѣбва да знаете, всичко което съществува въ природата, съществува и въ вашето тѣло. Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е да се владате, когато вие искате.

Скритность съществува и вътрѣ въ природата, то е едно

Скритность съществува и вътрѣ въ природата, то е едно чувство, отъ което се зараждатъ идеитѣ.
Първиятъ законъ е: нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си. Ако Богъ е отворилъ вашитѣ очи, ималъ е туй довѣрие да ви покаже небето и всички тия възможности, които той е създалъ за васъ, всички ония блага, които ви

очакватъ, всичкото онази грижа, която има за васъ не заслужавали и вие да бъдете спрямо него тъй, както той е спрямо васъ?

Ти имашъ сърдце, имашъ и умъ, тѣ сѫ двѣ различни състояния, затова неможешъ да ги отречешъ. Ако твоето сърдце обикне известенъ прѣдметъ отвънъ, то става активно. Сърдцето не трѣбва никога да се интересува за нѣща отвънъ, то трѣбва да се интересува само отъ вътрешни работи. Онова сърдце, което се интересува отъ външни работи, то е опорочено. И онзи умъ, който се интересува отъ външния животъ, и той е изопаченъ умъ.

Само свѣтлиятъ пѫть на Мѫдростьта води къмъ истината!

Тя постоянно ни весели.

10. I. 1925 г.

Стойка

Избрани мисли отъ 1 лекция 4. год.

1, Коя е съществената и отличителната черта, която отличава човѣка отъ животнитѣ? 1. стр.

2, Щомъ сърцето веднъжъ се излъже, въ него се заражда чрезмѣрна активность и подозрителность. 2. стр.

3. Трѣбва да знаете, всичко което съществува въ природата, съществува и въ вашето тѣло.

4, Човѣкъ е зглобенъ отъ много сили.

5 Значи човѣкъ има една централна монада, и много други монади. 4. стр.

6 Едно отъ великитѣ изкуства въ свѣта е, да се владатѣ когато вие искате. 5. стр.

7, Тъй както слънцето иде и спомага на оня зародишъ, които са въ земята, да израстнатъ, така и човѣшката душа, природата или Богъ иде и възраства всичко у нея.

8, Всѣки единъ човѣкъ, кѫдето и да е, има единъ представитель вѫтрѣ въ васъ. 7 стр.

9. Първиятъ законъ е: нѣма да отричашъ никой човѣкъ извънъ себе си.

10 Кажи си: азъ искамъ да зная нѣщо за този човѣкъ. 8 стр.

11 Сърцето не трѣбва никога да се интересува за нѣща отвънъ, то трѣбва да се интересува само отъ вѫтрешни работи.

12 Онова сърце което се интересува отъ външни работи, то е опорочено. И онзи умъ който се интересува

отъ външния животъ, и той е изпъченъ умъ.

13 Ще знаете, че оригиналътъ на всичко е вътре въ васъ, а отвънъ е само копието. 13. стр.

14, Когато умътъ Ви се помрачава, че не можете да разберете и приемете известни истини, — удължете тогава радиуса на ума си. Мислете всичко така трѣбва да бъде, за да се изяви Богъ на вѣчностьта въ цѣлото разнообразие. Него намирайте въ всичко. И продължавайте великия пѫть на ума.

Резюме на 1-та лекция отъ IV година

Новитѣ схващания на ученика

Това което отличава човѣка отъ животнитѣ е неговата разумность. Човѣкъ може да изрази това което мисли. Ученския принципъ подразбира пасивность отъ вънъ, активность отъ вътрѣ, а мъдрия — пасивность отъ вътрѣ активность отъ вънъ. И сега когато е активенъ отвънъ отвънъ, сжщенията, противодѣйствията му идватъ отвънъ, у пасивния принципъ сжщенията ще дойдатъ отъ вътрѣ. Сърдцето е пасивно отвънъ, а умътъ е пасивенъ отвътрѣ. Когато се намираме въ сжщение умътъ, трѣбва да търсимъ спокойствието отъ вътрѣ; а когато имаме сърдечно безпокойствие, трѣбва да потърсимъ спокойствието въ Бога. принципъ на Ума.

Разликата между човѣка и животнитѣ е въ чистотата на тѣхната материя.

Всичко, което живее на земята, животни, растения, са съдържани въ човѣка, ~~това е човѣка~~ и плюсъ една монада която ги ръководи, това е тя човѣка.

Обидата е нѣщо нематериално. Когато нѣкой обижда другиго да не мисли за това обиждане, този който е обиденъ той трѣбва да мисли за своето обиждане.

Т вм опитъ тази година да контролираме всички онѣя мисли, които могатъ да ни раздразнятъ.

Всички условия необходими за нашето развитие лежатъ въ насъ, а околната природа вънъ ни помага, съдѣйствува ни.

Въ човѣка има представители на всичко околно, което е вънъ отъ него. Затова никога да не пречишъ човѣка извънъ себе си.

Животътъ безъ обичь нѣма. Първия актъ на живота е обичьта. За да се прояви живота трѣбва да има кого да обичаме. Най-първо човѣкъ обича себе си, слѣдъ това почва да обича другиго вънъ отъ.

сти си, явява се раздвоението.

Ако сърдцето обикне известенъ предметъ отвънъ, то става активно, то не трѣбва никога да се интересува за нѣща отвънъ, а само отъ вътрешни работи. Сърдце, което се интересува отъ външни работи е опорочено, и умъ който се интересува отъ вътрешни животъ е Изопаченъ умъ

Никой не може да отклони човѣка отъ неговия опредѣленъ пѫть, може той да се вземе отъ нѣкоя планета или отъ нѣкое слънце, може да се приближава или отдалечава ~~отъ~~ нѣкого, но той ще продължава своя пѫть, по своята орбита, никой не може да го измѣсти.

Оригинала на всичко е вътре въ човѣка, а вънъ е само копието.

Телефон № 317. Варна, ... 192 г.

Молим повторете

в отговора

Резюме на I-а лекция от IV година.

Въ окултната наука подъ женски принципъ
Ние разбираме че пасивността е отвънъ
а активността, отвътре. А мъжкия принципъ
е активенъ отвънъ, а пасивенъ отвътре.
Умътъ има повече препятствия отвънъ, а сърцето
има повече препятствия отвътре.
Окултиститѣ считатъ че животнитѣ сѫ подъ
13 сфера. Също тѣ подържатъ че кристалитѣ
се раждатъ и растътъ в земята като човекъ
Но кристалитѣ сѫ егоисти.
Всички растения всички [illegible] които
съществуватъ по земята съществуватъ и въ
васъ. Когато нѣкой ви обещае нѣщо считайте
като че нѣщо не ви обещалъ
Първия опитъ който трѣбва да направитѣ
тази година е да контролирате тѣзи мисли
които ви дразнятъ.
Скромността е едно чувство в което зреятъ
известни идеи. Първия законъ е: Нѣма да
отричаме нѣкой говоръ извънъ себе си.
Ще имаме къмъ Бога същитѣ отношения
каквито той има.
Реши ли нѣкой веднъжъ да изправи отноше-
нията си къмъ Бога ще дойде Миръ, свѣтли-
на в неговата душа.
Първоначално женския принципъ е билъ в
мъжа, но сетне излезълъ сега тѣ
воюватъ помежду си, а трѣбва пакъ
да бъде като по преди. Да се върне

въ Мира, да стане отвънъ пасивенъ, а отвътре
активенъ. Затуй при сегашното състояние
не е възможно никакво възпитание
никаква култура.
Сърдцето не трѣбва да се интересува
за нещо отвънъ, а само отъ вътрешни
работи.
Щомъ сърдцето обикне нѣкои неща отвънъ
непремѣнно човѣкъ ще изпадне въ изкушение
Въ цѣлия космосъ нѣма примѣръ, кѫдѣто
нѣкоя система да е пресѣкла пътя на
друга система.
Когато сърдцето ви изстива
Когато умътъ ви се помрачава
и когато волята ви се изроди въ усилие
продължете радиуситѣ на ума, сърдцето
и волята

С.Б.Л.Е.Л. Михаилъ

Основнитѣ мисли отъ I лекция

1) Въ окултната наука подъ женски принципъ разбираме, че пасивността е отвънъ, а активността е отвѫтрѣ, а при мѫжския принципъ е обратното.

2) Всѣка основна идея трѣбва да е добрѣ разграничена, за да можете правилно да я приложите.

3) Разликата между човѣка и животнитѣ зависи отъ гѫстотата на тѣхната материя.

4) Кристалитѣ се раждатъ и зрѣятъ въ земята тъй както плодоветѣ.

5) Всичко, което сѫществува въ природата, сѫществува и въ вашето тѣло: било растения, животни, буболечки; ще се занимавате съ вѫтрешнитѣ си вълци, животни, а не съ физическитѣ.

6) Човѣкъ трѣбва да бѫде скритъ до извѣстна степень, да крие извѣстни чувства, защото въ скритостьта зрѣятъ тия

чувства, които сѫ необходими да се достигне съвършенство.

7) Всички необходими условия за вашето растене се намиратъ вѫтрѣ въ васъ, а всичко друго е само единъ тласъкъ, така както слънцето за растенията.

8) Всички трѣбва да бѫдете чистосърдечни.

9) Цѣлиятъ човѣкъ веднажъ рѣши да изправи отношенията си къмъ Бога, той става герой, съ свѣтълъ умъ, съ тиха мирна душа и за него всичко е възможно.

10) Човѣкъ трѣбва да обича за да се прояви. Първиятъ актъ на живота е обичьта.

11) Сърдцето никога не трѣбва да се интересува отъ външни нѣща, защото се опорочва, нито пъкъ умътъ —, защото се изопачава.

12) Човѣкъ не може да владѣе човѣка било съ любовь, било съ друго, защото всѣки иска да я свободенъ.

13) Пътьтъ, който ви е опредѣленъ отъ Божествения законъ, никой не може да го измѣни.

14) Всѣка изказана мисъль остава написана въ самия човѣкъ.

15) Щомъ обичаме нѣкого физически, може да му припишемъ най-лошитѣ качества; а, ако го обичаме духовно, ще му припишемъ най-добритѣ качества, най-хубавитѣ, — и тя е правилна. –

Варна
11 I 1925 год.

Ив. Тодоровъ

Резюме на 1ª Лекция 4ª година ст. ка

Новитѣ схващания на Учениka—

Разумностьта отличава човѣка отъ животнитѣ—човѣкътъ може да обича Бога—

Женския принципъ е пасивенъ отъ вънъ, а активенъ отвътрѣ—а мъжкия обратно.
Пасивниятъ отъ вънъ бие срѣщу противорѣчията отвътрѣ, защото активенъ, и страна се натъква на противорѣчията—

Умътъ е опора на сърдцето отвънъ, а сърдцето е опора на ума отвътрѣ—

Безвѣрието се е родило въ сърдцето—

Разликата между човѣка и животнитѣ зависи отъ устройството на тѣхната [illegible].

Туй което съществува вънъ въ Природата съществува и вътрѣ въ хората—

Човѣкътъ трѣбва да обуздава животнитѣ в себе си.

Човѣкътъ, само когато обича се повдига—

Човѣкъ като прави редъ опити за самовладание го и постига—

Скритностьта съществува и вътрѣ в Природата обаче, у слабитѣ страхливитѣ хора скритностьта е по-голѣма отъ колкото у силнитѣ

—Всички необходими условия за развитието на хората, за тѣхното щастие се намиратъ у самитѣ тѣхъ—

—Всички души, които съществуватъ отвънъ не само че си иматъ отражение вътрѣ в насъ но си иматъ и свои миниатюрни представители—

Човѣкътъ трѣбва да познава тия представителитѣ
ли

Нека да отричай никой човекъ извънъ себе си!

Човекъ трѣбва да бъде чистосърдеченъ, за да може да говори Истината —

Трѣбва да имаме сжщитѣ отношения къмъ Бога, каквито Той има къмъ насъ —

Само душата на човѣка може да отгатва каквитѣ трѣбва да бъдатъ отношенията му къмъ Бога —

Живота се проявява само в Обичьта. Първия актъ на живота е Обичьта —

Любовьта не е нѣщо вънешно.

Пътятъ който е отдѣленъ от Божествения законъ — никой не може да го измѣни — може да се изучава от тукъ тамъ, но винаги ще сътворява ~~[illegible]~~ свой прив-

Оригиналътъ на всичко е вътрѣ в насъ — а отвънъ е само копието —

в Духовната обичь — ~~ра~~ времето и пространството не играе роля — а само откривава нѣщо Велико —

Само в Духовната Любовь душата се чувства вѣчна, както е Богъ вѣченъ — интензивна, както е Богъ неизмѣненъ на своя обетъ —

Най добрия ум.

Без въздух, вода, храна, почивка и сън човешкия организъм не би могъл да функционира ни минута, също тъй както не бихме могли да получим вино от мъста ако нямаме присъствие на въздух, ферменти и нуждната топлина за да може да се извърши ферментацията. Обаче не само тия физиологически условия са нужни за да се извърши великата ферментация в човешкия организъм, а нужни са и други психологически ферменти, които ще импулсират и регулират реакцията. Като пръв такъв психологически двигател у човека стои ума. Ума е цар на цялата ни човешка организация и без него ние не бихме били годни за каквото и да било интелектуален прогрес. Тъй като ума е могъщия диктатор и владетел на една толкова сложна организация но и неговото качество трябва да съответства на сложните му и разрешени проблеми. Прочее какъв трябва да бъде най-добрия ум; според мен той трябва да е „истинската интуиция" сир. ума на човека да бъде така устроен че да може да схваща същността на нещата, той трябва да се прелива в тях. Идеалния ум не може да има никакви атрибути и качества единствения му атрибут е неговата същност — „ум". Той ще си е само „ум" тъй както и „бог си е само „бог".

Предназначение на езика

Когато още човек е бил обраснал с косми и без облекло, е почувствувал нужда, да не бъде повече ням, а по един или друг начин изобщо, да сподели своите мисли. В откритата могъща [illegible], той е отправял свой поглед към небето и земята и туй, което е красиво в тях, е възбуждало известни чувства в него, но това, което е било страшно и необяснимо, то е карало навярно да пада на колене и в мъчението си да се мъчи да изрази своето възхитено състояние, или в различни случаи потребността да сподели своите мисли и страдания, което не е могъл той лесно да стори освен чрез своя език, с постепенното му усъвършенствуване. По такъв начин, постепенно и чието същие и поглед на човека от старите времена продължава още да буди човешките умове, умовете на бъдещите безброй мислите-
[illegible] до днес [illegible] благода-

одого безполни шлемире-
ши до днес, кого благода-
рение на езикот, со дебели

да обогатя своя (езика) ум, а чрез тях и всички онея, у които не липсва (езико-во) любознателност и мисъл и познават начин, да усвояват всеки достойно за одобрение мисъл, благодарение преди всичко на езика.

и усилия

Езикътъ е
изразитель на нашите
мисли и усилия

Предназначението
на човѣшкия язикъ е
да помага за хране-
нието и за изказва-
не на мислитѣ.

прѣдадено на
21-X-923 год.
5 лекция.

Прѣдназначението на езика.

Прѣдназначението на езика е да посочи и покаже правите пътеки за свѣтлината. Въ тѣй бавно и послѣдователно, че слѣд като прогледнем в свѣтлината да нѣмаме нужда от учители.

Езикат ни трѣбва да стане тъй чист и благ, както той на вѣликия син божи Христос и на нашия благ учител.

Предназначението на езика

Отъ една страна той вѣрно служи на стомаха. Представитель на вкуса. Той обръща храната за да се сдъвче отъ зѫбитѣ. Нѣма ли езикъ, стомаха ще страда.

Думата езикъ има свой омонимъ. Той има и друга длъжность. Чрезъ него се предаватъ или изговарятъ мислитѣ. Той може да слива душитѣ; чрезъ него и духътъ говори; влива симфонии въ ушитѣ; сърдечни врата разтваря и тръби той братство, мѫдростьта, любовьта, равенство, свобода. Словото владѣе обширни пространства въ които може да внесе животъ или разрушение, защото отъ преливане на сърдцето говори езикътъ и съ каквото е пълно сърдцето такова и ще говори езикътъ.

Н.

Предназначението на езика.

Факта, че ние придобиваме изкуството да говорим, идва да ни каже че за да можем да прогресираме в нашата еволюция нам е нужен език. А трябва да дойдем до това заключение ~~защото~~ понеже няма орган или способнос в нашия организъм които да си нямат дълбоката причина и цел.

Слепецът, който е лишен от едно висше благо — зрението, бива дълбоко съжеляван защото той не може да познае окръжаващата го среда. Но при все това той е по щастлив от всеки окаян~~ите~~ слепец~~ът~~ защото, те, окаяните уж са царе на 2 царства — външната материалната природа и вътрешната ~~или~~ или душевния мир, са в същност само роби роби на 2 властелина. А слепецът ~~е~~ ~~владетел~~ господаря макар и само на духовния ~~само~~ ~~[illegible]~~ вътрешния си мир. Обаче кое е по ценно да си владетел на външния или вътрешния мир. Разбира се да владееш духа е по добре нежели материята. Щом като духът стои по горе от ~~материята~~ материята то тогава и ~~изразите~~ изразителите на духа самите по себе си ще стоят по високо от тия на материята. Изразителите на духа са — думите а тия на материята — отделните тогава кое предпочитате вж. ~~изявите пред~~
~~външния~~ си ... [illegible]

[illegible] на мястото отиде и ставе
кое предпочита да ~~изявява пред~~
~~вниманието си лично~~ и предпочита да
из тия кой я по-добре съответствува, нещата които не може да каже това
отиде или устиде. Разбирам ~~[illegible]~~ което вътре или нещо които не изказва
[illegible] ще бъде интерпретирана на вашия
само реалната форма и нейно-
вото вътрешно единство
каквото той може да я изкаже

вътрешен душевен мир.
Оттук [illegible] се [illegible] стихията на мъдростта и [illegible] на любовта. Оттук [illegible] тия хиляди безброй мъдреци, които със живи мисли разрешават някой проблем на живота и без ни дума да продумат да дават що [illegible] без да бъдат изложени на ближните [illegible] и да [illegible] зачитат.
А сърцето [illegible] великата любов на човека към себе подобните ще говорят и за себе си [illegible] оттук [illegible] само я за ближните ще [illegible] говорят само за любов.
Но стига като наведем [illegible] закона на противоречието, дуализма, двойствеността или [illegible] сърцето по някога [illegible] на [illegible] у човека. И тъй не трябва да не [illegible]. [illegible] е [illegible] слово словото което ще произнесат [illegible] — [illegible] на любовта.

Приета от	Подадена в № Най-добрия ум.	Забележки
Дата 192... г. ч. м.		
Подпис:	Разред думи дата ч. м	

Днес ние сме свидетели на големите войни, революции и междуособици сред народа. Причините обаче за тия войни в света сред обществото, се търсят в стопанските условия за повече благосъстояние, като и което главно е напреднал човешкия ум, вярно обаче на тия които мислят, че с много и (себеусъвършенствуване) себеусъвършенствуване ще може да се избави това общество от пороците и греха.

Всеки един обаче, който е решил в себе си да бъде участник в великото богобратство, трябва ли е, трябва да се отрече от тия неща на дейците и да заработи за необходимото на своя ум. ~~да бъде~~

Приета от

Дата 192..... г. ч. м.

Подпис:

Подадена в №

Разред думи дата ч. м.

Забележки

за бъде той член от вечното минало
и сегашното и (вечното) тогава, което ще бъде
в ущърб на неговото развитие, да пре-
махне злината и измамливото, ко-
то забулват неговите очи и го отвръщат
[illegible] само за хубавото и красиво-
то в живота и вместо злината в чове-
ката да се възроди в него, от неговото-
нието може да свали от очите и го
избави; и тогава един ум в той св-
ета с възродено ще бъде той
[illegible] и добър ум.

Кой е най-добрия умъ.

Най добрия умъ е този, който може да различава мъдрото отъ глупавото, този умъ, който може да медитира върху божественитѣ нѣща, този умъ, който върви въ съгласие съ Божията воля.
Човѣкъ, който притежава такъвъ умъ бива винаги занятъ.

Кой е най добриятъ умъ.

Най добриятъ умъ е този който рботи винаги за зближаването на хората и любовното имъ отнасяне единъ къмъ другъ. Но за оная възвишена Божественна любовь която за винаги ще внесе хармония въ живота. Хармония която и твореца би приелъ за хармония.

Такъвъ умъ е истинъ умъ.

Предназначение на петте чувства.

Бог създал човека, и го пригодил да живее в природата, като за целта му е дал съответните чувства, за да може така да си изработи един правилен мироглед т. е. стремление към Истина, Добродетел, Правда, Мъдрост и Любов и да ни подготви към едно друго по-висше чувство - ясновидството.

Зрението е най-светлото и най-висшето чувство. То служи на Божественото поле, възприема най-тънките ефирни вибрации и е аналогия на светлината. Отговаря на слънцето.

Слухът служи на висшето умствено п. да възприемаме въздушните вибрации и е аналогия на въздуха. Отговаря на Юпитер.

Обонянието служи на нисшето умствено

поле и е аналогия на огъня. Отговаря на Венера.

<u>Вкусът</u> служи на астралното поле и е аналогия на водата. Отговаря на Марс.

<u>Пипането</u> служи на физическото поле. То е най-нисшето чувство и е аналогия на „земята. Отговаря на Сатурн.

13

Кой е най добриятъ умъ? Варна, 18 X 1923 год.

(Тема зададена на 7 X 1923 година)

Въпросътъ съ тѣлото се лесно изчерпва слѣдъ като го удовлетворимъ съ въздухъ, вода, храна и сънь. Но животътъ на човѣка не се включва само въ материята, която безъ тласъкъ или импулсъ не би имала движение или проявление. Камъкътъ подъ въздѣйствието на нѣкоя сила се отмѣства — излиза отъ състоянието си на покоя. Духътъ се въплотява въ формата и й дава импулсъ: той се проявява — тя се мѣни. Духътъ и формата (тѣлото) сж два антипода, които се примиряватъ посрѣдствомъ умътъ и сърдцето; умътъ — творецъ и акумулаторъ на мислитѣ, сърдцето — източникъ на чувствата. Умътъ е проявление на духътъ — първичната божествена искра, сърдцето на душата. Духътъ, като по висша субстанция, има по висши прояви и като такъвъ той е мощенъ ржководитель на цѣлия човѣшки миръ. Велика е неговата задача — задачата на нашия умъ! При все това умътъ си има свои степени на проявление, а той умъ, който е успѣлъ да се издигне до своята кулминационна точка, прѣдставлява най висшия умственъ принципъ — чистата интуиция. Въ своя еволюционенъ пжть той на прѣвъ планъ има да се справя съ всички страсти, напасти, злощастия и др., които нараняватъ, изтощаватъ и оскверняватъ материята — вмѣстилището на чистия божественъ духъ. Това може да стори единъ умъ въ който трепти божественното съзнание, т.е. стрѣмежъ къмъ нѣщо по идеално, по възвишено отъ всичко

онова, което го заобикаля въ този временен, материаленъ свѣтъ.

Ний всички сме дошли тукъ, на земята, да се учимъ — земята, пълна съ егоизмъ, страсти и низши подбуди. Всрѣдъ този адски хаосъ умътъ трѣбва да бѫде стражъ, да контролира сърдцето, инстинктитѣ, мислитѣ и дѣйствията. Така той ще създаде и усили волята, която ще може да туря въ изпълнение свѣтлитѣ интуитивни мисли на ума.

Той, слѣдъ като стигне онова съзнание, че въ всички хора лежи единъ и сѫщъ божественъ духъ — че всички сѫ братя, тогава той (умътъ) ще отхвърля всѣка егоистична подбуда, алчность, неправда, измама, коварство, подлости — съ една дума всичко, което ще ни раздели и обратно, ще бѫде творецъ на свѣтли мисли, носитель на мѫдростьта, любовьта и правдата; пѫтеводитель къмъ истината, подбудитель къмъ добри дѣла, чистота и ще води духа къмъ неговия първоизточникъ. За него не трѣбва да сѫществуватъ колебания; той трѣбва да рѣшава въпроситѣ непоколебимо съ „да“ или „не“, да пѫди всички мрачни мисли и съмнения, да влива смисълъ въ живота ни и прѣзъ долината на скръбьта и смъртьта да води душитѣ ни безъ страхъ.

Богъ отъ своята неизказана любовь ни изпраща прѣзъ мрачнитѣ дни Учитель и Утѣшитель, който да събужда заспалитѣ души, залъчалитѣ сърдца, повлечени въ потока на всичко земно. Тогава, когато се зора зазорява, когато слънцето пръска своитѣ утрѣнни лъчи, тогава умътъ крѣпъкъ и бодъръ вѣрно да буди душитѣ, сочейки имъ Божи-зора на новия животъ. Изпълни ли умътъ това си прѣдназначение — той ще бѫде най-добриятъ и ще повлече страднитѣ души по пѫтя на Божествената еволюция. —

9

Кой е най добрият
ум?

Най добриятъ умъ е този,
който въ пълна хармония
съ сърдцето, защото най-
великитѣ истини са достиг-
нати ~~[illegible]~~ по интуитивенъ
~~пъть~~ — т. е. сърдцето е
било първоизточникътъ
на тия истини — обаче, ко-
гато интелектътъ е кон-
тролиралъ постиженията
или стремленията на
сърдцето, само тогава
истините са били
истински истини

Кой ум е най добър

ум който мисли правилно
който мисли само за чистота-
та истината правдата
любовта и светлината
който мисли само за
божествената мъдра-е
той е най добрия ум.

3 си

3

Безпристрастно Богъ мисли
за всички, и мисли съ
любовьта си да ги събере
тамъ крилата свои,
а ние нека пожелаимъ и
бѫдимъ винаги въ контактъ
съ него, и ще благодаримъ
че ни пратилъ мѫдрия
учителъ по молбата
на когото ще наречемъ
"нои добрия умъ

4

Добрия умъ
Ум

Щом в човека мозъка и сърцето дейс-
– || твуват отделно; тогава липсва волята а такъвъ човек спада
към разстроен инструмент.

А, когато мозъка и сърцето действуват в едно, тог-
+ || ава от тях се образува волята, а именно човек с силна воля
и вера той е гранит. И такъвъ човекъ притежаващъ тези неща
той може да създаде добро поле за работа на душата си.

Според мен това е добрия умъ.

волята открива поле за ума

5

предадено на: 7-X-923

написано на: 10-X-

„Най-добрия ум."

От къде се раждат всички чисти, всички свѣти и правдиви мисли? – от истината. От къде се раждат всички добри дѣла? – пакът в истината. Що е истина? – Богъ е истина. Кой се стреми къмъ истината? – нали този, чийто умъ е превъзмогнал над другите, който се е здобил с частичката най добрия. То ако кажем добър ум и най-добър ум, нали всеки ще предпочете най-добрия, този който се стреми къмъ съвършенство. Най-съвършенствения ум днес е най-добрия ум. Той (гледа) се стреми къмъ чисти мисли, към добри дѣла. И той, най-добрия ум е истината-залогъ, тя плодовете, които се стреми

да дадя най-добрия ум, това ез плодовѣтя
на **истината**.

Кой е най-добрият ум?

7

Ето един тъй важен въпрос, който аз требва да си разреша. - Най-добрият ум е тоя, в когото трепти Божественното съзнание към нещо по-идеално, по-възвишено от това що го обикаля. Ум, който е в общение с Божия Дух, ум служащ си с Божията Любов, виждайки в нея проявление на Божественното у себе си. Ум, в който властвува Мъдроста, Истината, Справедливоста, който вижда великата Светлина, и най-после ум пиещ от извора на Живата вода.

Ние сме тук дошли изпратени да се учим. Земята е едно велико училище! Идвайки на нея, ние сме дали обещание на Бога, че ще съблюдаваме всичко, изискаще от Него. Е добре, как ще сторим ние това? - С един развратен и пълен с лъжи, измами, гордост и сладострастие живот ли? - Не, хиляди пъти, не! - Пътят е само един: да контролираме винаги нашия ум, нашата воля и чувствата ни, защото само така ще имаме в себе си Живият Небесен баща.

Да, велика е задачата на ума.

С. Б. Л. е Л.

I задача:

Кой е най-добрият ум?

Най добриятъ умъ е този който се стреми да се облагороди, да отхвърли отъ себе си егоизма и личността, а да действува съ правдата и истината.

Да бъде винаги благъ и готовъ, той да прави жертви.

пред. на X-23 год.
получ. на -XI-23 г.
6 – [illegible]

Петѣ сетива.

Пипане, вкусъ, мирисъ, слухъ и зрѣние – това са петѣ сетива на човѣшкото тѣло ~~които~~ съотвѣтствуващи на петѣ полета – физическо, астрално, низше умствено, висше умствено и божествено.

Ако направимъ сравнение между сетивата, то най-висше, най-съвършено е зрѣнието. То служи на божественото поле. и възприема най-тънкитѣ, ефирни трептения. Зрѣнието нѣма нищо общо съ земното, низшето, материалното.

Слѣдъ зрѣнието иде слухътъ. Чрѣзъ него ние възприемаме само чиститѣ въздушни трептения. Той служи на висшето умств. поле.

Трети по реда си иде мирисътъ. Той служи на низшето умствено поле. Ние усѣщаме известна миризма, като възприемаме въздушни вълни и

пред. на X-28 год.
напис. на XI-28 г.
6-лекция.

Петте сетива.

Пипане, вкус, мирис, слух и зрение – това са петте сетиви на човешкото тяло ~~петте~~ съответствуващи на петте полета – физическо, астрално, низше умствено, висше умствено и божествено.

Ако направим сравнение между сетивата, то най-висше, най-възвишено ще е зрението. То служи на божественото поле. и възприема най-тънките, ефирни трептения. Зрението няма нищо общо с земното, низшето, материалното.

След зрението идва слухът. Чрез него ние възприемаме само чистите въздушни трептения. Той служи на висшето умств. поле.

Трети по реда си идва мирисът. Той служи на низшето умствено поле. Ние усещаме известна миризма, като възприемаме въздушни вълни и

ситни частици от предмета когото миришем.

Четвъртото от нашите сетива това е вкусът. Той служи на астралното поле, защото се занимава с по-низши неща — приема твърди тела и след туй ги разтваря в течно състояние.

И петото най-низше сетиво е пипането. То съответствува на хора, които са в физическото поле. Защото, както хората от физич. поле се пипат за да се познаят (Светлината в себе си) тъй и пипането служи като средство за стремеж за познаване на нещата. И с години да се пипат хората не ще се познаят без светлина.

От всичко можем да заключим, че в пипането има земя, в вкуса земя и вода, в миризма въздух и вода, в слуха въздух, а в зрението огън - светлина.

Варна, 4.XI.92

Петѣхъ сетива.

Богъ създалъ човѣка, и го приготвилъ
да живѣе въ природата, като за
цельта му е далъ съотвѣтнитѣ
сетива, за да може да чувствува,
да се въсхищава отъ великото съз-
дание — природата, да вижда, да
разпознава, да вкусва и пр.
т.е. Провидението му е дало
всичкитѣ срѣдства за да може
да разпознава доброто и лошо-
то въ природата.

Предназначението на 5 чувства е да ни спомогнат за изработване на един правилен мироглед т.е., ~~към~~ стремление към Истина, Правда, Добродетел, Мъдрост и Любов, стремление към Бога.

2

Умътъ който

ни учътва да мислим

и вършимъ добри дела

е добъръ.

Музиката.

Музика – това я редъ тонове, които подигатъ духътъ ни, облагородяватъ чувствата и възвишаватъ мислитѣ. Днесъ хората сѫ почнали да изменятъ сѫщественото въ музиката. Свирятъ съ техника, а чувство, вживѣване, не признаватъ. А музиката я животъ, и трѣбва да я изпълни съ животъ.

Музиката е изразител-
ка на неудовлетворе-
на тъга, на чистата
любов и нейното страда-
ние. Тя засяга най-нежни-
те струни на душата ни
и е една от най-добрите
възпитатели и помощни-
ци за облагородяване на-
шия характер.

[illegible]

Най хубавото нещо на света, е да обичаш, научиш ли това постига се божествеността.

Не ставай досто-
яние никому.

едно мнение

щастлив е този,
в който любовта
живей

Христосъ говори
раздай всичко
и тръгни следъ
мене

Бог е Любов.

Смисълътъ и съдържа-
нието на живота се
измърва съ степеньта
на съзнателно-разви-
титѣ добродетели.

Трудно е да влѣзе в царството Божия на онѣ, които е далечъ отъ пѫтя на истината кѫдѣ-то се презиратъ божествените стѫпки.

пред. на 18-XI-23 год.

9 — лекция.

Кой умъ?

Умътъ – що фаръ е всрѣдъ вълнитѣ
И пръска своитѣ хиляди лъчи;
Замѣнящъ в' мрака той звѣздитѣ,
Посочващъ пѫть на жаднитѣ очи
Къмъ Бога-Мъдрость и Любовь.

Безстрашенъ смѣлъ герой да бѫде,
Всрѣдъ всички страсти непоколебимъ;
Спокоенъ, буденъ, силенъ вездѣ;
Да вѣе знаме с' мощь непобѣдимъ
На братство, равенство, любовь!

Да бѫде крѣпъкъ Утѣшитель,
Кога бушуватъ морскитѣ води;
Всесиленъ, славенъ побѣдитель
Надъ всички тъмни адови бѣди!
Да сочи новия животъ.

Да бѫде браникъ на тѣлото,
Да гони всѣка подла суета
И покровитель на сърдцето,
Изтръгващъ всѣка бѣдна нищета;
Да влѣй небесна чистота.

Н.

Съсъ мисли чисти, свѣтли, ясни
Да сѐ порывъ в'нашитѣ души;
Съсъ звуци плавни и небесни
Да влива сладость в'нашитѣ уши
И буди спящето сърдце.

Да дава смисълъ въвъ живота;
Да пълни с'радость земнитѣ ни дни;
Съмнения мрачни гоняйщъ изъ душата,
Водящъ я вѣрно в'стръмни тѣснини
Безъ страхъ съсъ смѣлость прѣдъ смъртьта!

Нощъ съсъ свѣтълъ лъчъ да гони
Душата ми потънала въвъ мракъ;
Денѣ с'крилѣ си да ме сѣни
Отъ бури, вихри, зноенъ жаръ ил'пекъ,
Да бѫде истиненъ водачъ!

И в'дни на изпитание адско
Да бѫде вѣренъ стражъ и властелинъ;
Съсъ чувство ново, свѣтло, братско
Да стопли мене клѣтника единъ,
Да вдигне моятъ моренъ духъ

Кога Зора се зазорява
Да буди той заспалитѣ очи;
Когато слънцето изгрѣва
И пръсне своитѣ утринни лъчи
Нек' вдигне моята душа!
Тогава да празднувамъ с'радость,
Да пѣя химни с'пламнало сърдце;
Зората пълна с'вѣчна младость
Лъчи да сипе в'моето лице
Да влей в'духътъ ми новъ животъ!

—·—

Варна
14 X 1923 год.
7 часа вечерьта.

12.III.1925 год. — София.

Тема:

По едно писмо до специал-ния класъ или общия класъ въ провинцията, или пъкъ до нѣкой братъ въ нѣкое село въ провинцията.

8.III.1925 г.

Пролѣть, пролѣть иде!

Има нѣщо, що ме радва, що ме съживява; то събужда, то разкрива нѣщо скрито, нѣщо ново вътре въ мене, то ми шепне тихо, то ми спомня нѣщо много мило.

Марта вече. Слънце врѣдомъ лъчи лѣе. Топълъ день е. Въ хоризонта планината

леко се четае. А небето ясно става. Бѣли облачета леко, леко изъ лазура плуватъ. Пролѣть-врѣме вечъ настава.

Има цвѣтъ вѫтрѣ у душата. Нѣщо вѫтрѣ въ нея става. Тя се буди отъ зимата, тя започва да живѣе.

Вчера азъ минавахъ край една градинка. Безъ да искамъ хвърлямъ погледъ. Що да видя. — Нѣщо се бѣлѣе хитро. Спрѣхъ си. Пипамъ го съ рѫцѣтѣ. Боже! то е ранното кокиче. Гледамъ, гледамъ и се радвамъ, гледамъ и си мисля: та и въ тебе пролѣть има, та и въ тебъ животъ настава.

Има потикъ на живота.

иде, иде тихо нѣщо отъ дъл-
боко. То едвамъ, едвамъ се чуе,
много бавно иде. То обхваща вси-
чко, що му пѫтемъ дойде; то
обхваща и увлича. То раздви-
жва духоветѣ, то размърдва
умоветѣ. Всичко то залива
и увлича.

По край кѫщата, кѫдѣто
азъ живѣя, се протака наша-
та рѣка. Тя извира горѣ,
тамъ отъ планината. Ледъ
по нея вече нѣма. Близо
тукъ до нази има мостъ.
Азъ подъ моста често си
минавамъ; но е лѣсно, безъ
да забикалямъ. Днеска ходя
виждамъ — прѣдошла вода-
та. Пакъ опитахъ си подъ

моста да прѣмина, — не
можахъ. Спрѣхъ си гледамъ.
~~прѣдошла~~ мътна е вода-
та. Тя залѣла на ши-
роко всичко. А на вътрѣ,
къмъ срѣдата, що ли
нѣма: бре трѣскаци, брѣ
трѣсаци. Трѣски, кясове,
гнилоци влаче, мъкне тя
надолѣ. Снѣгове се то-
пятъ, ледове се ломятъ.
Всичко пролѣтьта го
прави.
Има нѣщо ново въ-
трѣ въ живота. Вънъ
и вътрѣ то е — всѣдѣ
то е. То е живо вече,
то живѣе. Мира ти
не дава. То смущава

то напъва. Ту като ра-
достъ, ту като мѫка то
се проявява. То на новъ
езикъ говори, нова пѣсенъ
пѣе. Ново, ново нѣщо то е!
Сега скоро единъ старецъ
ни каза, че отъ топлитѣ
страни идатъ много
птички — пролѣтнитѣ
птички. Всички тѣ
къмъ насъ идатъ, тукъ
къмъ нашитѣ мѣста. Па
наскоро цѣло и дърветe
и цвѣтя да цъвнатъ. Па
и ново време цѣло да на-
стане!

Пролѣтъ, пролѣтъ иде!

Съ братски привѣтъ:

П.

Значението на водата

Водата я символ на астралното поле. Значението ~~(на водата)~~ ѝ я да промива, прячиства зямнитѣ твърди прядмяти и ни упътва към намаляване на матярялнитѣ обвивки – ненужни нам.

Тя я ряка, коритото на която я пълно с много камъни, дървята, пясък и др. твърди матярияли. С тячение на хиляди години едни от тия матярияли ще бъдат отнесени с тячението, като су претърсяли нужните създания, а другитѣ ще ся разтворят (унищожат) и докато най-сетне ще дойдат дни, когато ще остане само бистра, пречистена струя вода, която ще ся движи по гладкото корито и ясно ще ся чува гласа на свѣтлата истина.

Музиката.

Музиката е най доброто най приятното нещо за човека тя по некога действа като балсамъ за човешката душа, а по некога като отрова за същата.

Като балсамъ действова на той човекъ който е добре настроенъ и расположенъ и е готовъ да я слуша, като се отдава дори и до забрава на свирената мелодия отъ музиканта.

А като отрова действа на ~~той чов~~ ~~екъ~~ и най добрата мелодия на той човекъ който е зле настроенъ противъ некого за нещо и той въ себе си целъ ураганъ отъ зли намерения и въ той моментъ когато стигнатъ до ушите му тези приятни звуци той изригва въ единъ моментъ като ураганъ и извършва своите намерения.

Па споредъ менъ музиката е винаги приятна за добрия човекъ който нехвърля всекакви зли мисли отъ себе си, а такъвъ човекъ той служи на Бога. А човекъ който му действа и зле и добре той служи на дявола.

Водата служи за живот, на цялата вселена и за пречистване на нечистите работи.

Предназначението на водата.

Водата заема 4/5 отъ земната повърхность! Тя изпълнява най-труднитѣ мисии: Тя въ видъ на дъждъ се излива за благословение на всички, които отправятъ погледъ нагоре къмъ Всевишния; тя се принася въ жертва, като напуща своитѣ чисти и тихи горски усои или планинскитѣ си височини за да донесе свѣжесть, чистота на всички измъчени души въ тая грѣшна и печална юдоль на смъртьта и печальта. Водата, която изниква вредъ чиститѣ недра на красивата природа, напоява гърдитѣ на земята и стръмли се надолу въ жертва; изпълнява своята мисия, лъкатушци, блуждае докле най-после се влѣе въ океанитѣ или моретата — широкото лоно на любовьта. Въ нейната чистота ний топиме нашата мръсота — тя ни служи да добиваме физическа чистота, за да можемъ въ чисти сѫдове да положимъ чисти духове.

Въ пѣсень тя лѣе своитѣ води и привѣтъ пре-праща по всѣ страни, кат' поточе ромливо, шуртяще или шумяща рѣка пои, прохлажда околностьта. И тя ни е потрѣбна докле е чиста; следъ като се омърси ний я хвърляме, а тя познала е вече пътя на пречистването. Тя чака слънчевитѣ лъчи, които подигать нейния духъ въ видъ на пáри нагоре и отърсва се отъ мръсотата, която оставя на земята.

Тя ежечасно ни учи на нови и нови уроци и ний, като окултни ученици, чада на великата Майка Природата, приклѣкнали до нѣкой изворъ или поточе, застанали на морския брѣгъ, стоящи подъ ободрителния дъждъ, отправящи погледъ къмъ облацитѣ, следящи снѣжинкитѣ, леда, ще учимъ най-великитѣ си уроци тукъ на земята. Богъ ни сочи пътя на еволюцията чрезъ водата; да черпимъ поуки отъ нейнитѣ диктовки. Безъ вода нищо не е възможно. —

Водата се състои отъ два атома водородъ (H_2)

II

и единъ атомъ кислородъ (O) и двата сѫ силни елемента: първиятъ само гори, а вториятъ поддържа горенето, а самата вода е емблема или символъ на женския принципъ и облива на длъжъ и ширъ земята, до като огъня отговаря на мъжския принципъ съ стремежа нагоре и така се образува кръстътъ на страданията на който ежедневно се разпъваме.

Водата въ една смисълъ е наша майка, (както огъня е нашъ баща) и като такава велико е нейното предназначение.

Да бѫдемъ като водата.

Варна

11 XI 1923 год.

На кои свѣтове отговарятъ чувствата.

1) Зрението е най-свѣтлото и най-висше-то чувство. Не напразно говори Исусъ за окото. То владѣе надъ другитѣ чувства. То е аналогия на свѣтлината (въ индийски Akaşa) или етерното [illegible]-състояние на материята. Отговаря на Слънцето. –

2) Обонянието е аналогия на огъня (Tejas) или лъчистото състояние на материята. Съответенъ елементъ азота. Отговаря на Венера. Управлява нервозния темпераментъ.

3) Слухътъ е аналогия на въздуха или газообразното състояние на материята (Vayu). Съответенъ елементъ кислорода. Отговаря на Юпитеръ. Управлява кръвния или сангвиниченъ темпераментъ.

4) Вкусътъ е аналогия на водата или течното състояние на

материята (apas). Съответенъ елементъ е водорода. Отговаря на Марсъ. Управлява лимфатичния темпераментъ

5) Осязанието е аналогия на земята или твърдото състояние на материята (Prithivi). Съответенъ елементъ е вѫглерода. Отговаря на Сатурнъ. Управлява жлъчния темпераментъ.

Варна
4/XI 1923 год.

Предназначението на водата

Водата е влажна на животъ
тя поддържа всеки
животъ и растение
защото както виждаме
че ако не падне дълго
време дъждъ ще видим
че всичко ще почне да
изсъхнова

Най големия ми
недостатък е
нервност и нетърпе-
ливост

Най голѣмитѣ ми недостатъци сѫ нервностъ и нетърпеливостъ.

Потровемъ грешките
на д-ругити, преди
своите да вида

Смирение и любов Е

Старай се да прѣмахнешъ всѣка тъма изъ душата си, защото по пътя на свѣтлината сѫ нуждни чисти души!

Музиката влияе на човешка-
та душа, развеселява или
натъжава, според мелодията.

Предназначението на музиката е
за издигане душите
към безкрайното
вечността

Значението на музиката.

Музиката е едно отъ изящнитѣ изкуства. То е едно отъ най-дълбокитѣ и най-силни изкуства. То прави, щото да трептятъ човѣшкитѣ сърдца съ единъ незнаенъ и непознатъ импулсъ. Като всѣко изкуство, то завладява сърдцето и то до такава степень, че човѣкъ чувства себе си да е изтъканъ само отъ чувства, въображение и сладость. Нѣма човѣкъ, който да не трепва подъ звуцитѣ на нѣкаква мелодия. А кой отъ каква мелодия се прочувствува, говори за неговата културна висота — интелигентность, вкусъ. Напослѣдъкъ музиката е впрегната за възбуждане на страститѣ у човѣка, а не да събужда въ него стящитѣ сили, вложени въ него отъ създателя мира. Но музиката постепенно си изпълнява своята роля, своята мисия и колкото човѣкъ се отдава повече на нея, толкова повече се открехватъ вратата на природното прѣдверие, отъ гдѣто съ смѣлость можемъ да почукаме на двѣритѣ, които за човѣкъ само веднажъ се отварятъ и той трѣбва да бъде толкова внимателенъ, за да почувствува и използува този моментъ — инакъ, за винаги се

затваряйки вратата на дивната божествена хармония. Съ крилѣтѣ на музиката можемъ да посѣщаваме онѣя области, за които въ сѣкакъвъ здравъ мечтаемъ полускрѣбно.

Музиката развива слуха и подготвя новото чувство — яснослухство, чрѣзъ което напълно ще сме въ контактъ съ невидимия свѣтъ.

Влиянието на Музиката
въ живота

Музиката дава най голямото
настроение на човешката
душа да владеятъ музика
знаятъ да пеятъ а да тепишъ знаятъ
да говоримъ съ Бога
Музиката има възможността
да повдигне човешката душа
къмъ Бога

Какво е прѣдназначението на езика.

Физиологичното прѣдназначение на езика е да разпознава вкусоветѣ.

Езикътъ облича нашитѣ мисли, безъ него ние не бихме можли да изказваме мислитѣ си.

Въ негова помощь ние издаваме различнитѣ звукове, той е единъ видъ диригентъ на гласа.

Предназначението на
Водата е
да подържа живота
и чистотата на
физическото поле
Водата е емблема на
човешкия животъ

Предназначението на водата е да оживява всичко въ Божията природа; безъ нея животъ нема въ нищо въ света.

Предназначението на водата

Водата е една отъ
първите необходимости,
съ която природата
се служи за охладяван=
ето, и поддържане
на всякакъвъ видъ
растение, и животъ

Предназначението на водата е да ни пречисти от натрупалите се вредни утайки. и ни направи по-нежни и по-чувствителни. Това студената вода не може да стори, а само топлата.

Предназначението на водата

Понеже всичко което ни е дадено отгоре за усъвършенствуването ни то от тук явно е че и водата има голяма част в нашата еволюция още по вече, че без нея би бил немислим живота ни на земята.

С появата на водата древните мъдреци са бележили стихотворното чувствата, които вдъхновяват човека. ~~Понеже~~ Чувствата идват да развиват нашия сух умствен живот, същото така както и на грубата твърда скала водата за да може тя да стане по годна за оформяване под ръката на скулптора. Прочее, водата — чувствата, са оня чуден импулс който ни прави годни при оформянето ни в Богочеловеци.

Кой е най лошиятъ

Недостатакъ въ човека

Въ мене върлува немарли-
ливостьта защото често
Азе изоставямъ работата си
назадъ която ми са налаго
или която има да вършичъ
този е най лошиятъ
недостатакъ въ мене

Най-голѣмия ми недостатакъ.

Най-голѣмия ми недостатакъ, единъ отъ многото това е страхътъ той врагъ на смѣлоста и волята.

—

Съмнението е гонител на всяка хубава идея, която душата ми може да съгради!

I Нетерпеливо-
сти

II малою славолю-
бия

Поезията въ слаба
форма

Една от слабостите, които
в зрелите десетилетия ми не съм
могла да преодолея е - да не
натоварвам другите с дълги
идеи.

Най-големият недостатък ми е страхът и малодушието.

Л.

Нервозенъ нетърпеливъ.

Вечна Младость

Любовта.

облагородва

го вещ като,

душа

Братски животъ всрѣдъ

природата.

Значението на музиката въ живота.

Музиката е изразителка на нашитѣ вълнения. Колкото нашитѣ вълнения сѫ по чисти, по свѣти по възвишени, толкова тя ще бѫде по красива. Музиката изразява божествената красота. Подъ красивитѣ звуци на музиката човѣкъ се успокоява, вдълбочава се, вдъхновява се, изпада често въ духовенъ екстазъ, медитира, въобще може да проникне въ духовния свѣтъ.

Красивитѣ звуци действуватъ на душата. Понеже нейнитѣ вибрации сѫ по бързи и по кратки, то отговарятъ на тия на струнитѣ и ето защо, значението на музиката е голѣмо, защото действува на душата и я облагородява.

Първата отличителна черта на мисъльта.

Зората туря начало на деня, край на вечерната тъмнина, нѣщата ставатъ ясни, освѣтени, видими. Мисъльта е зората. Отличителната й черта е свѣтлината.

Варна

Първата отличителна черта на мисъльта е създаване на постояненъ прогресъ. Тя дава тласъкъ на културата. Тя твори характеръ. Мисъльта подразбира действие.-

Отличителнитѣ черти на първа-
та мисъль.

отличителнитѣ черти на първата мисъль ся тези че тя дава първия потикъ на човѣка къмъ тѣхово действие, каквото е съществото на самата мисъль.

Ангеловъ.

Тема

Първата отличителна
черта на мисълта е
светлината, защото
ако нѣма свѣтлина то
мисълта не може да се
отрази въ ума и остави
своето впечетление като
сила на душата и като
процесъ на движение

„Първата отличителна черта на мисълта“.

Светлина за разуменъ животъ!

Първата отличителна черта на мисълта.

Първата отличителна черта на мисълта е концентрирането на съзнанието.

Първата отличителна черта на мисъльта.

Светлината!

Т. е. тя трѣбва да бъде светла благородна добра.

ползата отъ планинскитѣ
върхове

винаги по високитѣ мѣста
планинскитѣ върхове въздуха
бива чистъ при възкачването
на единъ връхъ човекъ физически
се развива много когато човекъ
се възкачи нѣколко пъти на
една височина той разработва
своитѣ физически сили
а като се искачи горѣ на
чистия въздухъ и когато той
диша този чистъ въздухъ
става една промяна въ него
въ душата му въ ума му и сърцето му
веднага прочистятъ му се
мислитѣ умътъ и той почва
спокойно да си отправя умътъ
нагорѣ къмъ Бога защото тамъ
атмосферата бива винаги чиста
за това човекъ трябва винаги
да посещава планинскитѣ
върхове

Приета от Дата 192 г. ч. м. Подпис:

Подадена в № Разред думи дата ч. м

Забележки

Полза от изкачване по върхове.

При изкачване по върховете се възбужда интерес към природата, любознателност, наблюдение и обогатяване познанията. Тук също се откриват красотите на природата, а най-важното, развива се естетичен вкус и се облагородява сърцето. Нещо повече, всред тишината по върховете, в съзерцание с великия Бог се откриват красотите на душата и в нея заговорва гласът на мъдростта и любовта.

14/II 924 г. Ив. Зл-в

Ползата отъ планинските върхове.

При създаването на природата Богъ е създалъ низки и високи места, както се наричатъ поля и планини. Полята като низки сѫ и по топли за това се и населяватъ отъ хората. А, планините, като високи винаги сѫ изложени на студъ и ветрове и за това те и по рядко се обитаватъ отъ хората. И, понеже рядко се обитаватъ отъ хора, те биватъ винаги чисти.

А, такивата чисти върхове, както знаемъ биватъ посещавани отъ добри и свети духове. И, когато отидемъ на такива върхове да се помолимъ Богу, ний биваме обсебвани отъ такива духове, ако сме готови разбира се. И, при такива случаи, можемъ що го искаме да използва ще, ~~ако разберемъ [illegible] духъ~~. И друго планините сѫ полезни и още за дробовете, изключ- човекъ почне на често да въскачва и слиза некоя планина той ще забележи въ себе си промяна въ дишането че въ скоро време той ще почне да искача тая планина безъ да чувствува умора каквато е чувствувалъ при първото си искачване.

Полза отъ планинскитѣ върхове.

Планинскитѣ върхове ни служатъ, като извори на енергия, духовна сила. Тѣ ни посочватъ, че тамъ, само горѣ има чистота. Планинскитѣ върхове безгласни ни посочватъ пътя къмъ истинския животъ.

Ползата отъ планинскитѣ върхове.

Връхъ — това е най-високата часть на една планина; умътъ — това е най-висшата функция на душата. Както върха се издига до и надъ облацитѣ, така и умътъ трѣбва да надвиши и разрѣши много проблеми и се всели въ лоното на интуицията. Първитѣ лъчи на утрото цѣлуватъ върховетѣ — първитѣ проблесвания на истината развълнуватъ ума._

Върховетѣ сѫ центрове — възели на природни сили и стихии. Тамъ се кръстосватъ вѣтроветѣ и се спущатъ по склоноветѣ чакъ до политѣ на планинитѣ; тамъ се привличатъ гърмо-~~[illegible]~~ ветѣ, тамъ се привлича и задържа снѣгътъ — тамъ винаги ни кани чистиятъ въздухъ, синиятъ лазуръ, омайната ширь, която се разкрива прѣдъ нашия взоръ. Върхътъ разширява хоризонтитѣ и всичко низко, долно ще ти бѫде показано като на длань въ най-ярко-

релефенъ видъ. Отъ върха ще познаешъ много работи, които тукъ долѣ те гнѣвятъ и измъчватъ.

Едновременно съ стремителното възкачане къмъ върха, човѣкъ чувства нѣкакви вѫтрешни крилѣ и лекота, която улеснява възкачането — неговия взоръ се отправя само нагорѣ — добива се пълна забрава за прѣди-моментнитѣ терзания и мѫки. Който посѣщава върховетѣ се заразява съ тѣхната чистота и много отъ товаритѣ му се смъкватъ отъ неговия умъ, сърдце, душа и тѣло.

Върховетѣ сѫ голи необрасли, защото сѫ изложени на рѣзки промѣни — постоянни течения. —

Варна

19 I 1924 г.

Първата отличителна черта на мисълъта.

– Когато Идеята на Петров-вото е заключено в сърдцето на существото, тогава се е почувствувала Активността; Активността в която се почувствувай ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ в душата е родила Мисълъта –

Мисълъта е активний на върху Идеята –

Ползата отъ изкачването
на планинскитѣ върхове е
тази: кръвообращението
става по силно и правилно
Тамъ има по добри
влияния.

Високите върхове в природата това
са възвишените мисли в нашата душа.
Високите върхове са символ на чистота
и девственост,
Нека всички бъдем върхове.

Ползата отъ високите върхове

Всякото едно село или градъ е построенъ на височина толкова бие по здравословенъ, понеже върховете сѫ богати съ чистъ въздухъ прошиляда Общо казано върхътъ е нещо възвишено чисто божествено нещо което ~~въ~~ нашипчало нището.

Първата отличителна черта на мисълта

Отличителната черта на мисълта е светлината, защото изразената мисъл носи светлина

Първата отличителна черта.

Първата отличителна черта на мисъльта това е светлината.

Мисъльта, когато се възприеме отъ нашия умъ, тя тури в дѣйствие нашия умъ и прояснява нашето съзнание. Мисъльта тя се произвежда в нашия умъ, като мисъль, обаче тя идва отъ вънъ, тя отъ послѣ се произвежда, като мисъль въ нашия умъ.

Кълъвъ Л. На Ст. окл. кл. IV год.

4 I 1925 гд. Варна.

4 I 925 г
Варна

Тема

Първата отличителна черта на мисълта е впечатлението.

Тема: „Главната отличителна черта на първата мисъль".

Човекъ започва да мисли само когато дойде страданието. Следователно главната отличителна черта на първата мисъль ще бъде едно пробуждане съ единъ вътрешенъ копнежъ който дълбоко въ човѣшката душа за нѣщо красиво, което не може да се изкаже съ думи.

Н. Г. 1925 г.

Върна

Резюме на темата

Първата отличителна черта на Мисъльта.

Мисъль значи действие, изяснение, просвѣтление, разкриване същностьта на нѣщата. Тя създава стремежъ къмъ постояненъ прогресъ, копнежъ къмъ красивото свѣтлото.

Нейната първа отличителна черта е свѣтлината.

11. I. 925

Варна

Първата отличителна черта на мисъльта

Мисъльта — чрезъ своето концентриране долавя Божествения гласъ въ човѣка и само тогава те биватъ чисти и свѣтли.

Първата отличителна черта на мисълта
е яснота, да внася животъ т. е да съдържа
любовьта, свѣтлина — пронизана съ мъдростьта
и да внася свободата — истината

Първата отличителна черта на мисъльта

Когато мисъльта работи въ съгласие съ Божественитѣ желания на човѣка, това е, мисля азъ, първата отличителна черта на мисъльта.

Ползата отъ изкачването
на планинскитѣ върхове е
тази: кръвообращението
става по силно и правилно
тамъ има по добри
влияния.

Резюме на 15 лекция.

Мисъль чувство и дѣйствие.

Всяка правилна мисъль, то е образъ на една Божествена идея. Живота на човѣка започва съ неговата мисъль. Всяка мисъль за да бъде дѣйна трѣбва да бъде придружена съ чувство. Този изразъ се нарича слизане на мисълъта въ реалния свѣтъ. Всѣко чувство за да бъде плодотворно, трѣбва да е придружено съ движение.

Дѣйствията съ крайния предѣлъ на духа въ неговото проявление.

Този начинъ на дѣйствие е хармониченъ само ако не се намѣсятъ посторонни влияния, тогава се явяватъ всички анормалности въ живота.

Всякога когато се застъпятъ два принципа въ човѣшката мисъль, ражда се раздвоение, а всѣко раздвоение лишава човѣка отъ неговата пълна свобода, това може да се провѣри и на опитъ, като дадемъ нѣкому нѣщо или му изпратимъ мисли.

Въ една окултна школа ученицитѣ трѣбва да се освободятъ отъ мисълта да иматъ пари, тѣ не представляватъ нищо за самия ученикъ, обаче ние ги считаме като главенъ факторъ въ живота и не е строго да се освободимъ отъ тѣхъ. Тѣ съ изразъ на съкапселния човѣшки животъ, само че минутн

[illegible]

освободимъ отъ тѣхъ. Тѣ сѫ изродъ на съз-
капиталния човѣшки дѣчивотъ, както ще минатъ
които сѫ ги създали съ много опорочени
затова трѣбва да се замѣнятъ съ нови.
И тъй така човѣкъ не трѣбва да упова

както на тѣхъ, но на своя трудъ.

Ние трѣбва да знаемъ че има и други живота извънъ нашия ограниченъ животъ, има други условия които регулиратъ ~~които регулиратъ~~ нашия животъ и на които трѣбва да уповаваме.

Въ една окултна школа тъй е хубаво че всички изпити, всички опити и страдания се прекарватъ съзнателно, и по този начинъ даватъ по-добри резултати отколкото ако са минаха несъзнателно. Всички изпити това са начините чрезъ които се изпитва силата и издръжливостьта на единъ ученикъ.

Животътъ ни трѣбва да става съзнателенъ и приятенъ, да се използва всичко разумно, и за добро. Ученикътъ не трѣбва да се плаши отъ страданията тѣ са най-голѣмото благо което ни се дава, тѣ криятъ въ себе си дълбокъ смисълъ и съ една отъ тайните на природата, които [illegible] всѣки трѣбва да ги познае.

Когато тѣ са изпити които ни се даватъ то не трѣбва да искаме обяснение и да знаемъ причините за които ни се даватъ, освенъ да кажемъ, тъй е волята Божия.

Всѣко друго разрешение, ще ни въведе въ грѣхъ. Не трѣбва да съжаляваме, за страданията които ни се даватъ, тъй както не съжаляваме и за любовьта която ни се праща. Има ли страдание има и любовь, нѣма страдание нѣма любовь. Страданието е мѣрката чрезъ която ще мѣримъ увеличаването на любовьта.

[illegible]

Тия двѣ принципа едновременно вървятъ въ строежа на човѣшката душа.

Резюме: <u>Произходъ на юмрука</u>

– Когато човешкиятъ духъ започналъ да проявява воля и е искалъ да задържи тия енергии и ги използва за благото на човешкия индивидъ.

– Отъ появяването на първия човекъ да концентрира своитѣ сили за работа.

– Когато човека е почналъ да се бори с невзгодитѣ на съвременния животъ, за да достигне единния смисълъ на живота.

– Когато човекътъ е изразилъ волята, то той е свилъ ръката си въ юмрукъ.

– Когато той е пожелалъ да се самозащищава –

– Когато се е родилъ подема за работа –

– Недоволството отъ условията при които се ражда човека.

– Отъ тогава, когато човекъ е ставалъ силенъ и всички свои начинания ги е предприемалъ –

– Когато се е явило приложението на волята –

– Следъ грѣхопадането, човекъ се ражда на земята и борбата въ която той попада го заставила да свие юмрукъ.

– Отъ самосъзнанието, като владетель на магически сили съ които той може да се защищава –

– Използването на тези петь сили, които се съдържатъ в пръстите – съзнанието ги е съединило в юмрукъ.

– Когато е поискалъ да събере и хармонизира силитѣ, с които разполага въ даденъ моментъ, за да ги (~~използва~~) употреби въ известна насока.

– Когато духътъ се ограничилъ и въплотилъ въ материята –

– Отъ тогава, когато въ човека е почнало да отслабва Божественото – тогава се е родилъ юмрука –

– Отъ когато е почнало реализирането на всички човѣшки мисли и идеи —

– Когато човѣкъ е рѣшилъ да дѣйствува и е концентриралъ своитѣ сили —

– Щото отдалечаването на човѣка отъ Бога и трѣбвало да работи за да се прѣхранва –

Резюме: Ползата от съня

- Тялото си почива и набавя нови сили за новата работа -
- Придобива своята изгубена енергия от дневния труд -
- Съня трансформира умората и отрицателните енергии натрупани през деня.
- Е продължение на развитието на душата с нови сили -
- Става освежаване на организма и едно прочистване на съзнанието -
- Тялото се снабдява с нужните материали за дейността -
- Е че тялото се запасява с тази енергия, която то е изразходвало в будно състояние.
- Ума се освежава и човек се ~~събужда~~ е готов за работа -
- Подновява силите си -
- Човек черпи енергия от астралния свят -
- В съня се учи в други много по-висши училища от земните
- Че си почиват физическите клетки на тялото, също и мозъчните, които са работили през деня -
- В съня се трансформират всички вибрации и ние се обновяваме -

(Коте)

Резюме на 17 л. II г. с. к. Прѣдназначението на слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ –

– Виждане – значи да знаешъ Истината –

– Видимото е само символъ, отъ него не произтичатъ идеитѣ – в него тѣ само се отразяватъ – Слънцето е направено най-малко да ви свѣти, то е символъ на Държава – Луната – извѣстна религиозна система – Звѣздитѣ – великитѣ хора –

– Господъ изрази своята идея във видимото – Писанието казва за идеята Му в слънцето, мѣсеца и звѣздитѣ: „Да отличаватъ деньтъ отъ нощьта, да бѫдатъ знамения за врѣмето, дни, години и събитията които ставатъ в човѣшкото съзнание – тѣ сѫ които опрѣдѣлятъ и разкриватъ Твореца –

– Никой нѣма да узнае защо е създаденъ свѣта и крайната цѣль на Битието –

Различието в човѣшкитѣ души сѫществува, защото по врѣме и пространство тѣ не сѫ излѣзли едновременно отъ Божественото Съзнание, а послѣдователно.

– В Божественото Съзнание, всѣка душа е опрѣдѣлена, като единица, строго опрѣдѣлена величина – Вие вземате важна роль, мѣсто или служба във Божественото Съзнание и туй което ви е прѣдизвикало е толкова силно, щото нищо в свѣта не може да видоизмѣни тази Божествена Идея –

– На земята, силното добро изпъква срѣдъ контраста – силното – зло – Видимата Вселена е в контрастъ с Невидимата –

– Ние още не сме фактори, а носители на идеи отъ по-високитѣ сфери – Тѣзи идеи – Провидението е което ни заставя чрезъ условията в които сме да ги изявимъ –

Когато искашъ да любишъ ближнитѣ ще мислишъ за себе си, а когато мислишъ за Бога – ще познаешъ себе си – Слънцето е емблема на Бога – Великото – което дава живота – Слънцето означава Любовьта към Бога; Мѣсечината – това е човѣка; Звѣздитѣ – това сѫ нашитѣ ближни – За да познаете звѣздитѣ – трѣбва да мислите за мѣсечината, а нея да познаете – трѣбва да мислите за слънцето. – Слънцето, като се скрие ще

За да познаете звездитѣ - трѣбва да мислите за мѣсечината, а нея да познае-
те - трѣбва да мислите за слънцето. - Слънцето, като се скрие ще
даде своята свѣтлина на мѣсечината, мѣсечината като се скрие ще
да своята свѣтлина на звездитѣ и тѣ ще станат видими. -
- Въ Писанието се казва: „Надпреварвайте се да отдаване

почитат един на друг! – Това е основната ми мисъл, когато ви задават темата: „Предназначението на Слънцето, Месеца и звездите“.

– Концентрирана мисъл е само оная, която носи благо –

– Първият признак на Обичта е жертвата – Две създания, които са будни взаимно се жертвуват – взаимно се ползуват, усъвършенствуват се и изпълняват Закона Божий на Земята –

– Когато Бог се проявява в някой човек, той се отличава със следното: Лицето му става изобщо крайно миловидно, има така един хубав израз, гласът, погледа – той е нежен и приятен – Когато Бог се проявява в човека, той е готов в този момент всичко да даде –

– Всичките онея възвишени прояви, които човек има, се дължат на Божественото Съзнание което периодически се проявява – туй Божествено Съзнание е което подига духът – Изчезне ли това Божествено Съзнание в човека – той става груб, недоволен и дори прибягва към престъпление!

– Когато се вършат най-големите престъпления – тогава Божественото отсъствува и обратно – присъствува ли Божественото Съзнание – тогава в света се вършат най-големите добрини –

Бог е огледало – само в Него можеш да се познаеш –

Резюме

на втората лекция отъ Учителя

държана на ученицитѣ отъ I спец. окулт. класъ на 1. III. 922 г. (7–9½ ч. веч.)

Дадоха се числата: 20, 15, 5, 7, 9, 10, 12, 13, 14, 1, 19, 18, 8, 2, 21, 16, 17 и 11. Общия имъ сборъ трѣбва да бъде 227. Обяснения по тѣхъ ще се дадатъ въ друга лекция.

„Fin fur fen tau bi aumen" значи: „Въ най-малкия страхъ и въ най-малката тъмнина". Ученикътъ трѣбва да има най-малкия страхъ и най-малката тъмнина, за да има и най-малката врѣда и отклонение. Ученичеството не е за този, който се страхува много, защото то предполага преди всичко най-малъкъ страхъ и най-малка тъмнина.

Страхътъ е плодъ на духа. Страхътъ създава тъмнина въ свѣта. За да се разбере смисъла на първичната причина, не е достатъчно да се знае, че тя съществува, а е необходимо освобождение отъ страха. Въ класа трѣбва да се влиза само безъ страхъ и тъмнина. Страхътъ въ ума лишава човѣка отъ свѣтлина. А тамъ кѫдѣто липсва свѣтлина е присѫтствие на тъмнина. Обратното е също вѣрно — че тамъ кѫдѣто е тъмнина има и страхъ. Това сѫ двѣ състояния на човѣшкото съзнание, които трѣбва да се регулиратъ, за да се не пораждатъ съмненията и отъ тамъ въпроситѣ: „може ли", „дали ще успеемъ", „може да не е на врѣме", „какви сѫ нашитѣ способности", „може да паднемъ", „може да се повърнемъ назадъ". Отговорътъ е въ главния въпросъ: „Ще се учишъ или нѣма да се учишъ! — Нищо повече." Въпросътъ е рѣзъкъ. Може да се провѣри, че страхливиятъ не може да бъде нито ученъ, нито философъ, нито държавникъ. За нищо е неспособенъ той. И Христосъ цитира на едно мѣсто: „Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие".

[illegible]

„Страхливитѣ нѣма да влѣзатъ въ Царството Божие"...

Живота на страхливия човѣкъ наподобява живота на заека. А само жабата е по-страхлива отъ заяка. Но пъкъ жабата е емблема на крайния материализъмъ. Тъй че хората-материалисти

сѫ страхливи: всичкия имъ животъ е въ материалното богатство. До като заякътъ представлява богатия човѣкъ и още недообразенъ, са костено и бѣга, жабата символизира образенъ и формиралъ богаташъ, и тя затуй намира спасение само въ водата. Така имате три символи: жабата бѣга въ водата, заяка – въ гората, а подплашената птичка хвърчава въ въздуха.

„Безъ страхъ и безъ тъмнина" ще ви бъде като мото.

Както при екскурзия къмъ нѣкой високъ върхъ се почива на много мѣста, тъй и въ окултната наука на много мѣста ще има почивки, ще се яде, а съ туй и подновяватъ силитѣ. Окултизма се представлява като много опасна областъ. За страхливитѣ тая областъ наистина може да е опасна, но за безстрашнитѣ е най-безопасна. Като се каже, че е опасна изпитватъ се само страхливитѣ ученици. За страхливиятъ свѣтлината е опасна. Той се страхува и отъ нея, както разбойника, който работи въ тъмнина.

Ученицитѣ на Бѣлото Братство ходятъ всѣкога безъ страхъ и безъ тъмнина. И тоя, който ходи съ страхъ и тъмнина, може да бъде също ученикъ, но на черното братство.

Тръгне ли човѣкъ по пътя на свѣтлината, да нѣма връщане. Пътьтъ може да се разучи, за да бъде добрѣ познатъ. Иска се безстрашие. Силнитѣ и способнитѣ ученици преодоляватъ трудноститѣ. Но една отъ многото пречки е и щеславието. То намира почва въ хвалбитѣ, които ученикътъ получава отъ страни. Тогава задната частъ на мозъка привлича повече кръвь и се храни по-добрѣ, за смѣтка на предната частъ, кѫдѣто сѫ умственитѣ способности. Значи щеславието се явява като разбойникъ: краде отъ предназначена за други храна. Хвалбитѣ не бива да спиратъ ученика, да му обръщатъ вниманието, но пъкъ и самъ той да се въздържа отъ хвалене, да не хвали, за да не спъва и другитѣ.

Щеславието предполага гордостъ. А казано е въ писанието:

хвали, за да не спъва и другитѣ.

Щеславието предполага гордостьта. А казано е въ писанието: „Богъ на горделивитѣ се противи, а на смиренитѣ дава благодать."
Човѣкъ трѣбва да не е щеславенъ, за да не престане умътъ му да е умъ. Фактъ е, че усмихнатитѣ хора сѫ ставали велики, а тия, които

отначало съ обещавали много, впоследствие хвалбитѣ съ ги направили посредствени. Само следъ смъртьта е добре да се слушать хората, тѣхнитѣ отзиви, а приживѣ трѣбва да бъдете глухи за всичко.

Така като се прилага този методъ, ще се дойде до добри резултати, съ практическо влияние. Често пъти отъ страхъ се идва до смѣлость, когато е въпросъ да се запази живота. Но то не е вече безстрашие. Безстрашието подразбира човѣкъ да е безстрашенъ при всѣко положение, да се не разколебава отвътре. На окултенъ езикъ това значи: „да се колебаешъ отвънка безъ да се колебаешъ отвътре".

Но само Божествената Любовь е, която ражда безстрашието. Само Тя и никоя друга, може да роди безстрашието.

Обаче на физическия свѣтъ трѣбва да се познава безстрашието, за да се дойде до познанието на любовьта. Истинското безстрашие е състояние на спокойствие, на равновесие. Никакво трепкане на сърцето. Иначе следъ страхътъ иде гнѣвътъ. Тъкмо за туй страхливиятъ човѣкъ е и гнѣвливъ.

Не трѣбва ученикътъ да се подава на изкушенията, защото изкушавали ли се, иде грѣхътъ, а следъ грѣхътъ и лъжата. Но безстрашниятъ всѣкога надвива изкушенията, никога не имъ се подава. Трѣбва да се внимава, защото влезе ли се въ този окултна школа, ученикътъ се натъква на много възможности за изкушение.

Сега, почнете да изучавате езика на природата. Методъ ще ви се даде. Научете защо природата е създала: комаритѣ, вълцитѣ, лисицитѣ. Нали всичко е на мѣсто и си има своята цѣлесъобразность. Нѣщата въ известенъ редъ представляватъ разумно слово. Започнете съ преводитѣ. Например, на какво е преводъ: рѣка, изворъ, жаба, муха.-

Резюме на 17 лекция.

За скъпоценнитѣ камъни.

Вие се спирате върху външната страна на книгата, какво би било ако бихте яли безъ чувство на охота и апетитъ, трѣбва да се научите да мислите, търсете вътрешния дълбокия смисълъ на всичко що вършите.

Като говоримъ за скъпоценнитѣ камъни разбираме умътъ, защото само умниятъ интелигентниятъ високо интелигентния и благороденъ човѣкъ прави разлика и може да говори за скъпоценнитѣ камъни. Като тъй то само добродетелния човѣкъ може да бъде уменъ.

Азъ желая да се спрете и прочетете нѣщо върху тия 12 камъка, да допуснемъ, че имате нѣкой неприятна мисъль или чувство не искате да учите, искате да се откажете отъ убежденията си, съмнявате се въ себе си, или пъкъ имате завистъ или страхъ започнете да превеждате скъпоценнитѣ камъчни презъ ума си както си свързвате съ свойствата на тѣхнитѣ добродетели и вижте при кой камъкъ ще изчезне тази мисълъ или това чувство

Добродетельта не се крие въ цвѣта на който си мислимъ но той пробужда само желанието да имаме тази добродетель каквато и да е тя споредъ цвѣта който я символизира.

За да имаме ...

и анализатора.

За да имаме полза отъ нея и да я увеличимъ, непремѣнно трѣбва да го прѣпарирамe прѣзъ фокуса на ума, и го отправимъ къмъ

[illegible] само тогава ще имаме желаеми-тѣ резултати.

Хубавитѣ книги лесно се предобиватъ, но като винаги се десетятъ по малцина работятъ за да ги предобиятъ. Тъй за примѣръ въгленъ нѣкога е билъ черенъ а сега блестящия диамантъ.

Всички тия опити са необходими за преодоляване на неприятноститѣ въ живота, и даватъ възможностьта да възрастнатъ тия добродетели въ човѣшката душа

Тѣ ще внесатъ въ насъ нови мисли нови чувства и нови идеи въ разбирането на живота и ще запълнятъ празното ни време.

Резюме на XII лекция
отъ I специаленъ класъ.

Най-важниятъ въпросъ е чистенето, що става чрезъ филтриране, т.е. чрезъ слизане надолу при което има скърби, а после следва радостьта и вториятъ методъ е чрезъ изпарение подобно на дъждовната капка, която при изпарението си възраждана полита нагоре къмъ освобождение, но при обратниятъ пъть окаля се и чувствува скърбьта. Не пѣсигайте скърбьта, идете още по-долу, докато излѣзете на другия край и свищнете радостьта.

Филтрирането е за сърцето, а изпарението за ума. Като дойде филтрирането повъкъ е по-нататъ да прогресира, а като дойде изпарението, то е признакъ на застой (или неговиятъ) индиферентность. Ние трябва да знаемъ какво ще ни се случи. Когато радостьта се е изгубила, скърбьта е дошла на мѣстото. Когато правдата се е изгубила, безправието е дошло на мѣстото. Когато милосърдието се е изгубило, насилието е дошло на мѣстото. Всички недъзи ни показватъ какво ни липсва. Всѣко сѫщество, което иска да ни наложи извѣстни връзки, то тия връзки ги налага и на себе си. Въ душата, ума, сърцето не трѣбва никакви уловки, капани,

да има за другитѣ. Всѣки може самъ да
ликвидира съ своята карма ~~като~~ щомъ съзнае че
любовьта е единственото богатство на
душата

Любовьта е единъ законъ независимъ отъ всички социални отношения. Когато любишъ трѣбва да любишъ безъ принуждение и когато те любятъ трѣбва да те любятъ безъ насилие. Върху старото дърво нови присадки, само градетъ, този е нашиятъ принципъ.

Великитѣ хора са изразители. Отъ духовнията свѣтъ се съединяватъ множество млади и всичката своя интелегентностъ, деятелностъ и сила я изливатъ чрезъ единъ великъ човѣкъ или учитель на земята. Въ ~~Чрезъ~~ Него е изразена всичката интелигентность на всички тия възвишени души, които цѣлокупно дѣйствуватъ въ дадения случай. - Сега трѣбва и вие да се занимаете, приготвите защото и вашиятъ редъ ще дойде и вие ще се занимаете, но нито по-рано нито по късно, тъкмо на врѣме.

Мисли и възвишени връзки. Да мислите по закона на свободата. Ако вие не се съгласите съ великиятъ Божественъ законъ да ви помагатъ, вие ще се стопите. За туй именно ученикътъ трѣбва дълго врѣме да се приготовлява да придобие по-силни вибрации, да придобие издържливостъ. Всѣка погрѣшка е вътрѣ въ съзнанието, което разбира законитѣ, туй трансформирането на съзнанието може да премахне. Въ човѣшкото съзнание е направено

на съзнанието може да изтмахне. Въ
човѣшкото съзнание е направено
всичко. Отъ тамъ трѣбва да почне
тра нсформирането.

— " —

18.V.924 г.
Варна.

Изъ 9 лекция на I год.

Проява на кармическия законъ въ свѣта

Кармическиятъ законъ води своето произхождение отъ първото излизане на човѣка отъ Бога. А неговото дѣйствие – съ появяването на двата пола въ свѣта.

Сега, въ всѣко едно съзнание е вложено желанието да обсеби, да завлада. И понеже тази първична сила е подѣйствувала да раздвои човѣшкото съзнание, тия два полюса на съзнанието сѫ се раздвоили. И, раздвоили се, тѣ искатъ да се завладатъ, по единъ механически начинъ. А тамъ дѣто туй завладаване започва, се явява насилието. А първото положение е, че човѣкъ трѣбва да се жертва. Жертвата – това е законъ за правилно растене и развитие.

Сега какъ е започнала кармата? – Първото съзнание въ свѣта, което е подчинило второто – то е родило сегашната карма.

Но въ една школа, какъ ще се роди злото между васъ? – Злото е, че вие ще почнете да господарствувате въ вашето знание. Нѣкой отъ васъ има нѣкаква идея, иска да я наложи на другитѣ. Но знайте, че въ природата има законъ за регулиране на нашитѣ дѣйствия, и, стигнали своитѣ граници, има обратни дѣйствия. Защото, всѣки иска да цѣни своята свобода. Слѣдователно, кармическиятъ законъ да се регулира чрезъ закона на самопожертването, т.е. да станешъ слуга на другитѣ, да отдадешъ право на всѣкиго. Каквато свобода желаешъ за себе си – за своя умъ, за своето сърдце, за своята воля – дай я на другитѣ. Въ тази школа, въ която сте, абсолютно разбирате ли ни помен ни

свобода желаешъ за себе си – за своя умъ, за своето сърдце, за своята воля – дай я на другитѣ. Въ тази школа, въ която сте, абсолютно, разбирате ли, ни помень, ни сѣнка отъ тунеядство.

Мислите ли, че животътъ се е използувалъ на-

слѣдъ като сте подали рѫка нѣкому, нахранили сте нѣкого и сте дали знания на нѣкого? – Не! Вие трѣбва да влѣзете въ причиния свѣтъ, гдѣто основния законъ е слѣдующия: <u>Тамъ единъ за всички живѣе и всички за единъ</u>. И по този законъ, скръбьта и радостьта на кое и да е сѫщество на свѣта, трѣбва да ви бѫдатъ свещени. И тогава само може Богъ да се весели.

Сега въ съврѣменния свѣтъ, слуги и господари, това е едно отношение на кармата; братя и сестри, майки и бащи, учитель и ученици – се сѫщия законъ. Щомъ искашъ да подчинишъ съзнанието на нѣкого, то значи да подчинишъ Бога на себе си. Щомъ искашъ да обезбишъ, създавашъ карма, а щомъ давашъ свобода, ликвидирашъ съ кармата си. Ужасенъ е кармическиятъ законъ. Една горчива дума, казана, даже съ усмивка – кармата е започнала, и за бѫдаще може да ви донесе хиляди злини. Затуй всѣка мисъль, чувство и дѣйствие, трѣбва да мине презъ филтра на ума, сърдцето и волята, и слѣдъ като се филтрира – сѣй. Чисто посѣй, чисто да жънежъ. Защото, който сѣе вѣтъръ, ще пожъне буря.

И ако вие не спазите закона на любовьта въ себе си и допуснете нехармонични мисли, нехармонични чувства, нехармонични дѣйствия – и туй се продължи дълго врѣме, устата почватъ да се изкривяватъ отъ едната страна, и кармата налага своя печатъ на лицето ви. Даже отъ гледището на този кармиченъ законъ, кой каквато погрѣшка види въ другитѣ, тази погрѣшка, той самъ трѣбва да я изправи. Напримѣръ ако приятеля ви има задължения и ви помѫчнатъ за тѣхъ, – вади и плащай, а не да казвате, че да той малко обича такъвъ си е, ...

помѣнатъ за тѣхъ, – вади и плащай, а не да казвате, че да, той малко обича, такъвъ си е, азъ ще му кажа. Не, не, въ тази школа въпроса сѣди по-другояче. Ще отворишъ кесията си, ще ликвидирашъ смѣт-

ката на приятеля си, и нищо нѣма да казвашъ. И като имате такива добри приятели да плащатъ, пазете се отъ нови задължения, защото който мисли да надхитри този законъ на кармата, - съ двата крака въ капана.

И тъй, ще знаете, че всички ваши добри мисли, добри желания, ще се поляризиратъ въ една или друга посока.

Сега, за да се запази хармонията въ школата, изисква се, въ движението ви, да се спазва известна дистанция. Не трѣбва да бѫдете нито много бързи, нито много бавни, т.е. нито много интелигентенъ, нито много глупавъ. Щомъ Господъ съпостави двѣтѣ, ако си много интелигентенъ, ще се движишъ много бързо и ще дойдешъ въ стълкновение съ другитѣ. Ако си много глупавъ, ще се движишъ много бавно и, пакъ същия резултатъ. Ще бѫдете толкова интелигентенъ, колкото окрѫжаващитѣ. Вие ще запазите своитѣ сили за по-благоприятни условия. Има ли бавно движение, и ти ще спрешъ парата си, нѣма ли прѣпятствия, напрѣдъ!

3-V-1922 **Резюме на 10 школ. п. (спец. клас)**

сряда 7 ч. в.

(66) Красотата може само да се вижда, а не и да се чува.
Тя зависи отъ редъ обстоятелства и положения при,
които може напълно да се изяви. Примеръ: всѣкое лице
съ малки очи, ако се гледа отъ близо то нѣма красота, но
ако го се намира на известно растояние — ще има (крас.).
Вие всичко разбирате, но трѣбва да мислите и всѣко ваше
дѣло да бъде истинско отражение на умствуването Ви
богатство, а не и да се влияете отъ чужди умове. Красота
въ истинската смисъль на думата се разбира, че
едно лице поставено при различни положения да се
не промени. — Малкитѣ очи съ признакъ на силна впечатлителность бедность и скъперничество, а голѣмитѣ очи съ
признакъ на лакомство, чувствителность и разточителство. Красивото лице (образъ) трѣбва да бъде разделено
на 3 равни части: чело носъ и брада, а освенъ това да е малко
заострено — кръгообразно. Видимата красота е създала
много злини, защото хората обръщатъ по-голѣмо
внимание на нея, а не и на вътрешната. Разглеждаме
нѣкои вида лица по отношение на пластиката: Има
лица, които изразяватъ безконечна, други топлота,
трети чувствителность, благородство и редъ подобни.
Лица съ прави линии не съ много красиви; защото тѣ създаватъ много ексцентричности, а кривитѣ — на магнетизъмъ. И така имаме различни лица, едни красиви
други не, на едни са красиви челата, а носата имъ не с.

тизъмъ. И така имаме различни лица, едни красиви
други не, на едни са красиви челата, а лицата имъ не са.
Нѣкой иматъ красива брада, други ушитѣ ми са красиви
Ако се стремимъ къмъ чистота красота благод[illegible].

очитѣ Ви ще придобиятъ прозрачность, мекость. Ако се гордеешъ очитѣ ти ще представляватъ нещо по грубо и неподвижно. Очитѣ сѫ отражение на душевното състояние на единъ човѣкъ, ако имате нѣкое лошо чувство, трѣбва да работите върху него, както ковача съ чука. Ще го поударишъ отъ тукъ, отъ тамъ и то ще ти добие по правилна форма. Добрия музикантъ не трѣбва да [illegible], че ученика ще земе неправиленъ тонъ, но той трѣбва да го поправи и да продължава упражнението. Като говоря така подразбирамъ че човѣшката душа сама по себе си е красива. А тази красотата трѣбва да се прилага заедно съ трудътъ ни и тогава ще бѫде изявена напълно истината. Всеки ученикъ трѣбва да изобрази истината безъ никакви украшения и прибавки. Всѣко ваше дѣло трѣбва да се харесва на васъ, та тогава го покажете предъ другитѣ. Защото туй което за васъ не е хубаво и за другитѣ. Темата си прочетете нѣколко пъти и като звучи добре на вашитѣ уши тя ще бѫде хубава и за др. Не пишете дълго — малко, но хубаво. Всѣко нещо може да се опише по 7 начина, едина отъ които е най красивъ. Най красиво описание има въ библията …

красиво. Най красиво описания има въ библията

тя е историч. подъ историята. Съ отлична красота

е описанъ живота на Иосифа – може

да го прочетете.

Т. М.

Варна

10 май 1924.

Н. Петр[illegible]

Резюме

На 8ᵃ лекция на специал. окулт. класъ I година.

Прочетоха се писмата: „Върху доброто и злото.

Първата дума е търси! Направете едно предложение отъ тази дума. Най-краткото предложение безъ никакво опредѣление и допълнение само една връзка. Всѣки да си запише своето предложение. Търсиме къмъ свѣтлината... къмъ истината.

А, може ли човѣкъ да тръгне къмъ истината, може ли да тръгне къмъ Бога, какъ мислите? Истината е нѣщо безпространствено нали? а тръгването е нѣщо пространствено.

Следователно може ли да тръгнешъ къмъ истината въ врѣме и пространство, може ли да тръгнешъ къмъ Бога?

Като ученици на окултната наука ще се научите да мислите точно опредѣлено. Думитѣ трѣбва да опредѣлятъ ни повече ни по-малко. Къмъ любовьта може ли да се тръгне?

Турете тръгни тамъ дѣто има врѣме и пространство. Простран-

[illegible]

Търсете тръгни там където има време и пространство. Пространството ~~става~~ е качество на физичес-кия проявен свят. Е, какво означава

думата „любовь"? Тя нѣма врѣме, и начало нѣма. А ли какъ ще го познаете? Щомъ почнешъ да чувствувашъ, то е вече начало, то е единъ моментъ, който опрѣдѣля едно състояние. Когато вземете една дума всѣкога ще видите нейния коренъ отъ каква произлиза, какъ се появила.

Споредъ васъ, коя дума е най важна отъ всичкитѣ думи? — Постоянство — Съвършенство. Господь. то е много не опрѣдѣлена дума. — Обичашъ всичко тамъ има смисълъ. За да познаешъ Господь, трѣбва обичьта да прѣдшествува. Тръгването е вътрешенъ потикъ. Турете думата „Господь!" какво означава обичашъ! То е ключъ. Господь, като турашъ има смисълъ, хармония и др. За да имашъ едно стихотворение, коя е подбудителната ~~черта~~ причина? Обичьта за неговата родина, и обичьта за майка му, за баща му и за приятели. Обичьта е единъ пѫть — невсѣкога човѣкъ може да тръгне по пѫтя.

Вие най първо ще тръгнете къмъ себеси, ще стигнете коренъ къмъ себеси. и слѣдъ това ще стигнете за другитѣ.

Трѣбва тръгване, и когато влизашъ и когато излизашъ. Тръгни показва турете ключъ. Ключъ трѣбва да имате на все-

трѣбва тръгване, и когато влизашъ и когато излизашъ. Тръгни показва туристе ключъ. Ключъ трѣбва да имате навсѣкѫдѣ. Нѣкой казва, тръгни, кѫдѣ? къмъ Бога. Кѫдѣ е Богъ? нали трѣбва да знаешъ, кѫдѣ тръгвашъ. Вѫтрѣ въ васъ.

А имате ли тази опитность? Не!

Али тогава какъ ще говорите за това което не знаете и нѣмате опитность? (нѣмаме)

А хубаво, щомъ сте го изпитали нѣмамъ нищо противъ. Азъ искамъ отъ всинца ви да мислите. Но тъй ще ви заставя да мислите... Грѣшно е да се мисли безъ известни разбирания? Обичьта казва: посѣй сѣмето въ земята, вложи чувството въ сърдцето, вложи мисъльта въ ума си. Слѣдователно всѣко чувство, което вземаме едно обично сѣмененце трѣбва да се посѣе въ сърдцето и да даде резултатъ. Резултатитѣ ще покажатъ качеството на сѣмето. Обичьта има двѣ семената. Туй сѣме трѣбва да израстне. Не само трѣбва да израстне, но да цъвне. Не само да цъвне но и да го го-[illegible] всичкитѣ пчелички, да го не попари сланата. А на края казва, че трѣбва да го де опита разумниятъ резултатъ, който може да ви свѣрже за своята реалность. Безъ никакво противоречие,

И тъй първото нѣщо, ще тръгнете да търсите истината. И когато обичьта тази истина тя ще ви избави отъ все-лашно [illegible] на страха и [illegible]

И тъй първото нещо, ще тръгнете да търсите истината. И когато обичате тази истина, тя ще ви избави. Ето се лесно постигане на истината и мъдро-ста. Като ви задам едно упражнение, аз чета в душата ви, вие искате да се покаже-те, че знаете, а това е мъдро.

Сега искамъ да опазите тѣзи правила, тѣ максими я съ които ще се служите. Който се гладува три дни и се моли на Бога, пръвъ ще седне на масата на трапезата. Който е гладувалъ два дена ще бѫде втори. Който гладува единъ день трети ще бѫде. Азъ разбирамъ гладътъ едно вътрешно дълбоко преживяване съзнателно прилагане.

Всѣко нѣщо носи въ себе дадена провѣрката го. Който не разбира да не отива да купува само въ опитния търговецъ майсторъ.

Способниятъ ученикъ да отива да се учи.

Способниятъ ученикъ учи ще само въ класа. а който не е способенъ, талантливъ, най-малко за 2 работни часа.

И тъй азъ опрѣдѣлямъ тайната, гениалността на човѣка да я имате само за едно, и то най-важното. Азъ ще ви изпитамъ за истината. Ще дойде въ единъ часъ единъ законъ човѣкъ и ще ви изпитамъ истината. Когато кажемъ нѣкому да мълчи, значи да се изпълва, а да кажемъ нѣкому да говори значи да се изпразва. И когато ние кажемъ истината ние се пълнимъ, а когато я казваме ние се празнимъ.

Сега, да бѫдете готови, защото съ човѣка

[illegible]

Сега, да бъдете готова, защото есъ човѣка ще дойда. И тогава може ѝ години да ви пуснатъ въ Френгимника. Тя е сериозна

Г

работата. Представете си, че ви турятъ въ хипнотически сънь, и да прѣживѣете нѣщо, което ви кажатъ да видите, какъ става нѣщо прѣстъпление. И всичките нѣща на земята такъвъ характеръ иматъ. Които ги съзнаватъ, който разбира закона на окултната наука, той се радва. Азъ искамъ да се пробудите до известна степень, да знаете, че много нѣща не сѫ рѣшени.

Сега ако нѣкои отъ добритѣ ученици ще ви говоря върху темата: „Защо Мойсей уби[illegible] е египтянинъ? Какъвъ е дълбокия окултенъ смисълъ. Защо Мойсей го уби какво означава. Окултната наука какъ ги обяснява това убийство.

7.V.1924 г.
Варна

Резюме на VIIª Лекция отъ I год. на I с. ш.

Думата „тръгни" означава начало на движение. Една отъ задачитѣ на окултния ученикъ, заедно съ изучаването на всички други закони, да се заеме съ изучаването закона на движението. Трудно е човѣкъ да си спомни първото желание, първата мисъль. — Първото желание, първиятъ потикъ на дѣтето е дишането. Съ раждането, то почва да диша, защото законътъ на движението е законъ на астралния свѣтъ. Астралния свѣтъ не е хармониченъ и то издава единъ звукъ, съ който опрѣдѣля че срѣдата въ която се намира не е толкова приятна. Този звукъ — това е плача. Той означава, че човѣкъ се намира въ една нехармонична срѣда.

Всѣка душа, която излиза отъ Бога, — излиза да опознае себе си. Това е едно първично движение, движение въ съзнанието. Да опознаемъ себе си, значи, безграничното влиза въ рамкитѣ или границитѣ на граничното, само опрѣдѣля се. А всѣка граница създава формитѣ, а формата съдържа въ себе си посоката на движението или пътя на еволюцията, презъ който трѣбва съзнанието или Азътъ или човѣшката душа да мине за своето усъвършенствуване. Слѣдователно, човѣшката душа слиза на земята за да стане силна. Слабъ — това е законътъ на промѣнението; силенъ — закона на непромѣнението. При първия има смаляване, а при втория — разширение. Значи ний слизаме на земята, за да станемъ силни. Само силния може да познае Бога. Въ всѣко движение, въ всѣко чувство и въ всѣка мисъль, колкото и да е малка, микроскопическа — се криятъ неизчерпаеми сили, които въ бъдаще може да развиемъ. Спо-

[illegible]

Бога. Въ всяко движение, въ всяко чувство и въ всяка ми-
съль, колкото и да е малка, микроскопическа – се криятъ не-
изчерпаеми сили, които въ бъдаще може да развиемъ. Спо-
редъ закона на контрастите – слабостьта винаги подраз-
бира силата: Но въ безсилието се крие силата, само
почава, когато у насъ има желание тоя безсилие да го из-

ведемъ къмъ сила. Можемъ въ духовно отношение да сме като малки звезда, но тамъ именно се крие и нашата сила.

Винаги трябва да държимъ мисъльта, че всички мъчнотии, каквито и да сѫ тѣ, отъ където и да идатъ тѣ, ний можемъ да ги преодолеемъ.

Отъ чисто окултно гледище нищата се обяснява по два начина: едни отъ сѫществата, които сѫ излѣзли отъ безграничното и сѫ забравили това, а други сѫ излѣзли отъ граничното и сѫ вкарали въ самозаблуждение, че тѣ сѫ пакъ безгранични и че всичко могатъ, но това е тѣхното падение. Този който казва, че той знае, то той трябва да знае всичко какво става по цѣлия Космосъ. Щомъ не можемъ да знаемъ всичко, ний трябва да се задоволимъ съ това, че сме една малка частъ отъ общото съзнание на битието, едно малко проявление. Тукъ ние се натъкваме на Закона на моралното развитие на човѣка. А отъ окултно гледище, моралнитѣ сили на човѣка зависятъ отъ първичната, която у индуситѣ е извѣстна подъ името „прана". Силният човѣкъ винаги прави погрешки. Затова намъ е нужно да изучаваме закона на праната, защото и нашитѣ настоящи форми, това е прана въ движение — ний всички сме прана въ движение. Когато праната не е еднакво разпредѣлена въ тѣлото, — раждатъ се болеститѣ; когато праната не е еднакво разпредѣлена въ чувствата, — ражда се недоволството; когато тя не е еднакво разпредѣлена въ мозъка и ума, — ражда се безсмислието. Този законъ на праната може да стане явенъ само чрезъ движения. А хармонични движения се постигатъ само при дълготрайно практикуване на извѣстни упражнения. — Но тѣзи упражнения иматъ своята полза само тогава, когато се наблюдава какви

всички упражнения. — Но тѣзи упражнения иматъ своя-
та полза само тогава, когато се наблюдава какви
резултати ще се получатъ въ нашия умъ, въ нашитѣ
чувства, въ волята ни, и всички тѣзи резултати, ние
трѣбва да си ги записваме, защото нѣщата, докато

не се запитатъ, полза нѣма. И хубаво едно упражнение да се продължава да се прави до тогава до като се получатъ резултати.

При извършването на упражненията изисква се следното: да бъдемъ много спокойни, умътъ да бъде съсредоточенъ, да се следи всѣко движение на ръцетѣ и краката. Силата на упражнението е въ концентриране ума въ движението на ръцетѣ; той (ума) трябва да следи движението презъ всѣки моментъ. Туй е концентриране отъ физическия къмъ астралния свѣтъ.

н.к. Двѣ неща сѫ ни необходими: да бъдемъ честни и искрени и да бъдемъ жизнерадостни. Честни и искрени спремо себе си. Това сѫ двѣ състояния на праната. Едното отъ тѣхъ засѣга умствения свѣтъ, а другото засѣга физическия свѣтъ, а презъ сърцето движението минава презъ астралния свѣтъ.

н.-к. При упражненията, всѣко едно отъ тѣхъ трябва да се извършва при дълбоко вдишване. Колкото се може повече да поемаме отъ тази жива прана. Праната има разни състояния: Има чисто физическа прана, а има и чисто умствена или ментална прана. Безъ прана мисъль не може да се образува. Безъ прана чувства не могатъ да се явятъ; безъ прана волята не може да действува. При упражненията у всѣки едного отдѣлно разни мисли ще се проявятъ. Но не е и необходимо всички да имаме едни и сѫщи преживявания. Всѣки, споредъ своето развитие ще приеме това, отъ което се нуждае. Разни нѣща могатъ да дойдатъ на ума ни презъ време на упражнението, но едно не трябва да забравяме, че глупави работи нѣма въ свѣта. Ний наричаме глупави нѣща, само

ѣто, но едно не трѣбва да забравяме: че глупави работи нѣма въ свѣта. Ний наричаме глупави нѣща, само непостижимитѣ. Това, което днесь считаме за невъзможно и глупаво, но то е възможно презъ бъдещия цикълъ прераждания, които ни очакватъ занапредъ.

Та уместно ще бъде въ нашия езикъ да замѣстимъ думата „глупавъ“ съ „непостижимъ“!

Сега всички изобщо сме изгубили своята прана. Най-малко прана има сега. Движенията въ съвременнитѣ хора сѫ слаби и за да може да се разбираме, за да може да се учимъ, трѣбва да имаме еднакви движения, еднакви трептения. Всички хора, които иматъ еднакви трептения, еднакви движения – се разбиратъ; а всички, които иматъ разнородни – се отдалечаватъ, не се разбиратъ.

Но изобщо ний трѣбва сега по-малко да философствуваме и повече да правимъ упражнения, а послѣ ще дойдемъ при положението – по-малко упражнения и повече философствуване.

У насъ съзнанието трѣбва да бѫде събудено, трѣбва да знаемъ, за да бѫдемъ силни. Силни, не да изнасилваме, а силни да се повдигаме. Защото човѣкъ, който изнасили себе си, ще изнасили и другитѣ, правило е това. А който повдига себе си, повдига и другитѣ – туй е пакъ правило.

Варна.
4 Май 1924 г.

Резюме на V-а лекция от Специалния клас – I год.

Ученикът се моли за да се учи. Слушателя се отличава със слушане, вярующия с вярата, а ученикът със учението. Трябва да работим за усилването на нашата воля.

Въ всяка окултна школа вярата не трябва да става механически. Последното може да става само за повдигането на нашето съзнание. Ако ний не можем да работим съ закона на Любовьта, нищо не можем да постигнем, ний изпитваме само една обикновена симпатия и обикновени постижения. Любовьта винаги трябва да присѫтствува въ душата, за да се изпълнят всички наши желания.

Изкушенията ще дойдат, но ний ще трябва да се борим с тях и да ги преодолеем. Тѣ са бурените на астралния свѣт. Винаги когато духовното растение се засилва, у тях се съкращава живота и тѣ растат по-бързо.

Старите навици, които сега живеят у нас, всичките наши стари възгледи, стари схващания от науката от миналото са за нас една пречка, която поглъща всичката ни енергия и ако искаме това, което задържаме да го запазваме трябва, колкото се може по-далеч да бѣгаме от тази пречка.

Трябва да се стараем да ликвидираме с своята карма. Кармата е това, което има своите желания, расте и се развива. Двояките навици трябва да се изкоренят, не трябва да се оставят, защото причиняват силни болки. Който иска въздържание, той трябва да избегне изведнаж този навик. Новите идеи, новите мисли, желания, идеалите, които имаме в себе си, посадете ги далеч от себе си.

Нам ни се струва че Истината е твърде тежко, непримиримо въ живота – туй показва че Божествения живот очаква подготвени души. Но да се живее за Истината е по-лесно, отколкото да се живее за свѣта; И да служим на Бога е по-лесно, отколкото да служим на свѣта. [illegible] може Божествената Истина, нека приложение трябва, а свѣтът я налага чрез сила, дарява на нас [illegible] всякога свѣтовната система по-лесна, може насилието въздействува по-силно върху човека.

Що е Учител? Това е онзи същество, което има без[illegible]

[illegible] трябва да се наслѣдва

Що е Учитель? Това е онзи същество, което имами безъ тази свѣтла мисъль не може. Но ученикътъ да бъде наредва и той трѣбва да има тази свѣтла мисъль, за да може да възприема.
Истината е нужна не само за Учителитѣ, но и за ученицитѣ.
И казва се: За добрия ученикъ е необходимъ единъ добъръ Учитель и за добрия Учитель е необходимъ единъ способенъ ученикъ.
Преди да влеземъ в окултната наука трѣбва да знаемъ какъ да я преподаваме. Трѣбва да се освободимъ отъ всички криви разбирания

Младото има какво да се изправя — туй е законъ. И Великата окултна школа има за задача да научи младитѣ какъ трѣбва да живѣятъ — тя нѣма за задача да изправи живота на младитѣ, а да изправи живота на старитѣ.

Новата нотка, която сега настъпва въ живота, ще изкара всички наши стари възгледи, стари разбирания, религиозни системи, презъ които нашата душа е минала въ миналото и които ще се събудятъ въ нашето съзнание.

Въ всѣка окултна школа, ученикътъ самъ създава своето щастие и своето нещастие. Първото нѣщо, като стане повикъ духовенъ, той не иска да работи или малко иска да работи. Това се отнася до ученицитѣ. Мнозина, които влизатъ въ окултната школа, искатъ да ликвидиратъ съ науката въ свѣта, да я отхвърлятъ и да останатъ само съ окултно мислене, а послѣ като се запознаятъ съ него и него отхвърлятъ, да не имъ [illegible] остане.

Всѣка наша постъпка трѣбва да е смислена и да ѝ намѣримъ мѣстото. Всѣка наша постъпка, всѣка наша мисъль, всѣко наше дѣйствие, всѣко наше желание трѣбва да се осмисли дѣто. Нашето минало трѣбва да го поставимъ за основа, да вземемъ една опитность у бѫдещето ни.

Миналото време и съответствува на физическото. Признака за познаване истинското време е радостьта, която наблюдаваме по това време, а иначе се чувствува едно безпокойствие.

Обръщането ни къмъ Бога трѣбва да бѫде както обръщането на цвѣта къмъ слънчевата свѣтлина. Мисъльта за Бога, това е лъчъ отъ Него, който прониква въ душата ни и който е необходимъ за живота ни. Въ окултната школа схващанията за Бога у подрѫжка отколкото обикновенитѣ схващания.

Свѣтлината създава форми, когато ѝ се препятствува. Ако направимъ срѣдата на нашитѣ мисли или малко порядка или малко твърдата, тогава ще имаме извѣстно пречупване. Ний трѣбва да схванемъ свойствата на мисъльта, за да схванемъ Великата окултна школа: ний трѣбва да се стремимъ да схванемъ какво е нашето отношение къмъ Абсолютния животъ, каква е нашата роль въ този грамаденъ Божественъ животъ, какво е нашето предназначение, колкото и да е малко, но да го извършимъ, както е опредѣлено.

Най-правилния начинъ за нашето развитие е начинътъ на Любовьта. Въ тази Любовь ний трѣбва да схванемъ най-възвишеното, най-благородното и да го любимъ, но и да обичаме хората отвѫтка. Това най-възвишено, най-благородно е вѫтрѣ въ хората и като не го закримъ, ний не можемъ да обичаме хората. Любовьта и Истината не е пѫть отвънка.

Ний служимъ възвишеното и Божественото въ себе си, се познаваме по малкитѣ добри работи.

Ний младитѣ трѣбва да се освободимъ отъ песимизма — абсолютно никакъвъ песимизъмъ. Трѣбва да гледаме на живота смѣло, бодро, свѣтло, рѣшително.

Ний трѣбва постоянно да мислимъ, че всичко можемъ; но това всичко ний можемъ само чрезъ законитѣ на Любовьта. Ако [illegible] [illegible] ще [illegible] всички млади.

Нѣ Чувства служатъ възвишеното и Божественото въ себе си – се познаватъ по тѣхнитѣ добри [illegible].

Ний младитѣ трѣбва да се освободимъ отъ песимизма – абсолютно никакъвъ песимизъмъ. Трѣбва да гледаме на живота смѣло, бодро, силно, рѣшително.

Ний трѣбва постоянно да мислимъ, че всичко можемъ: но това всичко ний можемъ само чрезъ законитѣ на Любовьта. Ако живѣемъ по законитѣ на Любовьта, ний ще бѫдемъ вѣчно млади.

Но като не провѣримъ нѣщата докато нѣмаме единъ зрѣлъ плодъ ний нищо не знаемъ. И този плодъ първо трѣбва да го види ученикътъ.

Нашата сила е да се приготвимъ за нѣщата. Ний трѣбва да се научимъ да превръщаме стария животъ въ новъ. Това е методътъ на алхимицитѣ.

Окултната наука е у насъ младата, защото у насъ са вътрешни-те сили по-живи, отколкото у старитѣ.

Новото учение на Великата окултна школа — взаимното помагане. Трѣбва да бъде най-важното нѣщо за всички.

Щастието всѣка душа го носи в себеси. Всички трѣбва да бъдемъ сила. Божественото, братството е сила.

Въ пѫтя на Бѣлото Братство нѣма никакво изключение. И всички, които вървятъ по този пѫть, красиво ще се развиятъ, а тѣзи, които се отклонятъ, наградата ще отпадне.

По нѣкой пѫть Бѣлитѣ братя не ни помагатъ. Много за това, че това, което ни е дали, понеже ний сме го прахосали на вѣтъра.

Мотото на Бѣлото Братство е: Ний не трѣбва да искаме жертви отъ нашитѣ ближни, а винаги да сме готови на жертви, но жертви разумни. Тѣхното разположение зависи отъ нашето.

Всѣко нѣщо, що учимъ, трѣбва да се провѣрява камъкъ по камъкъ.

6. II 1924 г.

Дъновъ

Резюме 6ª лекция.

Младитѣ дървета се стремятъ къмъ центъра на слънцето и затова тѣ са съ прави клони, старитѣ дървета се стремятъ къмъ центъра на земята и затова са съ криви клони. Същое е съ хората. Младитѣ хора съответствуватъ на младитѣ дървета, старитѣ — на старитѣ дървета. Думитѣ старъ и младъ се взиматъ като символи. Едно неприятно настроение това е единъ старъ човѣкъ, едно приятно настроение е единъ младъ човѣкъ. Окултния ученикъ трѣбва да знае закона за превръщането на едно старо настроение, настроение на неприятностъ в ~~едно~~ приятно настроение. Окултниятъ ученикъ трѣбва да знае закона на превръщане енергиитѣ.

Ще се самонаблюдавате, ще констатирате извѣстни факти, ще ги излагате безъ никаква критика, защото критиката въ природата това е глодене, а глодението е качество на гъсеницата. Когато се критикувате, като казвате: „какъвъ лошъ човѣкъ съмъ" правите двѣ злини. Критиката е отъ мухоловия. Тя е едно качулче. Нѣкой пъкъ може да каже, че си много добъръ човѣкъ, това е едно друго качулче. Укори и похвали тѣ са за дѣцата. Ние никога нѣмаме право да се произнасяме върху нѣща които още не са завършени. Гледашъ картината на художникъ който я почналъ и казвашъ: „Това художникъ ли е!" Чакай, когато завърши картината, тогава дай мнението си.

На нѣкои ви се видятъ сѫ като старо а на нѣкой, като младо дърво. Законътъ е много вѣренъ. Всѣкѫдѣ тия черти може да ги има. То значава движения, какви сѫ били теченията, какво е било положението. Трѣбва да се научите да четете природата. Пѫтувашъ, нѣмашъ книга, когато знаете да четете символитѣ на природата, ще идете в гората и тамъ ще почнете да се занимавате и нѣма да чувствувате скука и живота вѣче бѫде приятенъ —

Безъ страхъ!
Безъ тъмнина!

Резюме отъ I лекция I год.

Когато човекъ ще посади извѣстно дръвце, или посѣе нѣкое сѣме той трѣбва да познава почвата: също, и учителя когато ще повѣри извѣстна тайна на ученика, той трѣбва да знае, неговия умъ, сърцѣ, и воля, доколко ученикъ ще приеме мѫдростьта, сърцето любовьта а волята истината, и следъ това му дава своите знания. Ако е е въпроса за безплодните дървета и семена тогава е другъ въпросътъ: също и за кое въпросътъ за вѣщиния свѣтъ, то учителя сѣе семена отъ който не очаква никакви плодове.

Учителя не може да посѣе извѣстни сѣмена само на такава почва където могатъ да изрекнатъ и дадатъ плодъ. Сѣмената съ слѣдните: той запозна ученика съ всички природни закони при който израства ученика. А плодътъ който трѣбва да даде ученика съ следните: да хармонизира своя умъ, сърце, и воля, съ тия природни закони които примиряватъ всички противоречия въ живота и даватъ правилно развитие на ученика.

Въ всичко това което изучава ученика въ природата той трѣбва да намери въ нея своето мѣсто ако ученика не намери своето мѣсто въ природата той не може да бъде огрѣнъ отъ слънцето

то той не може да бъде огрѣнъ отъ слънцето на живота и да познае своето предназначение като работникъ въ природата, той трѣбва

да познава онѣя закони при които може да работи съ поверенитѣ нему сили;; и преди всичко той трѣбва да познае себеси като сила като съ-щество като духъ. който може да се движи съ бързината на свѣтлината. ако на ученика се поверятъ тия природни сили и той нѣма мъд-ростьта да ги канализира тѣ ще го смажатъ и ще го смъкнатъ въ дъното на адъ да изпита найтежки-тѣ мъчения, които ще сковатъ неговия умъ и парализиратъ неговата воля. А ученикъ може да бъде този, само който има свѣтълъ умъ и диамантена воля. Вие трѣбва да използувате природнитѣ сили казва Учителя тъй както цвѣ-тята използуватъ слънчевитѣ лъчи. Ученика трѣбва да си създаде едно знание сигурно на което да разчита неговия учитель. Ученика не трѣбва да се занимава съ знания които нѣматъ отноше-ние къмъ самата реалность защото иначе би излѣ-залъ отъ релситѣ на живота на неговата еволюция. Когато ученика не изпълнява дадените нему задължения учителя, изменя своите отно-шения към него. най първото нѣщо което трѣ-бва да има ученика е да бъде способенъ да учи и то многосериозно да учи, по всичкитѣ прави-ла които изисква окултната наука.
Въ природата има два вида сили, еднитѣ съ раз-умни, а другитѣ неразумни. разумнитѣ вървятъ по нашата посока а. неразумните срещуположно на насъ и тъй ние трѣбва да използуваме само разумнитѣ сили въ природата.

Въ природата има два вида сили, единитѣ съ раз-
умни, а другитѣ неразумни. Разумнитѣ вървятъ
по нашата посока а. неразумнитѣ срещуположно
на насъ и тъй ние трѣбва да използуваме само
разумнитѣ сили въ природата.

29 III 1924. год. Варна

Д. Н.

Резюме на темитѣ.

Разлика между съзнанието и само-съзнанието.

Мѣрката съ която опрѣдѣляме съзнанието е съзнателния животъ, който се е проявилъ въ полето на разума.

То е нѣщо абсолютно, единъ барометъръ, по който можемъ да градимъ степеньта на нашето самосъзнание.

То има отношение съ човѣшкия свѣтъ, и подразбира умственъ процесъ. То разглежда обективно свѣта. То е висшо чуство въ човѣка, вътрешна свѣтлина въ душата. Съзнанието, подразбира ~~още и~~, опитностьта, на всички сѫщества, която опитность разбира знание, за нѣщата, които ся го заставили да дѣйствува по закона на всемирната еволюция.

Коя е мѣрката за различието между съзнанието и самосъзнанието? Самосъзнание подразбираме: отношение съ Ангелския свѣтъ, завършенъ умственъ процесъ. Разглеждане свѣта субективно. Но като съзнанието е различаване, самосъзнанието е приложение. Първото не ни налага още нищо; но второто ни чертае пътя единственъ, по който само можемъ да се движимъ. Само съзнание ще рече познаване себе си като творчески Духъ въ

козмуса, като съединително звено между по-висшитѣ светове.

Резюме.

I година.

11 лекция на I специаленъ Окултенъ класъ.

Физическото тѣло е една велика инсталация на природата.

Отъ тази инсталация двояко функциониратъ положително и отрицателно електричество и положително и отрицателенъ магнетизъмъ. Сега, ако двама се съберать, на които електричеството е отрицателно, и двамата негативни ще се отблъснатъ. Щомъ искашъ да се сдружишъ трѣбва да знаешъ, че електричеството е положително. Ти действувашъ на физическото поле. Щомъ у васъ се заражда страхътъ, съмнението, мнителността въ васъ електричеството е отрицателно. Вие сте въ негативната страна на електричеството. Ако твоята дѣсна страна е електризирана по този начинъ, ще намеришъ една другарка въ която лѣвата страна има излишъкъ, и тя да постави своята лѣва ръка на дѣсната часть на главата ти, и ти ще поставишъ своята дѣсна ръка на лѣвата часть на главата, и у двама веднага вашето разположение ще се измени. Може да не се турятъ ръцете на на главата, но ако се хванатъ за двѣтѣ ръце веднага ще се измени електричеството трансформиране може да стане. Ще направите опитъ, и кой пътъ сте

много неразположени; другаръ съ другаръ да направятъ опитъ, момичета съ момичета, жени съ жени, мъже съ мъже. Азъ говоря мъжетъ съ мъжетъ, разумния принципъ, жена съ жена. Ние туряме любовь съ любовь и мъдрость съ мъдрость. Затуй въ школата трѣбва да се нареждате.
Тъй както ~~сте~~ сега сте наредени, не сте добре наредени. Трѣбва да се нареждате споредъ този законъ, да имате постоянна хармония. Учениците на окултната школа като срѣщнете нѣкой индивидъ, който нарушава мира ви, ще се пазитѣ отъ него. Ако не можете физически да се отдалечитѣ отъ него мислено ще създадете това разстояние. Ще направитѣ по закона на симпатията, двама които си хармониратъ, като се събератъ и двама почнатъ да мислятъ и да чувстватъ хармонично. Но пъкъ когато двама се събератъ и иматъ такова състояние, единия мисли, а другиятъ не мисли, единиятъ и другиятъ чувстватъ не си хармониратъ.
Трѣбва едновременно и двама да мислятъ и двама да чувстватъ и действатъ. Единиятъ да мисли негативно да чувства негативно и действа негативно. Другиятъ да мисли положително, да чувства положително и да действа положително. Туй – най-туй е за реализиране на физическото тѣло.
Сега отъ васъ искамъ едно правило: Да бъдете искрени къмъ себе си. Да си помислите искрени мисли

спрямо душата си. Душата разбирамъ най-висшето у човѣка, Божественото, което е проявено.
Искренъ ли е човѣкя спрямо душата си и предъ нея готовъ ли е да извърши всичко, което тази душа желае и му нашепва и ако съгреши да се извени предъ нея да не се оправдава, тъй както си е. Стане погрѣшка, ни най-малко нито да я намалява нито да я увеличава, а да констатира факта, тъй както е, тъй както природата го е констатирала. То е необходимо за развиване на висшето съзнание, да схващате нещата правилно безъ увеличение и безъ намаление.

Варна, за 1 Юний 1924 год.

Резюме

на

XIV Лекция отъ

I Младежки Окултенъ класъ

Споредъ васъ: Онзи, който люби, дава!?....
Но онзи, който яде, какво дава? Да ядешъ е равносилно да любишъ и ядещиятъ, не само че не дава, но изява и всичко, което е сложено — тоже и любящиятъ взема всичко, даже напълно обсебва обекта на своята любовь, отнима му свободата, проявлението и мисъльта. И така основата на вашето твърдение не е права и, ако приложите вашата теория въ практическия животъ така, както я излагате, то непрѣменно ще изпаднете въ редъ противоречия съ себе си.

Само единъ примѣръ изъ практичния животъ на обществото е въ състояние да ви даде другъ образъ на мисъльта. Достатъченъ е примѣрътъ

съ пиjаницата и кръчмарина. Кръчмаринътъ обича своитѣ клиенти и ежедневно имъ доставя наслади съ все по-нови и прѣсни напитки и дѣйствително става материална обмѣна, споредъ търговския законъ може да се оправдае. Първиятъ придобива пари, изсмуква всичко отъ клиента; последниятъ пъкъ, въ замѣна на което, се е напълнилъ съ вино, изгубилъ своята свобода, трѣзвость и се е прѣобърналъ на животно. И тая любовь на кръчмарина и винопийцата се слави въ свѣта като идеална любовь, поради и което той — свѣтътъ си е все такъвъ.

Има ли нужда да ви обичамъ или да обичамъ? — Не! Нито едното, нито другото е потрѣбно, понеже любовьта е вънъ отъ всички закони и ако дѣйствително е потрѣбно по силата на нѣкакви условия и обстоятелства или нѣкаква необходимость ни заставя да любимъ, то неволно изпъква мисъльта за единъ законъ, който въ качеството си на законъ иде я ограничава, и именно тогава вече тя прѣстава да е

II

любовь, тъй като любовь може да има само въ свободата. Бихъ искалъ да зная вашата опитность — резултатъ отъ толкозгодишното ви приложение на онова твърдение, което съотвѣтствува на едно старо гледище, именно отъ което и вие изхождате — гледище, основано на идеи и понятия за жени и мѫже. Мѫжете, като активенъ елементъ, искатъ да обичатъ, а женитѣ, като пасивенъ елементъ, искатъ да бѫдатъ обичани. И тази идея е като една ярко червена нишка проточена отъ памти вѣка до сега всрѣдъ мѫжа и жената. И всички изкуства (литература, музика, поезия, скулптура) съ своитѣ си краски ни прѣдставляватъ тая любовь малко-много като натруфена селска красавица, а никога сѫ нѣмали доблестьта и откровенностьта да я изложатъ въ самата ѝ дѣйствителность. И ако не е така, посочете ми поне единъ случай гдѣто да сѫ свършили добрѣ съ този възгледъ за любовьта. Посочете ми

било приятели, било като мъжъ и жена! Въ окултната история нѣма такъвъ примѣръ при този тенденциозенъ развой на изкълченитѣ понятия.

Съ всичко това не оборвамъ вашитѣ твърдения. Тѣ сѫ ваши гледища и ако сѫ описани толкозъ по-добрѣ, но азъ като ученици ви говоря истината по този въпросъ отъ истинското й окултно гледище, почиваща на слѣднитѣ положения:

Любовьта изключва всички питания,
Любовьта изключва всички противоречия,
Любовьта изключва всички насилия,
Любовьта изключва всички ограничения.

А на тази любовь, която вие обрисувахте, трѣбва да й се внесе нѣщо — липсва й единъ много важенъ елементъ. Може ли да го намѣрите? —

Че двама сѫ се гледали — и то почива на сѫщия законъ, понеже извършватъ единъ и сѫщъ процесъ. Докато единиятъ казва „Защо ме гледашъ?", а другиятъ — „Е.... ти пъкъ не ме ли

гледашъ?" — то има ли нѣкаква разлика отъ чисто физическа точка зрѣние? И ето обяснението:
Два лагера войски се борятъ. Едната страна напада (активната любовь — споредъ васъ), а другитѣ се бранятъ (пасивната любовь), посрѣщатъ нападателитѣ.
Въ тъй сложеното положение не дѣйствуватъ ли и двѣтѣ страни по сѫщитѣ закони на военната тактика; не сѫ ли познати и не употрѣбяватъ ли и двѣтѣ страни безразборно едни и сѫщи срѣдства: барутъ, картеченъ огънь, канонади, атаки, контраатаки и т. н.?.....
Единственната и то съвсѣмъ несѫществена разлика е, че еднитѣ излизатъ отъ позициитѣ си, нападатъ, а другитѣ стоятъ, защищаватъ се.
Вие сливате двѣтѣ идеи — граничното съ безграничното и има ли тогава съвмѣстимость? Примѣрътъ съ банкерина. Нѣкой хаймакъ отива при банкерина съ любовь и взема, а банкерина, като обичанъ, дава. Това е една аналогия

които ви я давамъ като ученици на окултната наука и ако не анализирате чувствата си правилно (безразлично дали схващате нѣщата правилно или не), вие не ще имате резултати.

Нѣкой — ще бѫде смѣшно — като ме срѣщне и ми каже: „Защо не ме гледашъ?" При този случай нека не изключваме възможностьта, че и двамата може да сѫ слѣпи или да имъ липсва онова чувство на любовь, а даже и да го иматъ, дали то е неизмѣнно или промѣнливо. Защото и слѣпиятъ, като има извѣстни понятия за свѣтлината, може да говори много повече отъ всѣки другъ относно ~~за~~ свѣтлина и зрѣние.

До сега сте имали нѣщо, което все за любовь е минавало и остава сега да разрѣшите въпроса:

„Защо трѣбва да любимъ?"

До сега е нѣмало човѣкъ, който да ви е обичалъ. Всичко, което до сега е било направено: било милостини, благородни постѫпки, самопожертву-

вания и др. подобни, сѫ само проявления на любовьта.
Вие сте на правата страна, но методитѣ, които употрѣбявате сѫ стари, не могатъ ви помогна.
Мѫжъ и жена четатъ евангелието, възхищаватъ се, идеални сѫ, говорятъ за любовьта, но слѣдъ малко почва търговията: „Ти ще ми сготвишъ" — „Ти ще ми купишъ рокля, шапка, пудра, помада!"

Черната ложа така е размътила всички учени философи, всички ваши понятия, че тази вечерь съ вашитѣ теми навързахте божественнитѣ принципи съ нишки, слова — изпрѣдени, изтъкани отъ черната ложа. Казва писанието: „Цѣлиятъ свѣтъ въ лукаваго сѣди (лежи)."

Вие ако искахте да кажете истината не бихте писали нищо за любовьта, защото нѣмате опитъ, но вие имахте за цѣль да прикриете истината.

За да се прояви любовьта все пакъ е потрѣбна форма, но трѣбва да намѣримъ съотвѣт-

ствуващата форма; а да се намѣрятъ тия форми — тамъ именно лежатъ най-голѣмитѣ мѫчнотии.

Въпросътъ още не е разрѣшенъ; трѣбва да мислите и за уяснение ще ви приведа примѣра съ ритнатата тенджера: „капакътъ ѝ на една страна", а самата тя на друга. Тенджерата е жената, капакътъ е мѫжътъ. Какво трѣбва да се направи. Много просто: Капакътъ трѣбва да се тури върху отворената тенджера.

Капакътъ ли трѣбва да люби тенджерата или пъкъ тя — него? — Ще мислите! — Туй сѫ разсѫждения за класа. Навънъ нищо!

Чувствата си пазете; ако сърдцето ви е отворена тенджера, намѣрете капака ѝ за да бѫде цѣла. Не се мѫчете да го разбирате, защото, щомъ го разберете, ще го изопачите, при това въ окултната наука неразбранитѣ нѣща сѫ разбрани, а разбранитѣ — неразбрани.

Вие мѣзате на растения катурнати по

V

клонищата съ снѣгъ — това сѫ вашитѣ идеи, които уморяватъ и изпочупватъ клонетѣ ви и колко е благодатенъ вѣтърътъ въ такъвъ случай, че може да свали снѣга отъ вашитѣ плещи, за да се почувствуваме свободни. Снѣгътъ, както и идеитѣ трѣбва да бѫдатъ въ коренитѣ.

Така, както и азъ, като ви дамъ шише съ чиста, бистра, прѣсна, кристална вода и тая вода я налеете въ вашата прѣстояла и жабунясала вода, умно ли постѫпвате? Моето шише ще държите отдѣлно — нѣма да правите дифузия.

Клонищата сѫ за цвѣтове, за плодове, а коренитѣ за сокове. И така, ще пиете отъ моето шише, ще цъвнете и ще завързвате, а не да го прѣсипвате въ вашитѣ отвѣковни казани съ води черпени отъ горчиви ручеи, чешми, локви, жабунаци и блата.

Искамъ моето шише да го държите отдѣлно.

Нищо повече!

Варна

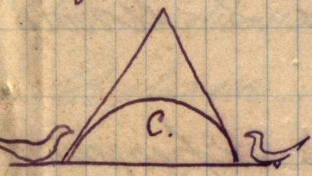
28 Май 1924 год.

Ев. Тодоров

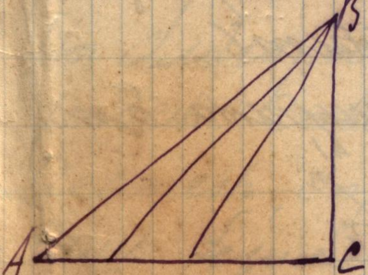
II година
1ч л. на I ст. кл.

Измрения (резюме)

Представете си, че имате едно кутийце с там се намират два петела. сега двата петела представляват две положителни енергии. Най първо ще има борба за кутийцето ще се разбият. Некой не отстъпва нито единия надвива другия Тука се образува ъгъл. После единия ще изкукурика

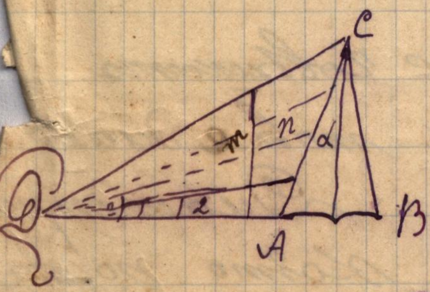

И другия ще изкукурига и между тях се образува триъгълник. Значи туй е бойното поле.

Да представим носа. AC е ширина Колкото носът се стеснява долу, Стеснява се ъгъла горе и човек Става по енергичен но сприхав

Колкото ∠-ла се намалява толкова енергията става по изразителна по интензивна и човек става по сприхав. Хора с плескани носове са много капризни, сприхави нетърпеливи. Когато си лягате погрижайте да стане носът ви по широк.

Широчината на носа AB характеризират интензивността на човешката интелигентност в нейната ширина и дълбочина. Този триъгълник е в зависимост от друг Δ. D. е човешк. ухо. Интензивността на мисленето се характеризира от AC и CB. ∠-ла CDA характеризира цялокупността на интензивността на ума. Та колкото носа е по тесен ∠ ACB толкова по голяма интензив

∠-ма (CDA) характеризира [illegible]
интензивността на ума. Та колкото носа
е по тесен ∠ACB толкова по голяма интензив-
ността на нервната енергия и дейността на
умствената енергия, но слабостта на физическата

Колкото разстоянието т е по голямо толкова интензивността е по силна, линията К показва слаба интелигентность; ∠1 – слаба интензивность. Линия 2 още по слаба.

Носътъ е една проекция отъ Божествения свѣтъ надолу. Рамото СД е проекция на физическия и умствения свѣтъ, а рамото АД е проекция на Божествения и ангелския свѣтъ

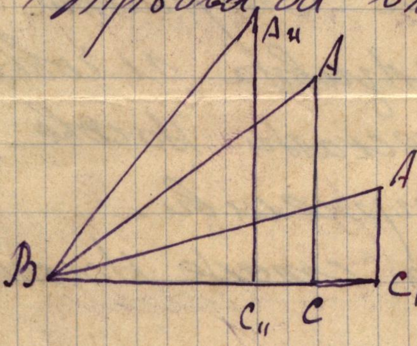
С е една празнина въ мозъка наричатъ я мълчаливия постъ на Духа.

Широчината на лицето се обуславя отъ физическите сили, а дължината – отъ умствените.

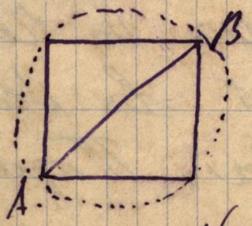
Носътъ трѣбва да дойде до една ширина отъ 35 м.м. Повече си такъвъ нос:

Значи въ умствения свѣтъ скача.

трѣбва да внимава

Ако удължимъ AC, AB ще се намали ако удължимъ AB ще се скъси AC. Когато умътъ расте чувствата се намаляватъ а когато чувствата растатъ умътъ се намалява.

АВ е диагоналъ. това е човѣшката воля равнодействующа това е диаметъръ въ окръжността. Диаметра е оназия равнодействующа сила която поставя всичките точки отъ вътрешния центъръ на еднакво разстояние, която туря всички сили въ равновесие. Този квадратъ това сѫ четирите тела презъ които човѣкъ минава въ сегашната своя еволюция

сили въ равновесие. Този квадратъ това
сѫ четирите тела презъ които човѣкъ ми-
нава въ сегашната своя еволюция
Лицето е плоскостьта върху която сѫ
проектирани мислите действия на всички
мисли съществувания ваши и на редъ поколен

Азъ имамъ двѣ числа, които сѫ за норма: за носа 35 м.м. и за главата 37 см. отъ ухото до темето. На такъвъ човѣкъ може да се разчита.

Ако човѣкъ знае какъ да дѣйства съ своитѣ пръсти велики нѣща би направилъ. Пръститѣ иматъ контактъ съ най главнитѣ сили въ Козмоса. Свийте юмрука си и кажете: (палеца отгоре!) Тукъ (палеца) е Божественния свѣтъ законитѣ които сѫществуватъ въ него, азъ вѣрвамъ въ тѣхъ. Тѣзи работа ще я направя После поглеждашъ Юпитеръ (показ.) Великия Богъ на благородството и кажешъ: Азъ съмъ благороденъ човѣкъ. После на Сатурна: „Азъ ще бѫда честенъ, справедливъ като него. После погледнешъ безименния и Меркурий и казвашъ: Азъ се прикомандировамъ при тѣхъ. И мога да свърша тая работа.

Фиръ фюръ фенъ
Тао- би Аумень.